PATTY COPELAND

Punctaj final

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANDREEA DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Șase din zece... părea un scor mic, dar nu reușise să vadă la cât ajunseseră celelalte.

Așezându-se mai comod în scaunul cu spătar înalt, Mickey reuși să vină mai aproape și să tragă cu ochiul la lista de sub mâna lui mare.

Bărbatul scria de mai bine de o jumătate de oră și stiloul lui scârțâia în timp ce acoperea mai multe foi de hârtie cu litere ascuțite, iar ea îl urmărea intrigată. Despre ce naiba scrie?

Urmări literele scrise cu cerneală neagră și după un timp reuși să înțeleagă scrisul lui apăsat și atunci oftă. Cu siguranță nu era o listă pentru cumpărături!

„Melodie Graves, 23 de ani, un metru șaptezeci, cincizeci și cinci de kilograme, blondă (probabil vopsită), ochi căprui, necăsătorită."

Lista se derula apoi cu punctajul care i se acorda acestei femei.

Mickey deschise ochii mari când văzu că totalul punctelor se apropia de o sută. Închise ochii și se rezemă de spătar. Poate că se înșelase, poate că totuși era o listă de cumpărături... pentru un nou harem!

Auzea ritmul în care scârțâia penița și i se părea că literele devin niște șerpi, de aceea privi în altă parte și își împinse mai sus pe nas ochelarii cu lentile fumurii și ramă din carapace de broască țestoasă. Mâna bronzată parcurgea repede hârtia albă și Mickey privi fascinată încă un punctaj total de optzeci și șapte dintr-o sută... Nu era rău; evident că Angela era mai presus decât biata Melodie. Nu mai suporta să citească încă un punctaj care va fi probabil maxim.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule Grant.

Tonul politicos îl trezi la realitate și Mickey își îndepărtă repede privirea pentru a nu fi surprinsă.

— Mulțumesc, chiar aveam nevoie de o cană plină de cafea.

Vocea lui era joasă și adâncă, simțind spre ea o vibrație delicioasă care o făcu să tremure. Citise despre faptul că există asemenea voci, dar ea nu auzise niciodată vreuna.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule?

Tonul femeii care servea cafeaua arăta clar că și aceasta fusese impresionată de vocea lui și Mickey se bucură că nu e singura care se află în acea postură.

— Nu, deocamdată nimic, mulțumesc, spuse bărbatul, și stewardesa plecă.

Mickey îl privi cu coada ochiului cum soarbe din cafeaua fierbinte în timp ce-și studiază notițele, adăugând câte un cuvânt sau o frază pentru a fi sigur că nu uită nimic. Închise capacul stiloului, aranjă hârtiile într-un dosar și se ridică. Corpul lui atletic se mișcă ușor în timp ce se întorcea pentru a așeza dosarul pe măsuța din fața scaunului.

Pentru o clipă Mickey privi cu atenție trăsăturile lui accentuate care o încântaseră din prima clipă când îl văzuse. Bărbatul era bron-

zat, avea părul șaten care cădea în cârlionți pe fruntea înaltă, ochi albaștri ca safirele, umbriți de sprâncene negre, și buze senzuale... Era minunat, înalt și bine făcut.

El se aplecă puțin pentru a trece de compartimentul bagajelor și se îndreptă cu ușurință spre cabina de toaletă. Ea murea de curiozitate să citească notițele, dar oare trebuia s-o facă? Mickey o privi pe cealaltă pasageră, o femeie în vârstă care sforăia mulțumită, și apoi cercetă dosarul.

Se luptă scurt timp cu dorința și cu etica, după care deschise coperta dosarului și citi repede numele de pe pagini și totalul punctelor. Erau opt nume și din ce reușise să vadă putea spune că Angela era în frunte, cu toate că nu știa prea bine despre ce concurs e vorba. Probabil că va afla dacă va studia dosarul cu atenție.

Se mai uită o dată peste foi pentru a vedea însemnările pe care le făcuse el. Spera că va avea mai mult tact în fața acelor femei, pentru că unele propoziții scrise acolo erau tăioase.

— Cred că asta îmi aparține.

Mâna lui bronzată își făcu apariția înainte ca Mickey să închidă dosarul și ea îl privi alarmată. Ochii lui albaștri o priveau furioși și ea îi dădu dosarul cu o mână care tremura foarte tare.

El i-l smulse din mână cu o violență abia controlată și îl așeză în servieta de piele pe care erau gravate inițialele KG, după care se așeză pe scaunul lui, pe jumătate întors cu spatele.

Mickey se gândi că ar trebui să-și ceară scuze, însă era de neiertat faptul că-i citise însemnările — și că fusese prinsă — așa că nu reuși să vorbească. Până și spatele lui părea furios și ea bănuia că nu trebuie să-i vorbească acum. Nu, era mai bine să fie discretă și să-l lase în pace deocamdată. Totuși era păcat; era cel mai fascinant bărbat pe care-l cunoscuse. Chicoti nervoasă, gândindu-se că punctajul ei ar fi un mare zero.

La scurt timp avionul ateriză și Mickey oftă ușurată desfăcându-și repede centura de siguranță pentru a-și lua geanta mare și teancul de reviste. Era bucuroasă că ajunsese pe aeroport, bucuroasă să scape de valurile de antipatie care se revărsau peste ea. Privi îngrijorată în jur și-l văzu cum se îndepărtează spre ușă. Ea lăsă câteva persoane să treacă în fața ei pentru a se afla cât mai departe de acel bărbat.

Stând în picioare, își aranjă bine pălăria pe cap și își puse geanta pe umăr în timp ce urmărea lumea care cobora din avion. Se înfioră. Mersese prea departe de această dată și instinctul îi spunea că pe viitor nu va mai fi atât de norocoasă. Nu putea decât să spere că nu-l va reîntâlni pe acel bărbat.

* * *

Era bătaie pe taxiuri. Mickey privi marea de lume și începu să bată nervoasă din picior. Nu va reuși să ajungă acasă înainte de miezul nopții și Gerald va fi, pe bună dreptate, furios că nu-i va transmite materialele la timp. Privi repede micuțul ei ceas de aur și mormăi disperată; trebuia să fie deja acolo. Oare de ce nu telefonase înainte de a se urca în avion? Ar fi scăpat din această încurcătură.

Gândind repede, Mickey ieși din coada de călători care se deplasau răbdători, dar îngrijorați, și se îndreptă spre cealaltă parte a aeroportului, unde aștepta neliniștită să vadă luminile unui taxi în întunericul care se lăsa. Respiră adânc, își luă geanta pe umăr și își târî valiza după ea. Va face o adevărată cursă, care îi cerea o concentrare maximă deoarece nu trebuia să facă nici o greșeală.

Inima îi bătea cu putere în timp ce taxiul se oprea cu frânele scârțâind. Un bărbat îmbrăcat într-un balonzaid gri deschise portiera din spate și îi spuse ceva șoferului înainte de-a se urca în mașină. Taxiul porni încet și ea se aruncă în fața lui, ignorând frânele și claxoanele celorlalte mașini. Ajunse lângă portiera taxiului care mergea încet, trase de mâner pentru a o deschide și se aruncă înăuntru împreună cu valiza, reușind să-și recapete echilibrul. Se rezemă de spătarul scaunului zâmbind mulțumită. Reușise, se afla în mașină.

Întorcându-se, dădu cu ochii de pasagerul tăcut din spate și începu micul ei discurs alcătuit pentru astfel de situații.

— Of, îmi pare rău, dar e o urgență. Vă supărați dacă împart... Oh!

Mickey privea uimită aceiași ochi albaștri, furioși, și surpriza o amuți.

— Oh, te rog. Oricum ai împărțit bancheta din avion cu mine, ce mai contează?

Buzele lui zâmbeau ironic și Mickey se întoarse îngrozită în scaunul ei rămânând tăcută în timp ce se gândea ce ghinion avea.

Din toate taxiurile care existau în acest oraș, sărise tocmai în ăsta, în care se afla el!

* * *

Liniștea era atât de stânjenitoare încât părea de nesuportat.

Mickey privea înainte. Își aranjase cu grijă geanta pe genunchi și o ținea ca pe un scut. Valiza era rezemată de picioare și îi cam zgâria

pielea, dar ignoră acest lucru. Nu dorea să atragă atenția asupra ei și prefera să nu se miște, cu toate că nu stătea deloc confortabil.

Îl privi repede pe bărbatul din spate și ochii ei se măriră de uimire când îl văzu că o studiază. El îi zâmbi cu răutate.

— Ei bine?

Cum naiba avusese impresia că vocea lui e frumoasă? Răceala tonului lui o făcu să se înfioare și Mickey rămase cu ochii la el.

— Ei bine, ce? reuși ea să spună printre dinții încleștați.

— Credeam că am vorbit clar, i-o întoarse el cu asprime. Ce naiba credeai că faci în avion când îmi citeai notițele? N-ai auzit niciodată că trebuie să respecți intimitatea unei persoane?

Mickey înghiți în sec în timp ce-l privea. Adevărul era că nu-l putea învinovăți pentru că era nervos, ea fusese cea care greșise. Problema era că nu înțelegea ce-o făcuse să acționeze așa și nu găsea nici o explicație satisfăcătoare pentru a-și motiva gestul.

— Ți-ai înghițit limba? o chestionă el furios.

— Îmi pare rău, se scuză ea nervoasă, încercând să se controleze. Îmi pare foarte rău... nu știu ce a fost cu mine. Am fost doar... copleșită de curiozitate când te-am văzut scriind. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată și, ca să fiu sinceră, nici nu se va mai întâmpla. Ea îl privea cu ochi care rugau ca el să-i accepte scuzele.

— Înseamnă că nu ai obiceiul ăsta, nu? Nu te comporți așa mereu?

— Nu. Vocea îi era tristă și se simțea prost în timp ce se făcea mică în scaun.

— Ai fost doar curioasă. Însă fii atentă, știi bine că uneori curiozitatea duce la lucruri grave, nu?

Vocea lui era aspră și extrem de rece, iar Mickey tremură. Oare de ce se băgase în treburile lui? Descoperise că el avea ceva care o intimida într-un fel ciudat.

— Îmi pare rău, repetă ea repede și el încuviință ca și când i-ar fi acceptat scuzele, cu toate că nu părea a fi indulgent.

— Dacă vrei să cobor, te rog să oprești taxiul, propuse ea gândindu-se cu disperare că el o va face. Nu va mai rezista mult în compania lui, nervii ei erau deja încordați. Însă speranțele se năruiră când el îi spuse cu o oarecare blândețe:

— Acum ești aici și poți rămâne în continuare. Eu merg în centru și sper că îți este la îndemână, din moment ce te-ai hotărât să mi te alături.

Era clar că îi vorbește ironic, însă Mickey se hotărî să ignore asta și reuși să-i răspundă liniștit:

— Ei bine, speram că mă poți lăsa la Chiswick, pentru că sunt nerăbdătoare să ajung acasă cât mai curând posibil.

— Așa credeam și eu, zise el pe un ton rece, dar mi-e teamă că nu se poate. Eu merg direct în centru.

— Oh, dar nu e decât un mic ocol, n-ai putea...

— Nu, nu pot, zise el întrerupând-o brusc. Mickey îi întoarse spatele uimită. Planul ei era de a-l convinge pe cel care ocupase taxiul să o lase mai întâi pe ea acasă, însă știa că e în zadar să-l mai roage. Avea sentimentul ciudat că lui i-ar plăcea să-și repete refuzul. Nu, acum trebuia să se mulțumească să ajungă cu el în centru, după care să plece acasă cu același taxi. Își mușcă buzele, neliniștită. Se pare că minunata ei tactică a făcut-o să piardă și mai mult timp. De ce trebuia să acționeze atât de impulsiv, fără a se gândi bine înainte? Ea fusese cea care greșise încă de la început și acum nu mai avea ce face.

Se rezemă de spătarul scaunului, își împinse ochelarii mai sus pe nas și privi pe geam astfel încât borul pălăriei îi ascundea fața.

Se zăreau luminile orașului și senzația de familiaritate o făcu pe Mickey să se relaxeze.

Era atât de bine să te întorci acasă! Îi plăcuse călătoria și viața din America, fusese încântată să lucreze cu oameni necunoscuți, într-un mediu diferit, îi plăcuse schimbarea, dar luna petrecută acolo fusese de ajuns.

Adevărul era că fusese mulțumită de aprecierea de care se bucurase și de entuziasmul oamenilor și se simțise flatată când i se oferise un contract pe termen lung, dar nu îndeajuns pentru a-l accepta. Cu toate că salariul pe care l-ar fi primit era cu mult mai mare decât cel pe care-l avea aici, lucru ce o tentase mult, se hotărâse să revină la viața ei. Da... acesta era orașul ei și îl iubea.

— Te-ai distrat în vacanță? În ce parte a Americii ai fost? Vocea lui o trezi la realitate și se întoarse spre el privindu-l, pentru a-și da seama de scopul întrebării lui.

— Am fost la Philadelphia, răspunse ea politicos, întorcându-se și mai mult pentru a-l vedea. De fapt, nu a fost chiar o vacanță. Am lucrat în acest timp.

— Oh?

Vocea lui era întrebătoare și ea nu reuși s-o ignore, așa că îi explică:

— Da. Am lucrat la un post de televiziune care se dezvoltă...

— Asta era, ești reporter!

Tonul lui acuzator era rece și el întinse o mână mare ca s-o strângă de braț. Mickey se încruntă de durere și încercă să scape de mâna lui smucindu-și brațul. Se refugie în colțul ei, frecându-și brațul îndurerat. El o privea mirat și lui Mickey îi plăcu asta... dacă se gândea că poate face orice cu ea, se înșela.

— Unde naiba ai învățat să te aperi așa? mormăi el.

— Oh, pe ici pe colo, dar fii atent, nu e singura metodă pe care o știu, așa că ține-ți mâinile acasă.

Reuși să vorbească pe un ton aspru... cât mai putea. Ani de zile urmase cursuri de autoapărare și nu-i părea rău de nici o vânătaie zărind expresia de pe fața lui. Era minunat să știe că prin tot ce învățase putea face față unei situații reale.

— Doamnă, nu te voi mai atinge niciodată, i-o întoarse el plin de resentimente și entuziasmul ei dispăru.

Ochii ei trecură de la fața lui spre geamul întunecat al mașinii în timp ce se gândea că stricase din nou totul. De ce naiba nu se aranjase înainte de a pleca din aeroport? Avea impresia că arată groaznic și acest lucru îi afecta încrederea în sine. Totuși, nu avea de ce să-și facă griji, acum nu mai era nimic de făcut.

— Pentru ce ziar lucrezi?

Întrebarea lui brutală o trezi la realitate și îl privi din nou, de această dată cu îngrijorare. Figura lui împietrită nu prevestea nimic bun și ochii aceia albaștri străluceau furioși în semiîntunericul din mașină, iar ea încerca să evalueze situația.

Deschise gura pentru a-l asigura că nu are de ce să-și facă griji, că ea nu-i va dezvălui secretele, când el insistă cu brutalitate:

— Ei bine, răspunde-mi!

Era un ordin, nici mai mult nici mai puțin, și Mickey nu putea suporta să i se dea ordine. Privi în jos și furia începu să pună stăpânire pe ea. Cine se crede de își permite să-i spună ce să facă? Ideea de-al asigura că totul e în ordine fu înlocuită de intenții malițioase. El făcuse o greșeală și acum trebuia să sufere. Merita asta.

Ridicând capul, îi susținu privirea.

— La **Recorder,** spuse ea pe un ton care nu lăsa să i se citească sentimentele.

— La **Recorder...** e un ziar național, nu-i așa?

— Da. E cel mai citit ziar din țară. Oh, îi plăcea să-l vadă neliniștit, era ca și cum punea sare pe o rană.

Pe figura lui bronzată trecură cu rapiditate tot felul de emoții și ea așteptă o izbucnire. Oare el se va referi la indiscreția ei și o va ruga să nu dezvăluie nimic din ceea ce citise, sau va ignora totul și va spera că lucrurile nu se vor precipita? Era o decizie grea, care merita timp de gândire. Ea îi dădu câteva minute.

Se retrase din nou în colțul ei și îl studie gânditoare. Cine era el dacă se gândea că lumea va fi interesată de secretele lui? Ochii ei îi studiau figura căutând ceva familiar, dar nu descoperi nimic. Nu-l cunoștea, dar era sigură că alții l-ar recunoaște; va trebui să pună unele întrebări. Curiozitatea ei crescuse și mai mult. Care era numele lui?

Căută repede în memorie și găsi informațiile pe care le dorea... Grant. Asta era, stewardesa îi spusese „domnule Grant“ și, dacă își amintea bine, pe servieta lui erau inițialele K.G.

Da, domnule K. Grant, își spuse ea, încă nu știu cine ești, dar n-am să te las să știi asta.

Întorcându-se spre el, îi zâmbi dulce cu buzele ei pline. Lasă-l să transpire!

— Presupun că n-ar fi de folos să apelez la cele mai bune sentimente ale tale, murmură el sec în timp ce-i susținea privirea, și ea se fâstâci.

Se întoarse spre el și deschise gura pentru a-i spune că secretele lui nu vor fi dezvăluite, dar se opri când îi văzu expresia întipărită din nou pe față.

Făcea totul deliberat; era iar fermecător, vorbea pe acel ton magic, știind exact ce efect au aceste lucruri asupra unei biete femei. Și ea aproape că cedase. Oare de ce el trebuia să fie atât de

prefăcut? Bine că reușise să-și revină înainte să se facă de râs! Îi va arăta ea. Și putea juca acest joc... va fi campioana prefăcătoriei!

Se lăsă pe spătar și puse una dintre micuțele ei mâini albe pe mâna lui mare în timp ce-l privea insistent în ochi și-i zâmbea plină de adorație și apreciere.

El îi acoperi degetele subțiri cu ale lui, mângâindu-le ușor în timp ce-o privea zâmbitor.

— Ei bine?

— Nu, murmură ea cu dulceață.

Zâmbetul lui dispăru într-o clipă pentru a lăsa loc furiei.

— Nu! Ce vrei să spui cu acest **nu?**

El îi îndepărtă cu bruschețe mâna și o privi revoltat. Îi putea vedea figura supărată, datorită luminilor de afară care împrăștiau umbre pe trăsăturile lui frumoase, și ea se îndepărtă înainte de a fi prea târziu.

— Vreau să spun nu, n-ai de ce să te chinuiești să apelezi la cele mai bune sentimente ale mele, preciză ea tare și clar, ca și când se adresa unui copil neînțelegător.

El nu reuși să se controleze și se repezi la ea ca pentru a o strânge de gât, dar Mickey își ridică geanta și se apără cu succes. Era clar că acest bărbat nu era obișnuit să fie contrazis și ea nu va ezita să se apere dacă ar întrece măsura. Lovește acum, gândește mai târziu, era una dintre maximele pe care le repetase ani de zile și nu o va trece cu vederea acum.

Făcând un mare efort, el reuși să se controleze, gândindu-se probabil la ce pățise mai devreme și spunându-și că era mai bine să folosească alte metode. Ea nu avea de ce să-și facă griji, cu toate că nu câștigase decât o luptă și bătălia era departe de-a se fi sfârșit. Avea nevoie de toate resursele pentru următorul lui atac și avea impresia că acesta va veni foarte curând.

El o privi direct în ochi, apoi îi studie figura mică și ea realiză că se înroșise puțin. Bărbatul zâmbi, arătându-și dinții albi prin barba frumos tunsă și ea își spuse că nu trebuie să-l lase să câștige teren. Reuși să se liniștească și îl privi ridicând o sprânceană în timp ce aștepta ca el să vorbească.

— Ei bine, după câte se vede nu pot apela la sentimentele bune pe care le ai, ce zici dacă apelez la cele rele? o chestionă el.

Introduse mâna într-unul din buzunarele jachetei și scoase un portofel de piele în același timp mângâind cu cealaltă mână servieta în care se afla dosarul cu notițe. Îi aruncă o privire răutăciaosă.

— Cât?

— N-am înțeles! Mickey îl privea îngrijorată, fără a-i veni să creadă. Chiar îi oferea bani, în speranța de a-i cumpăra tăcerea?

— M-ai auzit. Cât de mulți bani vrei pentru a păstra numai pentru tine ce ai văzut?

Scoase un teanc de bancnote din portofel și le măsură între degete.

— Cred că sunt o mie de lire aici, constată el în timp ce-i privea cu nerușinare trupul zvelt. Îmi imaginez că ți-ai putea cumpăra câteva haine decente cu ei, nu-i așa?

El îi întinse teancul de bani și Mickey îl privi oripilată, simțindu-se mai insultată decât fusese vreodată în viață. Cum îndrăznea, cum îndrăznea să o cumpere și, mai rău, cum îndrăznea să-i spună că arăta ca și când avea nevoie disperată de bani? Era prea mult!

Se întoarse și strigă la șofer:

— Oprește!

Frânele scrâșniră și mașina se opri, iar șoferul se întoarse spre ea, gata să protesteze în fața tonului ei. Oricum, când îi văzu fața

schimbată din cauza furiei, se răzgândi. Ca șofer de taxi era obișnuit cu astfel de scene și știa când trebuie să tacă. Îi lăsa pe clienți să-și vadă de treaba lor și nu intervenea niciodată.

Oprirea bruscă răsturnă geanta lui Mickey și conținutul ei se împrăștie prin mașină. Începu să strângă mormăind nervoasă, cu toate că ea ordonase această oprire. Bărbatul din spate o urmărea în liniște și-i studia mișcările rapide, fără a se gândi s-o ajute. Îi era greu să vadă prin semiîntuneric, dar își spuse că strânsese totul în afară de ce mai era pe podea. Își mișcă un picior pe ea și reuși să înfigă tocul ghetei în stiloul ei preferat. Îl ridică supărată și simți cum îi curgea cerneala pe degete. Căută o batistă cu mâna cealaltă și nu găsi decât un pachet gol în care nu se mai aflau batiste de hârtie, dar trebuia să facă ceva. Aruncă stiloul în fundul genții pentru a împiedica scurgerea cernelii pe mâna ei. Degetele îi erau ude și căută în jur ceva pe care să se șteargă.

— Uite.

El îi întinse o batistă curată, albă, dar ea ezită, nedorind să accepte nimic de la el. Murmurând dezgustat, el o aruncă în poala ei înainte de-a se întoarce la locul lui și a privi pe fereastră.

Ridicând batista, Mickey își șterse fiecare deget murdar, făcând-o de nefolosit și mototolind-o așa cum ar fi dorit să facă acum cu fața lui. Reuși să se șteargă, dar pielea îi rămăsese pătată. Ea privi repede în sus și întâlni ochii lui, spunându-i clar că-și dăduse seama de ceea ce gândea ea, numai într-o secundă. Obrajii ei se înroșiră și lăsă ochii în jos pentru a împături cu grijă batista înainte de a i-o da înapoi.

El o acceptă zâmbind zeflemitor și o puse la locul ei, în buzunarul pantalonilor. Portofelul era tot în poala lui și bancnotele se aflau deasupra lui, iar ea le privea supărată.

Bărbatul îi urmări privirea și le ridică.

— Înseamnă că trebuie să accept din nou un răspuns negativ? o chestionă el ca și când i-ar fi oferit o ceașcă de ceai sau un biscuit și nu o mie de lire. Ea își reveni repede.

— Nu cred că trebuie să-ți răspund, nu-i așa? Ține-ți banii, domnule Grant, sunt sigură că știi exact ce poți face cu ei!

Ea deschise ușa cu putere și ieși în aerul răcoros și proaspăt al nopții, după care se aplecă pentru a-și lua valiza. Apucă mânerul ușii și-l privi încă o dată pe bărbatul înalt și tăcut.

— Noapte bună, domnule Grant. Aș minți dacă aș spune că a fost o întâlnire plăcută pentru vreunul dintre noi, dar, cel puțin, ai avut ocazia să înveți ceva în această seară. Nici eu, nici tăcerea mea nu sunt de vânzare, nici acum, nici altă dată. Vocea ei era clară în aerul încremenit al nopții și era nemulțumită de efectul cuvintelor ei.

Aplecându-se, el o privi, cu figura luminată de felinarele de afară. Satisfacție, cinism, experiență, toate se citeau în ochii lui adânci care străluceau în timp ce-i vorbi cu răceală.

— Nu te amăgi singură, doamnă. Nu există nici o femeie care nu poate fi cumpărată. Problema e că trebuie să-ți aflu prețul, atâta tot. Îi arătă apoi poșeta ei și întinse o mână pentru a închide portiera cu putere, gata să-i smulgă degetele. Taxiul plecă repede și ea rămase singură sub lumina felinarelor, privind mașina care se îndepărta în timp ce gemea frustrată.

Îi era greu să recunoască, dar avea ciudata bănuială că nu ea fusese cea care câștigase această rundă!

Capitolul 2

Dimineața era liniștită încă, deoarece traficul nu se intensificase și majoritatea oamenilor încă mai dormeau, iar Mickey dorea cu disperare să fie ca ei. Se trezise de câteva ore, de când apăruse prima rază palidă a soarelui, și capul o durea îngrozitor din cauza oboselii. Însă mintea ei era prea preocupată pentru a o lăsa să se odihnească și ea oftă ridicându-se pe perne, după care căscă.

Dădu la o parte pătura și își ridică piciorul zgâriat trecându-și ușor mâna peste pielea roșie și inflamată... gemu. Rana era mare și vor trece multe zile până când va putea purta pantofi cu toc, și asta numai din vina acelui bărbat nesuferit! Se rezemă de perne și începu să se gândească la seara trecută.

După ce sărise din taxi furioasă și indignată, realizase că se află destul de departe. Treceau destule taxiuri, dat toate erau ocupate și nimeni nu oprise la semnele ei disperate. Singura ei speranță era să prindă un autobuz și, luându-și geanta și valiza, se îndreptă spre cea mai apropiată stație.

Când ajunse acolo brațele îi tremurau din cauza greutății bagajelor, pe care le așeză repede pe jos și își deschise geanta pentru a scoate bani de bilet... și își dădu seama că avea mari probleme.

Nu găsi nici un ban și admise într-un târziu faptul că probabil îi pierduse când conținutul genții se împrăștiase prin taxi. Căută cu disperare și prin buzunare și reuși să găsească un dolar și cincisprezece cenți. Erau destui bani, dar nu suficienți pentru transportul în comun din Londra, și își spuse oftând că dacă dorea să ajungă acasă în acea seară, va trebui să folosească singura și cea mai ieftină metodă care-i rămăsese... mersul pe jos!

Drumul dură treizeci și cinci de minute, minute nenorocite, așa că atunci când ajunse la destinație era atât de obosită încât nu mai simțea nimic. Acum, stând întinsă în pat, piciorul începuse s-o doară ca pentru a-i aminti totul și furia o curpinse la gândul că fusese insultată, asaltată și apoi abandonată, fără să știe prea bine de ce. Înțelegea perfect faptul că barbatul fusese deranjat de ceea ce-i făcuse, dar era sigură că existau motive întemeiate pentru acțiunile lui de mai târziu. Cine era? De ce notițele acelea erau atât de importante pentru el, atât de importante încât încercase s-o seducă și apoi s-o cumpere pentru a nu fi dezvăluite?

Nu înțelegea și din cauza asta se zvârcolise în pat toată noaptea, dar Mickey știa că e departe de a se lămuri. Lipseau prea multe piese, erau multe detalii inexplicabile. Mormăi nervoasă și se ridică din pat. La naiba cu el și cu toate problemele lui! Avea destule altele pe cap.

Totul începuse când citise ciudatele însemnări ale acelui bărbat, iar lucrurile se înrăutățiseră pe parcurs. Asta era pedeapsa ei. Dacă ar fi reușit să-și stăpânească puțin curiozitatea, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce urmase și ea s-ar fi simțit mult mai bine acum.

Ridicându-se în picioare realiză cu mulțumire că uitase să-și pună ochelarii, fapt pentru care nu putea vedea prea bine dezordinea pe care o găsise în hol când venise. Oftă adânc privind împrejur.

Pereții erau dezgoliți de tapet pe suprafețe mari și totul era îmbrăcat în plastic. Foliile de pe jos i se lipeau de tălpi. Parchetul era murdar și zgâriat. Un teanc de sandvișuri începute zăcea împreună cu niște căni într-un colț. De fapt, în afară de scările curate, peste tot era mizerie și când va pune mâna pe constructor îl va omorî.

O asigurase că va fi o treabă simplă ce va dura numai o săptămână, timp în care holul va fi complet transformat. Ei bine, era transformat, dar nu în felul în care se așteptase ea și acest lucru o înfuria. Dacă avea bun-simț nu va mai îndrăzni să apară la ușa ei... Era nevoie de mai multe zile pentru a curăța toată mizeria.

Ridicând poalele vechiului ei capot porni prin hol întrebându-se de unde să înceapă curățenia.

Se auzi soneria care suna strident prin holul gol și o sperie. Cine naiba era? Nimeni nu știa că se întorsese, în afară de Rob... Era sigură că el nu i-ar face o vizită atât de matinală.

Acest gând o deranjă și o făcu să ezite înainte de a deschide ușa. Îl cunoștea pe Rob Bryant de câțiva ani, de când începuse să scrie pentru ziarul la care el era cel mai bun fotograf și, treptat, în decursul timpului se legase între ei o mare prietenie. De curând, Mickey realizase că Rob își dorea ceva mai mult decât o simplă prietenie; un lucru pe care ea nu era sigură că va putea să i-l ofere. Oh, ținea la Rob, chiar foarte mult, și se bucura de orele pe care le petreceau împreună, dar știa foarte bine că lipsea ceva important. Nu se aștepta la foarte mult de la bărbatul de care se va îndrăgosti,

dar era sigură că se va simți cu totul altfel... Nu, ținea la Rob, însă nu-l iubea, asta era diferența. Problema era că nu știa cum să-i spună acest lucru. Nu dorea să-i rănească sentimentele, dar nici nu voia să-i dea speranțe inutile. Era o problemă și nu se simțea în stare s-o rezolve acum.

Soneria se auzi din nou, mai lung și mai tare, ca și când cel aflat la ușă uitase să ia degetul de pe buton și Mickey realiză acum că nu Rob era cel care o căuta. Lui nu-i stătea în fire să devină atât de agresiv, așa că nu știa cine este... în cazul în care nu era constructorul care venise să strângă mizeria. Oh, lasă-l să intre!

Ochii îi străluceau și își aranjă buclele negre răzlețe care îi cădeau pe față. Deschizând ușa, se dădu repede înapoi speriată.

— Tu?

Îl privea îngrozită în timp ce ochii lui o priveau de sus cu o sprânceană ridicată. El o măsura din cap până-n picioare și Mickey simți cum roșește dându-și seama că arăta foarte rău așa somnoroasă cum era, cu părul răvășit, ca să nu mai menționeze capotul învechit. În ciuda faptului că el era ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă la ușă, se miră că-i face plăcere să-l revadă și îngrijorarea puse stăpânire pe ea.

— Ce vrei? îl întrebă ea cu bruschețe în timp ce-și strângea capotul la gât.

— Ușor, ușor, domnișoară James, acesta este un exemplu al ospitalității britanice despre care am auzit atât de multe? o întrebă el zeflemitor.

Era îmbrăcat într-un costum croit perfect, asortat cu o cămașă bleu, cu soarele strălucind în părul lucios, arăta atât de plin de virilitate și prospețime încât ea se simți frustrată. De ce nu se

îmbrăcase pentru a arăta decent? Pe lângă el arăta ca o servitoare proastă. Nu era corect. Oricum, nu avusese de unde să știe că el va apărea la ora asta, și îl privi cu răutate.

— Ospitalitate? Nu-ți voi arăta nici un fel de ospitalitate, nici dacă am fi ultimii oameni rămași pe o insulă pustie și dacă ar trebui să împărțim ultima nucă de cocos, domnule Grant. Acum, repet, ce vrei? Am multă treabă.

— Se vede, replică el privind peste umărul ei haosul din interior. Mickey se hotărî să-i distragă atenția și se mișcă ușor în cadrul ușii, sperând că refuzul ei de a-l invita înăuntru va fi înțeles și acceptat. Deschise gura pentru a-i explica ce e cu mizeria din casă, dar o închise repede. De ce l-ar interesa pe el felul în care arăta casa ei? Nu era treaba lui. Îl privi supărată și așteptă o explicație pentru această vizită. El o tratâ cu încă unul din zâmbetele lui fermecătoare.

— Ei bine, după câte se vede nu voi fi invitat să intru și cred că ar fi mai bine să-mi țin discursul aici. Mi se pare că am un lucru care te interesează.

Introducând mâna într-unul din buzunare, începu să scoată ceva, în timp ce Mickey izbucnea furioasă:

— Cum îndrăznești... cum îndrăznești să vii aici pentru a-mi oferi bani după cele întâmplate seara trecută? Ți-am mai spus și îți voi mai spune din nou, aici și acum, pentru ultima oară: Nu ai cum, nu poți să mă cumperi, domnule Grant. Nu sunt de vânzare!

Cuvintele ei sunau ciudat de ascuțit în aerul liniștit al dimineții, surprinzând-o și pe Mickey. Câteva păsări zburară din tufișul de lângă intrare și ochii ei le urmăriră ajungând să vadă îngrozită cum două femei se opriseră la poartă. După expresia feței lor se vedea că auziseră tot și nu dorea să se gândească la interpretarea da

spuselor ei. Ea roși puternic, se rezemă de lemnul ușii încălzit de soare și închise ochii. Cum va mai îndrăzni să iasă pe stradă și să treacă prin fața vecinilor ei?

Chicotul lui o trezi la realitate și ea îi privi silueta înaltă care stătea rezemată de peretele casei; lacrimi de ciudă apărură în ochii ei triști.

— De ce... Dar dându-și seama că acest bărbat se distra pe seama frustrării ei, Mickey ridică o mână spre fața lui surâzătoare.

Nu reuși să-l atingă pentru că el îi prinse mâna micuță cu a lui. Fără să se gândească, ea ridică și cealaltă mână, în încercarea de a-și atinge ținta, dar el o prinse și pe aceasta.

— Nimeni, nu ridică mâna la mine, cucoană. Sănu mai îndrăznești! exclamă el.

Pentru o clipă el îi privi figura speriată, cu ochi plini de răceală. După aceea își aplecă ușor capul și îi cuprinse buzele cu ale lui într-un sărut sălbatic care o făcu să amețească. O săruta cu forță și Mickey gemu, conștientă că nu se poate împotrivi fiind prea slabă pentru a se lupta cu trupul lui puternic.

Lacrimi din cauza furiei și neputinței îi scăldau ochii în timp ce încerca disperată să scape din îmbrățișarea lui. Prinzându-i amândouă încheieturile într-una din mâinile lui, îi înconjură gâtul cu cealaltă și o ținu nemișcată.

Sărutul era interminabil și se schimba încet, încet într-unul mai blând. Acum el părea că nu mai vrea s-o pedepsească, ci încerca să primească un răspuns din partea ei. Încercă să mai lupte împotriva lui, însă sângele îi fierbea și rezistența ei scădea; mii de senzații treceau prin trupul ei, făcând-o să reacționeze ciudat.

Mormăi supărată și îi răspunse la sărut, lipindu-se de pieptul lui musculos. Sângele îi fierbea și o ardea sub piele în timp

ce el continua s-o sărute și să-și miște buzele încet spre punctele vulnerabile de pe urechea ei, iar ea gemu incontrolabil.

El o ținu mult timp în brațe înainte de-ai da încet drumul pentru a se întoarce apoi spre grădină și a o privi cu o liniște ciudată. Apoi, aplecându-și capul îi aruncă o privire rapidă înainte de a spune blând:

— Cred că ar fi mai bine să intru în casă, ce zici? Vocea lui era adâncă, ușor aspră și Mickey încuviință dând din cap, incapabilă să vorbească.

Închise ușor ușa în urma lui și se opri o clipă cu mâna pe clanța rece a acesteia. Era încremenită de surprindere, șocată de reacția ei intensă față de el... față de un străin. Întorcându-se spre el, îi studie spatele lat și îi auzi respirația sacadată, simțind cum triumful o face să devină mai veselă.

Oricât de tare și de puternic era, domnul K. Grant era copleșit. Probabil că îl lovise cu ceva mult mai puternic decât palma pe care intenționase să i-o dea.

***

Cu bărbia ridicată și spatele drept, Mickey trecu prin praful din hol pentru a se îndrepta spre bucătărie și, după un moment de ezitare, el o urmă.

— Te rog să iei loc, domnule Grant, îl invită ea, politicoasă, forțându-se să adopte un ton rece. Pot prepara ceva de băut, din păcate nu cafea, pentru că eu beau numai ceai.

— Mulțumesc, e bun și un ceai.

În câteva minute prepară ceaiul și îl turnă în căni, așezându-se la masă și începând apoi să soarbă încet din lichidul fierbinte. Privind în sus, începu să vorbească pe un ton ferm:

— Bine, domnule Grant, hai să aflăm... motivul pentru care te afli aici.

El scoase încet un pătrat de piele roșie și îl puse ușor chiar în centrul mesei, fără să spună nimic. Mickey îl privi uimită.

— E geanta mea. De unde o ai?

El zâmbi ușor ironic.

— Am găsit-o aseară, în timp ce coborai din taxi.

O privi calm, așteptându-i reacția.

Pentru o clipă rămase nedumerită, apoi realiză înțelesul cuvintelor lui.

— Ai găsit-o când coboram din taxi? Vrei să spui că știai că a rămas acolo și m-ai lăsat să plec fără ea?

— Da.

— De ce...

Respirând adânc, uită să mai vorbească și indignarea o făcea să-și muște buzele.

— Îți dai seama prin ce am trecut aseară din cauză că nu mi-ai dat poșeta? Îți dai seama? Nu? Ei bine, lasă-mă să-ți spun. A trebuit să ajung acasă... m-ai auzit? ...Am mers pe jos mai mult de treizeci de minute, cărând bagajele cu mine, fără a primi ajutor de la cineva. Apoi, când am reușit să ajung aici, a trebuit să sun la birou și să suport o serie întreagă de mustrări pentru că nu mi-am predat materialele la timp. Și, ca și cum nu era de ajuns pentru o singură seară, n-am putut nici să mă odihnesc.

Ridicând poalele capotului îi arătă piciorul rănit. Era furioasă, dorea să-l poată învinovăți pentru tot ce suferise și pentru felul în care se comportase cu ea.

— Mm, urât, cu toate că în rest pari într-o formă foarte bună, murmură el urmărindu-i linia trupului începând cu piciorul ei zvelt. Ea roși lăsându-și capotul în jos și îl admonestă furioasă:

— E tot ce poți să spui?

— Ei bine, domnișoară James, nu văd cum ai putea să mă învinovățești pe mine pentru ghetele cu toc pe care le purtai, nu-i așa? replică el așezându-se și mai bine în scaun.

Timp de o clipă Mickey avu dorința nebunească de a-l pocni pentru a vedea cum îi dispare zâmbetul de pe față. Probabil că și-ar fi creat și mai multe probleme și ea nu se mai descurca acum cu cele pe care le avea deja. Își trecu o mână peste fruntea care o durea și respiră adânc pentru a reuși să gândească rațional. De ce îi păstrase poșeta și apoi se obosise să i-o aducă înapoi? Nu avea sens. Ea îl privi încurcată.

— De ce? De ce ai făcut asta?

Pentru câteva clipe el îi studie figura mirată fără a-și trăda sentimentele. Când vorbi, tonul lui aspru o făcu să se înfioare.

— Ca să fiu sincer, domnișoară James, era o ocazie prea bună ca s-o ratez. Trebuia să aflu mai multe despre tine și aceasta era șansa ideală.

— Ce să afli? i-o întoarse ea nervoasă.

— Numele tău, de exemplu. Nu uita că aveai mai multe avantaje asupra mea... știai cine sunt, dar eu nu aveam nici o idee despre cine ești tu, în afară de faptul că lucrai la ziarul Record. Trebuia să aflu mai multe, să găsesc o cale de a mă asigura că nu-mi vei dezvălui secretul.

Mickey oftă adânc și îl privi.

— Mi-e teamă că nu înțeleg ce vrei să spui. Nu-ți pot oferi nici o garanție în afară de cuvântul meu și, desigur, ți-l pot da. Nu am avut intenția de a divulga ceva din ceea ce am văzut, domnule Grant, nici ziarului nici altcuiva.

Pentru un moment se gândi că ar fi bine să-i spună cu ce se ocupa la ziar; probabil că acest lucru l-ar asigura de tăcerea ei.

— De unde să știu că îți vei ține cuvântul? întrebă el aspru. Nu ți-ai făcut deloc scrupule când mi-ai citit notele în avion, așa că nu pot avea încredere în ce-mi spui. Nu, domnișoară James, ceea ce vreau este mai mult decât o simplă promisiune, vreau un contract. De fapt, acesta nu mă va liniști prea mult, dar îți va oferi mai multe mii de lire. Ce spui de asta?

Nu găsea decât un singur cuvânt potrivit pentru o asemenea ocazie și, ridicându-se, făcu un gest dramatic arătând spre ușă și spunând:

— Afară!

Neimpresionat de reacția ei, el își termină de băut ceaiul și se ridică, punând scaunul la locul lui. Sprijinindu-se cu mâinile pe spătarul lui, îi privi încet fața consternată.

— E păcat, să știi. Puteam ajunge la un aranjament satisfăcător; puteai rămâne cu câteva mii le lire și eu cu siguranța că am pus bazele unei afaceri serioase. Ei bine, acum probabil că nu vom mai ajunge acolo. Ești sigură că nu vrei să te mai gândești? E ultima ta șansă.

— **Afară!** repetă ea, prea nervoasă pentru a observa tonul lui plin de avertismente. Am primit deja prea multe de la tine, domnule Grant, insulte și amenințări, mai ales. Acum ieși afară! strigă ea balansând cana ca și cum ar fi dorit să i-o arunce în cap.

El ridică o mână apărându-se în glumă și apoi ieși din cameră. Mickey așeză cana pe masă și se grăbi să-l ajungă din urmă. Deschizând ușa din față, ea se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă, ferindu-și privirea de ochii lui zeflemitori.

— Ei bine, dacă ești sigură că nu te răzgândești... Se opri, stând foarte aproape de ea, atât de aproape încât îi putea simți căldura trupului și Mickey întoarse capul, hotărâtă.

— Niciodată, zise ea cu asprime.

— Păcat.

El îi susținu privirea și ochii lui exprimau un regret care o uimi. Dintr-o dată, o apucă de umeri și o trase mai aproape de el, moment în care ea îngheță, reușind să-și revină cu greu. Încercă să scape din brațele lui, dar el îi anticipa fiecare mișcare și reacție, rămânând neînduplecat. Încercă din răsputeri să-l lovească și cu picioarele, dar nu făcu decât să-și atingă piciorul rănit de pantalonii lui, strigând de durere.

— Ce rea ești, murmură el cu o figură triumfătoare.

O lipi de ușă cu o putere surprinzătoare și îi apăsă corpul cu trupul lui mare, făcându-i imposibilă orice mișcare. Apoi aplecându-și capul, îi cuprinse buzele cu ale lui într-un sărut straniu, care nu avea nimic din pasiunea și furia dinainte.

Ea încercă să-și întoarcă fața, dar se opri când văzu niște licăriri în fața ochilor. Dumnezeule, el o săruta și acum vedea stele!

— Ai prins și asta, Ted?

Întrebarea lui care venea ca o șoaptă lângă urechea ei, o făcu să tresară și privi spre grădină.

— Singur că da, Keir. Probabil că nu vor fi niște poze la fel de bune ca primele... lumina era mai bună atunci, dar va ieși ceva. Le voi developa într-o oră.

Mickey era confuză; cine era bărbatul din grădina ei, și ce făcea cu aparatul de fotografiat?

Îl privi repede pe bărbatul înalt din fața ei, care o studia atent în timp ce-i zâmbea satisfăcut și ironic.

— N-ai înțeles, domnișoară James? Haide, m-am gândit că știi foarte bine ce joc faci, zise el îndepărtându-se și ștergându-și palmele de pantaloni, ca și când pusese mâna pe ceva murdar. Îi

mai aruncă încă o privire tăioasă femeii care rămăsese încremenită. Văd că tot nu înțelegi. Ei bine, lasă-mă să-ți explic. Prietenul meu ne-a făcut câteva poze frumoase în dimineața asta pentru a arăta ceea ce altora li se va părea că sunt niște scene pasionale. Faptul că încă ești în capot le face și mai interesante. Acum, domnișoară James, e foarte simplu: dacă sufli vreun cuvânt, voi avea grijă ca aceste fotografii și o descriere amănunțită a relației noastre să ajungă la redacția celui mai mare ziar. După asta, cine te va mai crede? Știi bine ce se spune despre astfel de femei, nu-i așa? Și vei părea una dintre acelea... voi avea grijă de asta. E vorba de șantaj, o asigură el ridicându-i bărbia cu un deget. Numai de șantaj, un lucru eficient.

Întorcându-i spatele, el se îndreptă spre mașina parcată în fața casei și plecă fără să mai privească înapoi.

Mickey trânti ușa oftând și parcurse repede holul, pentru a ajunge la telefon și după ce formă un număr îl ceru pe Alistair Graham. Dacă cineva știa cine este K. Grant, acela era Alistair; el edita pagina de scandal a ziarului și uneori Mickey avea impresia că nu exista persoană despre care el să nu știe câte ceva.

Vocea lui tărăgănată răspunse și Mickey trecu la treabă. Alistair dădea imprsia că e o broască țestoasă înceată, dar avea o minte ageră și simțea subiectul de la o poștă. Va trebui să fie foarte precaută pentru a nu-i trezi interesul și, ca să fie sinceră, după ce se întâmplase azi dimineață, nu-și mai permitea un asemenea lux!

— Alistair... Mickey James la telefon. Ce mai faci? îl întrebă ea pe un ton vesel, care nu trăda nimic din mulțimea de întrebări pe care-o avea în minte.

— Mickey, iubito, când te-ai întors?

— Aseară, pe la opt și jumătate.

— Bine. Ce pot face pentru tine?

În vocea lui lenevă se simțea curiozitatea și ea respiră adânc înainte să continue.

— Ei bine, vreau numai să te întreb ceva, Alistair. Aseară, în avion, era un bărbat, de fapt am stat lângă el și aș vrea să știu cine este. Am impresia că e o persoană despre care ai mai auzit.

Oare suna bine? Va accepta vorbele ei sau va săpa mai adânc pentru a afla de ce o interea atât de mult?

— Te-a intrigat, nu-i așa? chicoti Alistar și Mickey își mușcă buzele. Nu putea spune că fusese numai intrigată de Grant, dar nu putea dezvălui nimic din ceea ce se întâmplase.

— Ceva de genul ăsta, reuși ea să spună printre dinți. Oricum, numele lui este Grant... Keir Grant, adăugă ea repede, reamintindu-și cum îl strigase fotograful.

Urmă un moment de tăcere, apoi îl auzi pe Alistar oftând.

— Deci el se afla acolo, nu-i așa? Se pare că ne-a scăpat înregistrându-se cu un alt nume pe lista de călători... Ce interesant!

Ea se înfioră când auzi cuvintele. Dumnezeule, ce făcuse? Dacă Grant încercase să păstreze secretul vizitei lui și descoperea că ea fusese cea care vânduse pontul ziarului, atunci nu știa ce va urma. Însă așa stăteau lucrurile și nu prea mai putea face nimic în afară de a ascunde tot ce mai știa despre el.

— Cine e? întrebă ea rezemându-se de perete deoarece genunchii îi tremurau.

— Are o mare companie de pază în America. Se zvonește că el este întruchiparea visului american... bărbatul încrezător care a reușit să ajungă departe, având o companie ce valorează multe milioane de dolari. A fost însărcinat cu transportul lingourilor de

aur pe coasta de nord a Altanticului, anul trecut. Trebuie să-ți amintești, Mickey, toate ziarele au scris despre asta și la televizor au fost difuzate tot timpul știri.

— Desigur.

Își reamintea. Povestea se mediatizase timp de o săptămână și ea o urmărise cu interes. Nu era de mirare că avusese impresia că-l cunoaște de undeva; pozele lui apăruseră peste tot, dar atunci nu avea barbă și de aceea nu-l recunoscuse acum.

— Mă întreb ce caută aici, mormăi Alistair. Probabil că nu vrea să se știe de vizita lui, din moment ce nu a venit cu propriul avion... Nu poți spune că e un om care a rămas în pană de bani. Numai din acea mică operație de transport a achiziționat o mică avere.

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai vagă idee. Mickey încerca să-i înăbușe interesul, dar nu putea face mai mult.

— Mm... îți mulțumesc pentru că mi-ai spus, Mickey. Voi face niște cercetări, să văd ce pot afla. Poate iese o poveste interesantă din asta. E vreo șansă să-l vezi? o întrebă el plin de speranță și ea se îngrozi la acest gând.

— Nu, răspunse ea scurt, sperând să aibă dreptate.

— Păcat. Totuși, n-ai de unde să știi, nu? Oricum, e mai bine să încheiem convorbirea acum și să ne vedem când vii la birou. De fapt, îți fac cinste pentru pont. La revedere, iubito.

— La revedere.

Punând receptorul în furcă, Mickey mormăi nemulțumită. Ce făcuse?

O dată trezit interesul lui Alistair, nu mai era nimic de făcut. Dacă Grant află că ea fusese cea care-i dezvăluise vizita aici, cu toate că nu avusese nici o intenție în acest sens, nu se știa cât de repede

va trimite pozele spre toate ziarele din oraș. Trebuia să i le ia sau să-l facă să se răzgândească în ceea ce privește folosirea lor. Probabil că numai pe ea o vor afecta, însă nu era deloc simplu să-l facă să se răzgândească. Mai era și mătușa Ruth, se gândi Mickey rezemându-se sfârșită de perete, realizând că nu putea s-o rănească... îi datora prea multe.

Avea numai optsprezece ani când părinții ei muriseră într-un accident cu motocicleta și mătușa Ruth fusese cea care avusese grijă de ea, ajutând-o să depășească tragedia, înconjurând-o cu dragoste și căldură.

Oricum, bietul ei creier nu găsea nici o soluție acum și oftă adânc, dezlipindu-se de perete. Avea alte probleme acum, trebuia să facă ordine în casă.

Ridicând ziarul necitit de pe masă îl aruncă pe podea, dar îl ridică atunci când își văzu coloana ei. Fusese atât de supărată în dimineața asta încât nu făcuse obișnuita verificare. Rupse repede acea jumătate de pagină.

„Specialitățile americane ale Michaelei James.

Cum știe fiecare femeie, calea spre inima unui bărbat trece prin stomacul lui, așa că nu există o tentație mai mare în viața unui bărbat decât degustarea unor specialități desăvârșite de pe coasta de est a Americii, nu-i așa?“

Pufnind nemulțumită, aruncă foaia din mână. Exista un singur bărbat care îi punea bețe în roate și pentru care nu găsea nici o soluție convenabilă de a-l tenta!

Capitolul 3

Era foarte cald. Fruntea îi era transpirată și Mickey ridică o mână pentru a se șterge. Dacă nu făcea o pauză pentru a se răcori, va ajunge la spital. Închizând focurile, se îndepărtă de aragaz și traversă bucătăria pentru a deschide ușa de afară și a respira aerul călduț al verii târzii. Minunat!

Descheie nasturii rochiei albe și se așeză pe scaunul de lângă ușă pentru a-și lăsa gâtul să se răcorească în vânticelul care o mângâia ca o șoaptă. După săptămânile de aer condiționat din America, îi era foarte greu să suporte căldura.

Rezemându-se de zidul rece de piatră al casei, urmări printre genele lungi și negre linia copacilor care mărgineau panglica argintie a râului. Era liniște peste tot și simți cum se relaxează treptat, scăpând de căldura care o făcuse să se simtă rău.

Trecuse un timp de când preluase noua funcție și programul îi era foarte încărcat, dar după ce se obișnuise cu noile ei sarcini, s-a bucurat că le acceptase. Oh, coloana de la ziar, articolele și demonstrațiile, îi acaparau tot timpul, îi plăcea acest lucru, dar era diferit

de ce făcuse până acum; era adevăratul test al calităților ei ca bucătar și era bucuroasă că Lucy o sunase pe ea pentru a prelua funcția. Revenise la rădăcinile ei, la locul din care-și începuse cariera în domeniul culinar.

Mickey se ridică repede când auzi motorul unei mașini și privi vinovată în jur. Trebuie să fi sosit primul oaspete al doamnei Forester și ea mai trebuia să taie artistic legumele. Nu avea de gând să întârzie servirea unei mese, asta nu se va întâmpla niciodată.

Întorcându-se pentru a intra în bucătărie, se opri când auzi vocea unei femei prin liniștea serii.

— Dragă, ai venit prea devreme. Nu te poți opri ca să mă privești? întrebă Caroline Forester.

Mickey se strâmbă când auzi vocea acelei fete. Bucătăria se afla destul de sus, trebuia să urci trei trepte pentru a ajunge în încăpere și din unghiul în care se afla putea zări o siluetă îmbrăcată cu o rochie rozalie lungă și voalată. Oricum, nu avea nevoie să vadă mai mult; tonul dulceag al fetei îi spusese clar ce expresie avea figura acesteia.

Auzi un zgomot și Mickey văzu apărând încă două picioare care se opriră tot în capătul scărilor.

— Ce zici?

Vocea adâncă era ironică și fata chicoti, acoperind din fericire oftatul surprins al lui Mickey. Se rezemă de ușă pentru a nu cădea din picioare și corpul îi deveni din nou fierbinte.

Cu toate că trecuse o săptămână de când auzise acea voce, nu avea cum să greșească, era același ton adânc și accentuat. Keir Grant... Aici!

Auzi pașii lor pe pietrișul care înconjura casa și realiză că o puteau zări cum stătea sprijinită de tocul ușii. Intră cu grijă

înăuntru pentru a nu face zgmot și era mulțumită că își dăduse jos șorțul alb, rămânând în tricoul marinăresc care o ajutase să nu fie surprinsă în întuneric.

Închise repede ușa, dorind cu disperare să pună o barieră între ea și acel bărbat. Mâinile îi tremurau, inima îi bătea cu putere și duse o mână la gât încercând să-și revină. Trebuia să fie lucidă, să-și vadă de treabă; nu-și permitea să intre în panică. Însă nu se putea liniști când instinctul îi spunea să fugă pentru a ajunge cât mai departe de această casă.

— Domnișoară James?

Tonul rece și impetuos o trezi la realitate. Se întoarse spre ușa care dădea în hol și privi expresia întrebătoare de pe fața albă a lui Jane Forester, clienta ei.

— Da. Vocea îi tremura și înghiți în sec pentru a reuși să-și regăsească expresia politicoasă. Luă repede un castron și îl ținu în mână ca pe un paloș în fața unui atac. Respirând adânc, încercă să se liniștească, știind că orice gând de a fugi era o simplă fantezie. Era aici și trebuia să rămână... indiferent de ceea ce va urma!

Femeia mai în vârstă înaintă câțiva pași în bucătărie ridicându-și rochia lungă, crem, pentru a nu atinge podeaua cu ea. Traversând încăperea, studie oalele aflate pe aragaz înainte de a-i arunca o privire curioasă lui Mickey.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Forester? întrebă aceasta politicoasă, fixând-o pe femeie cu o privire atât de rece încât aceasta se îndepărtă.

— Vedeți, domnișoară James, fiica mea, Caroline, are un oaspete special în această seară, pe domnul Grant, și dorește ca el s-o aprecieze cât mai mult. Acest domn Grant este — cum să-ți spun? — un bărbat de modă veche în felul lui. Crede că o fată trebuie să știe să

gătească. Chicoti ușor, dar se opri când văzu expresia lui Mickey. Caroline a luat lecții de bucătărie, continuă ea repede, și face progrese mari, dar, desigur, nu e încă în stare să pregătească o cină atât de elaborată. Mă întreb dacă te vei supăra în cazul în care domnului Grant i se va da impresia că fiica mea a pregătit aceste bucate alese. Oh, știu că e o decepție, dar una mică și sunt sigură că el va râde cu poftă când fiica mea îi va destăinui totul, după mai mult timp.

O privi rugător de Mickey și aceasta îi întoarse spatele, știind că figura ei îi exprima toate sentimentele. Să ierte decepția? Niciodată! E clar că biata Caroline știa foarte puține despre „oaspetele special" pe care-l avea. Chiar și Mickey, după ce-l cunoscuse în acele împrejurări, știa că ar deveni furios dacă ar afla că fusese înșelat. Zâmbi ironic când realiză cât de mult greșise... nu fusese rugată să plece deoarece toți făcuseră planuri mari pentru această seară. Însă ea nu era de acord cu ele; fata aceea era nebună să creadă că va fi simplu.

Deschise gura pentru a-și convinge clienta că ideea nu era prea bună, dar se opri pentru că se gândea la altceva. De ce să-și facă griji? De ce s-o dezaprobe pentru a o supăra pe această femeie, încrecând să nu-l decepționeze? Îl va face pe acest bărbat ticălos să simtă ceea ce simțise ea. Își merita soarta și aceasta era cea mai bună cale să-l rănească.

Întorcându-se, îi zâmbi cald femeii care aștepta și încercă disperată să nu arate maliționzitatea din ochii ei căprui. Ce idee minunată pentru a egala scorul!

* * *

Mergea de minune.

Cu ușa bucătăriei larg deschisă, Mickey putea auzi murmurul vocilor din sufragerie și zâmbi. Era întotdeauna mulțumită când masa decurgea conform planului și când clienții îi apreciau vizibil preparatele, așa cum făcea familia Forester în această seară.

Decorase elegant felurile de mâncare și Mickey era încântată de farsa pe care o jucau gazdele. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut să-i vadă fața când va realiza că era înșelat și când va afla cine făcuse parte din acest plan. Însă nu le putea avea pe toate și, chiar și această mică răzbunare, o va ajuta să doarmă mai bine noaptea, lucru care nu se mai întâmplase după vizita lui. Această răzbunare era dulce și o încânta faptul că el era dus cu vorba!

Mickey deschise frigiderul și scoase o tavă mare cu pahare de șampanie de pe raftul de sus, așezându-le cu grijă pe colțul unei mese din lemn de brad.

Când accepta un contract, agenția îl făcea pe client să înțeleagă că nu se puteau face pregătirile numai în casa lui, timpul fiind foarte scurt. Pregătise două dintre feluri înainte și în timp ce făcea supa pregătea și spuma delicioasă de agrișe pentru desert. Acum nu mai trebuia să fie servit decât acesta și adăugă repede crema subțire deasupra cremei reci.

Umplu repede cupele cu crema roșiatică și continuă decorarea. Pașii ușori pe care-i auzi coborând scara o făcură să se oprească și să privească spre ușă pentru a vedea silueta înaltă, blondă și elegantă a Carolinei Forester.

— Cum megre? o întrebă ea politicoasă înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre tava pe care aranja cupele.

— Ah, minunat. Keir a fost impresionat de friptura de vită Wellington, chicoti Caroline ușor. E un scump, domnișoară James. A spus că va trebui să-mi dea un punctaj mai bun pentru că am pregătit o asemenea cină.

Ea înconjură repede masa și, din fericire, nu văzu expresia de pe fața lui Mickey.

Biata fată credea că el e un scump, dar Mickey știa mai bine ce înseamnă asta. Probabil că schimbase deja cifrele în mintea lui care era ca un calculator; atâtea pentru o friptură, atâtea pentru garnitura din legume... Era incredibil! O apuca febra când se gândea cum era judecată această fată, însă ea nu putea face nimic.

Respirând adânc, se forță să rămână calmă, știind că dacă s-ar agita ar aduce efecte dezastruoase asupra tehnicii ei. Adăugă crema și în ultimul pahar și îl ornă cu pricepere.

— Arată extraordinar, domnișoară James. Nu știu cum reușești să aranjezi crema în acest fel. Ori de câte ori am încercat nu am reușit decât să fac o grămadă inestetică.

Caroline nu se mai învârtea bucuroasă în jurul mesei, ci admira desertul. Iar Mickey îi zâmbi cald. Era o fată drăguță, în ciuda gusturilor ciudate pe care le avea pentru bărbați.

— Nu e mare lucru. Vei învăța dacă exersezi, o asigură ea.

— Ah, mă îndoiesc. Ca să-ți spun adevărul, nu-mi place să gătesc, așa că nu prea stau prin bucătărie. Nu cred că voi fi capabilă vreodată să prepar mâncărurile pe care le-ai făcut tu în această seară. Chiar și felul cum arată această cremă mă uimește!

Întinzând un deget subțire spre unul dintre pahare, îi atrase atenția lui Mickey care făcu ochii mari de groază.

— Cred că pe acesta i-l voi da lui Keir.

Luând tava, Caroline ieși repede din bucătărie, înainte ca Mickey să se trezească pentru a o opri. Rămase nemișcată lângă

masă și se trezi cu greu din transă. Trebuia s-o oprească pe Caroline să-i dea acea cupă lui Grant... sau acela va fi sfârșitul planurilor lor!

Plecă repede spre scări și apoi pe hol, dar nu reuși s-o ajungă pe Caroline care intrase pe ușa sufrageriei. Era prea târziu, n-o mai putea întoarce din drum, dar trebuia să vadă ce avea să se întâmple, să vadă dacă el realiza că decorațiunile erau exagerate.

Scoțându-și pantofii, porni pe hol și privi pe ușă.

Se ascunse bine în spatele unui paravan și tremură când văzu fața lui și silueta înaltă, care se afla destul de aproape de ea. Inima îi bătea cu putere și avea un nod în gât de care nu putea să scape. Nu avea cum s-o vadă sau să știe că se afla acolo.

Caroline le servise deja desertul și Mickey își ținu respirația în timp ce urmărea cum el își ridică linguriță de argint cu atenția îndreptată spre ceea ce spunea gazda. Prinse cupa delicată de cristal cu degetele lui mari și Mickey deveni mai tensionată. Râzând amuzat își coborî privirea pentru a îndrepta linguriță în farfuria de porțelan chinezesc și ea crezu pentru o clipă că el nu observase. Speranța ei se nărui repede când el se opri cu linguriță în aer, foarte aproape de cupă. Mickey respira sacadat și urmărea expresia feței lui. Închizând ochii, se rezemă de perete și îngheță amintindu-și felul în care arăta paharul.

„10". Pe crema deschisă la culoare se afla acest număr, înconjurat de crema de ciocolată, destul de slab schițat, dar vizibil. Acum el îl văzuse, îl citise... întrebarea era dacă știa cine îl scrisese? Ea trebuia să afle!

Cu gura uscată și inima împietrită, se îndepărtă, puțin înfricoșată de ceea ce putea urma.

Acum el își îndreptase atenția spre Caroline, ochii lui albaștri studiind figura ei inocentă și zâmbitoare care deveni confuză văzându-l că lasă linguriță în jos. Mickey auzi un râs nervos.

Văzuse punctajul, asta era bine, dar nu putea crede că ea, Caroline fusese cea care făcuse asta ; chiar atât de puțin cât o cunoștea pe această fată, Mickey știa că nu-i stătea în fire să facă astfel de trucuri, nu era normal ca această fată să ia în serios o simplă glumă și să-i ofere din proprie inițiativă un punctaj. Era o ființă tăcută, prea bine crescută pentru a face asemenea glume. Cu toate că el se putea decide curând că fusese numai o greșeală, o mișcare greșită a mâinii, puțină cremă în plus care arăta întocmai ca o cifră, dar nu era nimic. Tot ce trebuia era puțin noroc și faptul că el nu avea idee cine pregătise mâncarea și nu va ști niciodată, dacă Mickey putea să dispară cu bine de acolo.

Spunându-și că totul va fi bine, Mickey se furișă pe vârfuri spre ieșire și călcâiul ei atinse paravanul făcându-l să se zgâlțâie și să se deschidă puțin. Mișcarea îi atrase imediat atenția lui Grant și Mickey se trezi privindu-l în ochi timp de câteva secunde. În acel moment văzu surprinderea de pe fața lui, apoi își dădu seama că el înțelesese. Își ridică paharul și îl îndreptă spre ea într-un toast ironic înainte ca ușile paravanului să se închidă, lăsând-o încremenită și îngrozită.

Acum el știa cine făcuse cifrele din cremă și Mickey avea oribilul sentiment că știa ce înseamnă asta pentru ea... Necazuri!

Capitolul 4

Lingura, polonicul, cuțitele... Mickey își împachetă repede lucrurile în geantă, aruncând din când în când priviri spre ceasul mare de pe perete. Un sfert de oră! Oftă nemulțumită pentru că în tot acest timp nu reușise să dispară. Se părea că ei își vor termina și cașcavalul până la plecarea ei și nu știa ce se va întâmpla în momentul în care el se va ridica de la masă. Nu era nici un dubiu că înțelesese ce se întâmpla — expresia feței lui fusese limpede — și ea n-avea nici o speranță că o va ierta pentru că făcuse parte din acest plan. Nu, avea sentimentul că el îi va atribui întreaga vină. Dacă ar putea pleca înainte de a da ochii cu el atunci i-ar fi mult mai dificil să aibă vreo dovadă contra ei.

Privi repede prin bucătărie ca să vadă dacă nu cumva uitase ceva în afară de biletul pe care i-l scrisese doamnei Forester, explicându-i că trebuie să plece urgent. Dacă clienta ei găsea această plecare oarecum ciudată, nu era prea rău; nu avea de gând să rămână aici pentru a fi prinsă de el.

Punându-și geanta pe umăr, își așeză mai bine ochelarii pe nas și ridică cu grijă cutia plină de vase murdare, simțind că îi vine rău sub greutatea ei. Bine că își parcase mașina aproape, pentru că nu ar fi reușit să meargă prea departe. Oricum, nu avea de gând să facă două drumuri; nu se știe dacă va avea noroc și a doua oară.

Deschise ușa din spate cu călcâiul și ieși afară pentru a se îndrepta cu grijă spre mașină, pășind cu greu pe pietrișul zgrunțuros. Privi îngrijorată în jur când depăși colțul casei și ajunse la mașină cu brațele tremurând din cauza greutății.

Reuși să manevreze cutia pentru a introduce cheia în broască, dar realiză că nu putea apăsa capota pentru a deschide portbagajul. Dacă lăsa încărcătura jos, nu ar mai fi avut puterea s-o ridice.

— Dă-mi voie.

Vocea adâncă, masculină, tăie aerul liniștit al nopții și Mickey se alarmă privindu-l cu ochi mari, îngroziți cum trece pe lângă umărul ei și-i deschide repede portbagajul. Ea întoarse încet capul și-l privi cu disperare cum stătea lângă ea și-i zâmbea ironic.

— Ești speriată, domnișoară James? Mă întreb, de ce? Se pare că nu te-a șocat deloc prezența mea aici.

Ochii lui străluceau reci și Mickey înghiți în sec în timp ce încerca să găsească o cale de scăpare. Însă nu exista nici una. El o urmărea concentrat asemenea unui vânător care-și pândea prada. Nu va putea să scape.

Făcând un pas înainte, el îi luă cutia din brațe și o așeză încet în portbagaj, după care începu din nou să-i studieze obrajii luminați palid de lună. Mickey se îndepărtă ezitând și își impuse să fie calmă și rațională. Nu putea decât să rămână liniștită acum, când fusese prinsă... Respirând adânc, reuși să se strâmbe în ceva care trebuia să fie un zâmbet.

— Mulțumesc. Ți-a plăcut mâncarea, domnule Grant? Vocea îi tremura puțin, dar ignoră asta îndreptându-și umerii pentru a părea mai înaltă, însă incomparabil mai scundă decât el. N-avea importanttă, nu dorea să-i dea satisfacția de a observa cât de nervoasă era din cauza acestei întâlniri.

— Da, ești o bucătăreasc desăvârșită, domnișoară James, excelentă chiar. Te întreb numai din curiozitate, te-a jutat și Caroline la prepararea acestei cine?

Chiar dacă vocea lui era joasă, tonul îi era rece când vorbea despre biata fată și Mickey încercă disperată să-i găsească o scuză; dar nu reușea. Ochii lui o fixau deranjant, iar ea nu era capabilă să-i spună altceva decât adevărul și clătină din cap.

— Nu, așa credeam și eu.

— A luat lecții, se repezi Mickey pentru a o salva pe fată. Oricum, ți-ai dat seama că a vrut doar să te impresioneze... e evident atrasă de tine.

— Sau de banii mei, replică el zâmbind cinic.

— Oh, doar nu vorbești serios!

Îngrozită, Mickey făcu un pas înainte uitând de precauțiile ei pentru a o salva pe Caroline.

— Nu? zise el studiind-o cu o sprânceană ridicată. Asta înseamnă că tu m-ai găsi atrăgător și dacă aș fi sărac? întrebă el ironic.

— Sigur că da... vreau să spun nu... adică banii... Domnule Grant, asta nu are nimic de-a face cu noi doi!

Mickey privi în altă direcție, rușinată că se lăsase să cadă în plasa lui. Încercă să-și ascundă confuzia și vorbi repede:

— Uite ce e, domnule Grant, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta, dar sunt sigură că fata nu a vrut să facă nici un rău. Sunt sigură că voia să-ți spună adevărul, după un timp.

— Chiar așa? Și când crezi că mi-ar fi spus... după ce i-aș fi pus verigheta pe deget?

Vocea lui era caldă, cuvintele alese cu grijă și ea își dădu seama că sub masca lui rece exista o imensă supărare. Însă incredibil; chiar vorbea serios când spunea că avea de gând să se însoare cu această fată? Era o prostie și ea încercă repede să-l trezească la realitate.

— Doar nu vrei să spui că vei lăsa acest mic... truc să-ți schimbe planurile? Cu siguranță, dacă o iubești cu adevărat pe Caroline, acest lucru nu vă va sta în cale, nu-i așa?

— Cine a spus ceva despre iubire, domnișoară James?

— Dar de ce naiba vrei să te căsătorești cu ea dacă nu o iubești? Mickey se rezemă de mașină, mirată de cuvintele lui.

— Pentru că aveam impresia că se potrivește cu cerințele mele.

Ea îi privi uimită fața frumoasă și își dădu seama ce voia să spună. Răspunsul pe care-l căuta de o săptămână îi fusese dat și duse o mână la gură pentru a-și disimula un sunet de surpriză. Punctajele pe care le citise în avion reprezentau planul lui de a-și alege o soție!

— Ești șocată, domnișoară James? o întrebă el pe un ton zeflemitor văzând-o cum îl privește mirată.

— Da, dacă vrei neapărat să știi. N-am mai auzit niciodată așa ceva! Chiar vrei să spui că le dai un punctaj fetelor pe care le cunoști pentru ca apoi să-ți alegi o soție? E incredibil! Dacă ar afla... ar fi foarte supărate. Ea era oripilată și nu putea crede că e adevărat, dar el nu părea tulburat când îi răspunse.

— Dar n-au cum să afle, nu-i așa? Există numai două persoane care cunosc planul meu, eu și **tu!**

Mickey se înfioră când auzi vocea lui adâncă și începu să tremure. Nu exista nici o șansă ca el s-o ierte pentru că-l spionase,

mai ales după ce aflase clar cum stăteau lucrurile! Speranțele ei de a pune mâna pe acele fotografii dispăruseră total acum, și realiză că nu mai putea face nimic în legătură cu asta. Înghiți în sec și ridică mâinile în aer în timp ce se îndrepta spre portiera mașinii.

— Domnișoară James.

El se aplecă prinzând portiera cu mâna lui puternică, pentru ca ea să n-o poată închide.

— Da? Uite ce e, domnule Grant, am avut o zi încărcată, sunt obosită și vreau să ajung acasă. Ce mai vrei acum?

— De fapt, credeam că tu vrei ceva.

— N-am înțeles!

Uimită, Mickey îi privi fața care se afla atât de aproape de a ei încât nările i se umplură de parfumul lui. Îl studie repede și oftă cu regret; ce păcat că în spatele unui exterior atât de atrăgător se ascundea o minte rece, planificată monstruos.

— Fotografiile, domnișoară James... și trebuie să spun că sunt minunate. Arătăm ca un cuplu de îndrăgostiți.

— Nu arătăm ca nimic, domnule Grant, zise ea supărată în timp ce pornea motorul. Ți-am spus că nu voi sufla o vorbă din ceea ce știu.

— Probabil că nu intenționat, dar inconștient? Scăparea ta — am considerat-o o scăpare în această seară — a spus multe. Dacă vorbești în somn?

— Ei bine, nu va fi nimeni lângă mine ca să mă asculte, așa că nu-ți face griji, aruncă ea și își regretă repede spusele pentru că ochii lui străluceau amuzați. Să-l ia naiba! El căuta să afle cât mai multe detaliii despre viața ei particulară și ea cădea mereu în plasa lui!

— Ei bine, cel puțin ne-am lămurit în privința asta. Nu am aflat prea multe despre viața ta amoroasă, replică el cu ușurință în timp

ce ea punea mâinile pe volan și își concentra atenția spre parbriz pentru a nu-i mai vedea figura zeflemitoare. Bărbatul acesta era ticălos, odios... Ce-i spusese? Se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce ai făcut? Mi-ai investigat întreaga viață? zise ea aproape țipând. Furia pusese stăpânire pe ea și coborî repede din mașină, forțându-l să facă vreo doi pași înapoi.

— Spune, îi ceru ea, asta ai făcut?

— Desigur, răspunse el calm, evident neimpresionat de furia ei. Tu nu te-ai interesat despre mine? Aș fi dezamăgit să aflu că nu.

Alistair... se gândi ea începând să se calmeze. Era sigură că el dorise să afle mai multe despre ea, așa cum făcuse la rândul ei.

— Ei bine?

— Da.

— Bine. Atunci suntem chit.

— Nu chiar, din moment ce păstrezi acele fotografii, ripostă ea supărată.

— Da, văd că acest lucru te îngrijorează. Dar am o propunere, domnișoară James, o cale de a le obține de la mine.

Putea paria că era un trișor. Se gândi o clipă la ofera lui, întrebându-se despre ce putea fi vorba și, cunoscându-l cât de cât, avea impresia că va fi un lucru inacceptabil. Dar nu-i va face rău să-l asculte până la capăt, nu? Ridicându-și ochii căprui, ea îl privi în față, încercând să pară mai liniștită decât era în realitate. Trebuia să afle totul înainte de a fi de acord.

— Te ascult, domnule Grant.

Ridicând mâneca hainei, aceasta lăsă să se vadă ceasul mare de aur pe care-l purta, după care își îndreptă privirea spre ea.

— Nu avem timp să discutăm acum. Trebuie să mă întorc înainte ca doamna Forester să trimită pe cineva după mine. Vino la apartamentul meu mâine dimineață, și îți voi da toate detaliile. Uite.

El rupse o foaie din agendă și îi scrise adresa pe ea. Iar acum i-o întindea. Mickey ezită o clipă, după care luă bucata albă de hârtie.

— Mâine, atunci, repetă el în șoaptă și ea încuviință.

Asta era singura cale pentru a-și rezolva problemele și a scăpa de acest om. Dacă îi făcea o propunere rezonabilă, îi putea lua pozele. Ar fi fost o prostie să nu accepte... oare?

***

În dimineața următoare se afla în fața ușii apartamentului lui Keir Grant și încă nu era sigură că proceda corect. O propunere, spusese el, o cale de a pune mâna pe poze, dar cum? Asta era întrebarea. Oare ce mai născocise mintea lui diabolică, ce trebuia să facă ea pentru acele fotografii? Din câte știa despre el, nu va fi ceva simplu și normal!

Rămase un timp în fața ușii închise, neștiind dacă să apese pe butonul soneriei sau să fugă, dar rațiunea învinse panica. Se afla aici, făcuse deja primul pas, așa că ar fi o prostie să nu afle ce dorea el să-i spună. Oricum, putea oricând să-l refuze, nu? Ridicând din umeri, apăsă butonul, înainte să-i dispară și ultima fărâmă de curaj.

Ușa se deschise repede și Mickey încremeni cu gura deschisă când îl văzu pe bărbatul care stătea în ușă, având numai un prosop înfășurat în jurul șoldurilor. Ea îl studie fără să vrea din cap până-n picioare și se opri pentru a-i privi pieptul puternic, bronzat, picioarele musculoase, înghițind în sec. Era suficient pentru a-și da seama de intențiile lui!

— Îmi pare rău, domnule Grant. Văd că te-am scos din baie. Voi reveni mai târziu.

Zâmbindu-i cu răceală, ea se întoarse pe călcâie pentru a pleca, dar mâna lui puternică îi prinse umărul făcând-o să se întoarcă spre el pentru a-i privi buzele senzuale care-i zâmbeau amuzat...

— Nu e nevoie să pleci. Intră. Făcând un pas înapoi, el deschise ușa larg, dar ea ezită să intre în hol.

— Ei bine... începu ea nervoasă trecându-și o mână peste obrazul fierbinte și roșu, după care își aranjă o buclă ce-i cădea pe față.

— Dacă eu nu mă supăr, tu de ce o faci? o provocă el zeflemior și Mickey zâmbi vag, intrând pe ușă. Nu-l va lăsa să creadă că e prea speriată pentru a intra... Chiar dacă acesta era adevărul.

— Pe aici.

Fără a-și face probleme, el o conduse prin holul mic, furniruit luxos și Mickey îl urmă, ferindu-și privirea pentru a nu se mai holba la umerii lui lați, musculoși. Deschizând o ușă de la capătul holului, el se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre și ea trecu îngrijorată pe lângă el, încordându-se pentru a fi sigură că nu-l va atinge. Dacă ar fi venit mai târziu, n-ar fi ajuns într-o astfel de situație care o dezavantaja total, însă fusese atât de curioasă să audă ce-i spune încât nu mai putuse aștepta.

— Te rog să iei loc. Voi avea nevoie de câteva minute ca să mă îmbrac.

El părăsi camera și Mickey răsuflă ușurată că el nu încercase să poarte o discuție aproape dezbrăcat! Aruncându-și geanta pe canapea se așeză acolo, rotindu-și ochii prin camera mare, decorată în bleu și gri, cu o combinație inteligentă de mobilă veche și modernă care nu o făcea să pară prea stilizată. Avea sentimentul că fiecare lucru din cameră fusese ales pentru frumusețea lui și nu numai pentru că se potrivea cu o schemă rigidă.

Se îndreptă spre un șifonier, cu colțurile curbate, din lemn de trandafir și ochii îi căzură pe dosarul de pe masa de cafea, din sticlă, încremenind îngrozită când văzu ce era scris pe coperta lui.

„MICHAELA JAMES"... Numele ei era scris cu majuscule pe coperta albă... Întinse o mână spre dosar și îl ridică pentru a privi literele timp îndelungat. Știa că se interesase de ea, desigur, nu ținuse secret faptul că făcuse investigații, dar era șocată să vadă dovada și mii de emoții o năpădiră. Deschise dosarul cu mâini tremurânde și trecu peste paginile care îi descriau întreaga viață, zâmbind acum. Erau puține de spus pentru cei douăzeci și cinci de ani ai ei, încât totul încăpuse pe două file. Însă acum nu avea timp să se gândească la evenimentele din viața ei; acum trebuia să afle cum putea obține fotografiile și în schimbul cărui lucru.

Dând la o parte ultima filă, găsi un plic și când îl deschise pozele îi căzură în poală, iar ea începu să le studieze. Era nevoită să admită că erau bune și foarte clare. Le privi cu atenție, oprindu-se la ultima, înroșindu-se când o văzu mai bine. Chiar îi înconjurase gâtul cu brațele în felul acela, își lipise trupul de al lui, îi răspunsese la sărut cu o pasiune atât de evidentă? Era sigură că nu!

— Aceasta este cea mai reușită, nu-i așa, domnișoară James? Trebuie să-ți spun că și eu am rămas uimit când am văzut-o.

Vocea lui joasă și ironică o surprinse și sări speriată în picioare, împrăștiind toate pozele pe covor. Se aplecă repede să le ridice, folosind această diversiune pentru a-și ascunde jena și reușind să obțină timp ca să-și revină. Trebuia să rămână de gheață, dacă voia ca această întâlnire să decurgă așa cum dorea ea. Văzând fotografiile, considera că era vital să reușească. Nici un fel de negare n-ar convinge pe cineva că ea fusese obligată să accepte acea îmbrățișare fierbinte!

Strângând fotografiile, le așeză în plic și luă loc lângă măsuța de sticlă înainte de a-l privi pe bărbatul care rămăsese în pragul ușii deschise. Era îmbrăcat într-o cămașă albă și în blugi subțiri, iar Mickey reuși cu greu să pară rece și distantă. Avea sentimentul că trebuie să fie calmă până când va afla despre ce e vorba.

— Te servesc cu ceva? Ceai... cafea? se oferi el politicos, întorcându-se spre bar, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Am o întâlnire la ora zece, așa că nu pot sta prea mult. Era o minciună, dar nu-i păsa. Nu putea să suporte toate amabilitățile unei vizite când venise pentru a pune capăt unui șantaj.

— Ei bine, în acest caz, ar fi mai bine să trec direct la subiect.

Traversând camera, el se așeză întinzându-și picioarele lungi și Mickey se feri ca să nu-l atingă. Nu-și permitea să devină îngrijorată de prezența lui, pentru că altfel ar fi avut și mai mari necazuri. Un lucru era sigur: era dificil să negociezi cu Keir Grant și era necesar să fie cât mai lucidă!

— Acum, domnișoară James, ai văzut fotografiile, așa că știi la ce mă refeream când am spus că arată foarte multe.

El făcu o pauză în care ea încuviință numai din cap, fiindu-i frică să facă un comentariu pentru a nu se vedea cât de șocată era. Când își aminti de ultima poză și de detaliile din ea, se rușină prea mult ca să mai vorbească.

— Ei bine, îmi imaginez că ai vrea să le ai.

— Desigur. Oare era o ofertă? Spera că este, și îi zâmbi cald. Asta înseamnă că te-ai răzgândit, că mi le vei da?

Figura ei se lumină și el o studie o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Probabil.

În vocea lui era o nuanță de avertizare și Mickey simți să speranțele îi dispăreau. Era nebună dacă se aștepta să fie ușor; el nu era genul de bărbat care să ofere ceva fără a primi altceva în schimb.

— Ce vrei să spui cu „probabil“? îl întrebă ea îngrijorată, dorind să-l poată lovi. Nu va accepta să stea aici pentru a se juca de-a șoarecele și pisica, dacă asta dorea el să facă în următoarea jumătate de oră. Trebuia să afle condițiile lui, aici și acum.

Rezemându-se de spătarul canapelei, o privi fix.

— Totul depinde de tine, domnișoară James.

— În ce fel? întrebă ea ridicând o sprânceană și încercând să pară calmă, încleștându-și degetele pentru a alunga neliniștea care o cuprindea.

— Dacă vei fi de acord cu propunerea mea, vei primi toate fotografiile, și negativele, desigur.

Vocea lui era ușoară și plăcută, așa că ea nu înțelegea de ce se aștepta la tot ce e mai rău, de ce frisoane de îngrijorare îi străbăteau tot corpul. Respiră adânc și îl privi fix, simțind cum inima începe să-i bată nebunește.

— Și care e propunerea ta?

Urmă o pauză, moment în care ea îl simți ezitând, înainte ca vocea lui să rostească tăios:

— E foarte simplă, domnișoară James. Poți avea tot ce-ți dorești dacă vei fi de acord să petreci trei weekenduri împreună cu mine, aici, în acest apartament.

Capitolul 5

Se lăsă liniștea. Mickey rămase tăcută, nemișcată, îngrozită pe măsură ce pătrundea sensul cuvintelor, repetându-le în gând pentru a se încredința că le auzise bine. Dar nu, nu avea cum să greșească, și o furie rece și necontrolată începu s-o cuprindă.

Incredibila aroganță a acestui bărbat era uimitoare! Chiar credea că ea va accepta asta? Probabil că avea o impresie greșită despre valoarea ei.

— Nu! Îi dădu un răspuns scurt, refuzând să facă și comentarii pe această temă. Își luă geanta cu mâinile tremurânde, se ridică și se îndreptă pentru a părea mai înaltă. Ochii ei îl priveau pe bărbatul înalt și atrăgător, dar reuși să se întoarcă pentru a ieși pe ușă. Nu avea de gând să-i mai asculte insultele.

Ajungând la ușa de stejar, ieși în hol și se opri când întinse o mână subțire spre clanță. Ceva nu era în regulă... se întâmpla ceva și ea realiză care era problema. El n-o lăsase niciodată să plece fără a-i mai spune ceva, de ce făcea altfel acum?

Întoarse capul și privi peste umăr, înfuriindu-se și înroșindu-se când îl văzu scuturat de râs.

Cum îndrăznea? Cum îndrăznea s-o insulte și apoi să-și bată joc de ea în acest fel? Pentru o clipă amuți.

— Domnule Grant, ești cel mai detestabil, cel mai arogant bărbat pe care am avut ghinionul să-l cunosc! strigă ea. Mai întâi mi-ai furat poșeta, apoi ai venit la mine acasă pentru a mă șantaja și acum, după ce m-ai jignit și m-ai șantajat, ai tupeul să crezi că mă voi culca cu tine pentru a recupera fotografiile? Poți să le păstrezi, domnule Grant, și sunt foarte sigură că...

— Ușor, ușor, domnișoară James! Conversația noastră se deteriorează și asta nu mă surprinde. Încă o dată, ești prea sălbatică și înțelegi lucrurile greșit. El o studie atent, fără a mai râde. Mickey refuză să se calmeze.

— Ce am înțeles greșit? Îl privea, cu mâinile în șolduri și cu obrajii roșii. Greșesc când spun că mă șantajezi? Nu cred. Tonul ei era rece și sarcastic, dar el nu părea impresionat și nu arăta nici o emoție pe figura împietrită.

— Nu, nu greșești în ceea ce privește șantajul, domnișoară James. Am intenția să fac tot posibilul pentru a-mi păstra secretele, dar ai înțeles greșit că am intenția să mă culc, aici, cu tine.

— Ah.

Nu reușea să găsească alte cuvinte. Își plimbă repede privirea pe fața lui impasibilă. Probabil că o mințea deoarece văzuse furia ei, se hotărâse să mintă, negând propunerea pe care i-o făcuse. Dar nu, nu putea face nimic ca ea să-l creadă, însă expresia lui era sinceră și Mickey îl privi cu neîncredere, luând în calcul posibilitatea că se înșelase. De ce nu rămăsese calmă pentru a-i oferi posibilitatea de a dezvolta oferta? Un val de rușine îi șterse furia în timp ce se întorcea încet în cameră pentru a-și relua locul.

— Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce e cu propunerea asta, domnule Grant, nu? Vocea ei era rece și făcu eforturi deosebite pentru a rosti cuvintele printre dinții încleștați.

— Desigur. Îmi pare rău că m-ai înțeles greșit. Presupun că puteam vorbi mai clar.

Vocea lui era joasă, încrezătoare, și Mickey avu senzația că el își alesese cuvintele de mai înainte cu un anumit scop. Știuse exact cum vor fi interpretate și cât de furioasă va fi când le va auzi. Era un fel de plan răutăcios de a o dezechilibra, de a o neliniști, astfel încât să nu mai știe ce vrea. Oricum, în comparație cu sugestia de a se urca în patul lui ca plată pentru fotografii, nu putea urma nimic mai rău!

Gândul acesta o îngrijora.

— Da, puteai, zise ea cu asprime.

— Mm... și așa cum am mai spus, îmi pare rău că te-am supărat.

El îi zâmbi fermecător și Mickey se neliniști; ceea ce se întâmplase în taxi o lecuise de credulitate și o făcuse imună la această tactică. Privind undeva, desupra capului lui, îi spuse cu răceală:

— Bine, domnule Grant, de ce vrei să vin aici? Cum sugerezi să-mi „recapăt“ fotografiile?

El ignoră tonul ei sarcastic și-i zâmbi.

— Ți-am făcut oferta de a sta în acest apartament numai în interes de afaceri, domnișoară James, nu din interese personale. Am sentimentul că mă vei putea ajuta să iau o hotărâre care mi-e necesară.

— O hotărâre... ce fel de hotărâre?

— Cred că ar trebui s-o iau de la început, nu-i așa? Atunci nu vor mai exista neînțelegeri. Se rezemă mai bine de spătarul moale și ochii lui albaștri îi studiau profilul căutând s-o vadă interesată, dar Mickey își șterse repede orice expresie.

— Am făcut această călătorie în Anglia nu numai pentru că aveam de rezolvat niște afaceri care mă solicitau, ci și pentru că m-am hotărât să mă căsătoresc. Acum câțiva ani, mi-am dat seama că atunci când îmi voi alege o soție, aceasta va fi probabil o engleză, mai ales pentru că găsesc ceva foarte atrăgător la ele. Probabil mă impresionează calmul lor, acea ușoară agresivitate... e greu să spun cu exactitate, dar e ceva la mijloc. Ei bine, în timpul vizitelor mele recente, am făcut o listă cu posibilele candidate... lista pe care ai citit-o în avion.

Aici el făcu o pauză, ca și când ar fi așteptat un comentariu din partea ei, dar Mickey rămăsese tăcută, nedorind să rostească vreun cuvânt. El oftă ușor și continuă:

— Ei bine, în ultimele săptămâni, într-un fel sau altul, am redus lista la patru persoane... nu, trei, se corectă el repede și Mickey se gândi dintr-o dată la biata Caroline, care se pare că ieșise din competiție.

— Ceea ce doresc, domnișoară James, este să mă ajuți să iau o hotărâre finală, să mă ajuți s-o aleg pe cea care va fi soția perfectă pentru mine.

— Cum? Cum te pot ajuta eu? Alegerea unei soții este un lucru foarte intim.

— Desigur... într-un fel. Cele trei femei pe care le-am selectat îndeplinesc perfect cerințele mele, constată el și Mickey se stăpâni să nu privească în tavan oripilată. Cum își putea alege o soție pe baza unei scurte liste de candidate perfecte?

— Ceea ce simt că-mi trebuie acum, e opinia unei alte persoane și modul în care le vede aceasta. Din cât te-am cunoscut, domnișoară James, am văzut că ești atât de cinstită încât uneori pari proastă. Știu că mi-ai putea oferi o opinie clară asupra acestor femei și, deoarece nu sunt implicat emoțional în aceste relații, voi lua totul în considerare.

— Dar de ce? De ce naiba îți trebuie încă o părere? Sunt sigură că o vei alege pe femeia pe care-o iubești.

— Asta e, domnișoară James, n-o iubesc pe nici una dintre ele. Oh, le găsesc atrăgătoare, plăcute, culte, dar nu caut dragoste într-o căsătorie.

— Nu?

— Nu. Să-ți explic. Sunt un bărbat foarte ocupat și nu am timpul necesar sau dispoziția de a trece prin traumele a ceea ce se numește „iubire".

— Dar nu trebuie să fie așa, trebuie să știi asta, protestă ea cu vehemență, nefiind capabilă să creadă că un om poate fi atât de rigid. Nu-mi poți spune că la vârsta ta — cred că vreo treizeci de ani, nu? — n-ai fost niciodată îndrăgostit.

Urmă un moment de liniște și Mickey avu impresia că el nu va răspunde, apoi când începu să-și dorească să fie așa, îl auzi spunând pe cel mai rece ton.

— Da, cred că am fost îndrăgostit, odată, când am crezut că am găsit femeia perfectă, cea care își va împărți restul zilelor cu mine, dar m-am înșelat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu blândețe, îngrijorată oarecum că nu-i va spune.

— S-a întâmplat că a trebuit să conduc două operațiuni de salvare și compania n-a mai putut suporta costurile. Unii dintre investitori se gândeau deja să-și retragă banii, în perspectiva unui faliment.

— Dar cum a putut afecta asta relația ta cu femeia care trebuia să-ți devină soție? îl întrebă Mickey surprinsă.

— Ea, ca și investitorii, a hotărât că nu mai reprezint o afacere atât de bună și și-a îndreptat atenția în altă direcție, spre o persoană ale cărei posibilități păreau mult mai sigure.

— Oh, dar e îngrozitor! Cum a putut face așa ceva? se lamentă Mickey îndreptându-se spre el din impuls.

— Foarte ușor, din câte am văzut, răspunse el sec.

— Dar nu poți lăsa acest lucru să-ți afecteze viitorul, nu? Trebuie să recunoști că atunci n-ai avut noroc, că ai făcut o alegere greșită, dar nu ai nici un motiv să crezi că ți se mai poate întâmpla așa ceva încă o dată. I se părea foarte important să-l facă să creadă asta, însă privindu-i fața încruntată, Mickey știa că eșuase. Fusese rănit, destul de grav după câte spunea, și cel mai rău lucru era că nu voia să se răzgândească.

— Nu? Mi-e teamă că nu văd viața în roz așa ca tine, domnișoară James. Din partea mea, dragostea nu e baza unei căsătorii.

— Dar dacă asta crezi, de ce mai vrei să te căsătorești? De ce nu rămâi singur pentru a evita toate aceste probleme?

— Pentru că și singurătatea îți creează probleme. Lasă-mă să-ți spun mai multe: am treizeci și cinci de ani, o companie care valorează miliarde de dolari, dar mi se pare că-mi lipsește ceva. Dacă voi muri mâine, cine m-ar plânge, cine mi-ar simți lipsa, cui îi voi lăsa tot ce am clădit în acești ai? Nu, m-am întors de prea multe ori în apartamente goale, îngrijite de menajere indiferente; vreau să am o casă curată, o relație sigură bazată pe respect și compatibilitate, copii... toate lucrurile normale pe care le vrea un bărbat. E atât de ciudat să-mi doresc toate astea, domnișoară James?

— Nu... nu, nu la asta m-am gândit. Doar că, ei bine, doar...

— Ce?

— Ei bine, e un mod ciudat de a le obține, asta e.

— Chiar așa? Nu prea cred, am impresia că așa e cel mai bine. De fapt, am mers atât de departe încât pot spune că-mi imaginez mulți oameni făcând asta, diferența e că eu am scris punctajul pe

hârtie, nu l-am păstrat numai în mintea mea. Mai bine uită de sistemul de punctaj, a fost numai mijlocul meu de a-mi clarifica anumite lucruri în legătură cu aceste fete. Întrebarea este: vrei să mă ajuți?

— Dar de ce tocmai eu? Domnule Grant, dacă încă mai ești îngrijorat pentru ce am văzut, ar fi mai bine să uiți asta. M-ai verificat și acum știi foarte bine că țin numai o coloană cu rețete culinare și că nu sunt un reporter înverșunat. Nu am avut niciodată intenția să dezvălui povestea ta.

Vocea ei era rece, dar el o ignoră în timp ce-i studia fața cu ochii albaștri înăspriți.

— Te-am mai auzit spunând asta, însă nu sunt sigur că trebuie să te cred. El ridică o mână când Mickey încercă să vorbească. Nu, lasă-mă să termin. Știu că nu ești reporter, dar ai toate legăturile cu ei, nu? Nu eu te-am rugat să-ți vâri nasul în treburile mele, a fost numai alegerea ta și nu mă poți învinovăți pe mine pentru că încerc să obțin unele avantaje din asta. Am nevoie de ajutor, domnișoară James, pentru următoarea parte a planului meu, și tu ești, ca să fiu sincer, potrivită pentru asta. Faptul că am acele fotografii te face și mai potrivită. Oricum, sunt sigur că vei dori să discuți despre acest aranjament în loc să-ți dezamăgești mătușa care le va vedea tipărite pe prima pagină a ziarelor. Nu va fi un mic dejun prea plăcut pentru biata bătrâna, nu-i așa? Mai ales datorită luminii în care voi prezenta totul.

Tonul lui era sincer și Mickey începu să tremure. Până în acest moment nu-și dăduse seama de amploarea șantajului.

— Cum te pot ajuta? îl întrebă ea în șoaptă. Ce pot oferi eu în plus sistemului tău bine pus la punct?

— Ceea ce-mi poți oferi, domnișoară James, e părerea unei femei, șansa de a afla ce crezi despre fiecare în parte. Hai să fim sin-

ceri, trebuie să admiți că majoritatea femeilor se prefac a fi mai perfecte decât sunt, mai ales în fața unui bărbat, însă cu ajutorul tău voi fi capabil să descopăr adevărul despre cum e fiecare dintre ele cu adevărat. Așadar, vei face asta, mă vei ajuta să găsesc femeia potrivită... viitoarea mea soție?

Întrebarea rămase suspendată în aer și Mickey avea ciudata senzație că va pluti acolo veșnic. Femeia perfectă... trebuia să fie nebun!

— Trei weekenduri, domnișoară James, asta e tot ce-ți cer, numai șase zile, după care vei avea fotografiile și voi dispărea din viața ta pentru totdeauna.

Era o ofertă pe care n-o putea refuza, nu după tot ce discutaseră, dar, privindu-l, Mickey știa în sinea ei că nu numai pentru asta îi accepta propunerea. În ciuda felului cum o trata acum, el îi putea face mult rău, putea chiar să-i distrugă cariera. Totuși o atrăgea cu o forță pe care n-o înțelegea, însă nici nu o putea nega și ar fi acceptat propunerea lui chiar dacă n-ar fi fost la mijloc acel șantaj!

Capitorul 6

Mickey opri încet mașina și își privi ceasul. Ajunsese mai devreme cu douăzeci de minute, dacă ceasul mergea bine, iar ea se gândi să mai dea un ocol blocului pentru ca timpul să treacă mai repede, dar alungă această idee. Ce rost avea să mai întârzie? Nu, cu cât începe mai devreme, cu atât va termina mai curând. Respirând adânc, deschise portiera și coborî din mașină.

Deschise apoi portbagajul și scoase geanta ei mare, plină cu ustensile de bucătărie.

Se îndreptă încet spre ușile mari, duble, ale impozantei clădiri și așteptă cu răbdare ca paznicul în uniformă să deschidă una dintre ele.

— Mulțumesc. Așezând gențile jos, Mickey îi zâmbi bărbatului înalt cu păr grizonant care o privea întrebător.

— Sunt așteptată de domnul Grant.

— Sunteți domnișoara James? Bărbatul se înclină mai relaxat când ea încuviință. Domnul Grant mi-a spus că veți veni. A ieșit puțin și m-a rugat pe mine să vă conduc în apartament. Lăsați-mă să vă iau bagajele.

Ridicând gențile, el o conduse spre lift și Mickey îl urmă ușurată că nu trebuia să dea imediat ochii cu Keir Grant. După câteva minute ajunse în holul mic și elegant începând să privească în jur pentru a găsi un loc în care să-și lase bagajele. Nu era normal să se plimbe prin apartament în absența lui Grant, dar nu va face nici un rău dacă verifica bucătăria, în cazul în care afla care dintre ușile lustruite de lemn se deschidea spre ea.

Mergând încet prin holul acoperit de mochetă gri, apăsă pe clanța primei uși și privi repede într-o cameră mică și ordonată în care se afla numai un birou și o bibliotecă, ceea ce arăta că acesta e biroul lui.

Închizând ușor ușa se îndreptă spre următoarea și rămase pe loc când văzu patul dublu din acea cameră. Era un dormitor frumos, își spuse ea când deschise ușa larg. Camera era mare, aerată, și parchetul era acoperit de o mochetă gri la fel de groasă și frumoasă ca aceea din hol. Pe pereți era lipit tapet într-o nuanță de gri-argintiu care strălucea contrastând cu patul acoperit de o cuvertură în dungi negre, gri și roșii, asortată cu draperiile. Șifonierul din lemn lustruit strălucea în razele soarelui care intrau pe fereastra imensă. Făcând un pas în cameră, Mickey văzu încă o ușă, care ducea cu siguranță la baia strălucitoare îmbrăcată în marmură albă. Era clar că stăpânul acestui apartament își dorise să aibă tot luxul din lume.

— Îți place?

Vocea joasă și amuzată o luă prin surprindere și se alarmă întorcându-se repede spre el. Pentru o clipă avu impresia că o să cadă deoarece pantofii îi alunecaseră pe parchetul lustruit, dar mâinile lui puternice o prinseră repede de umeri și o echilibrară. Mii de senzații treceau prin trupul ei la atingerea aceasta caldă și fermă, iar Mickey crezu pentru o clipă că timpul se oprise în loc. Ar fi dorit să se apropie mai mult de corpul lui înalt și puternic, însă realiză cine

o ținea în brațe și ce se întâmplase ultima dată când se lăsase impresionată de această atracție. Se eliberă repede și ieși pe ușă, îndepărtându-se de el.

— Mulțumesc. Cred că m-ai speriat, nu te-am auzit intrând în casă. Vocea îi era tensionată pentru că nu-și revenise din șoc.

Pentru o clipă, el rămase nemișcat, privind ciudat figura ei intimidată. Apoi se uită repede în altă direcție, arătând spre ușa de la intrare.

— Ușa nu era închisă complet. Dacă nu apeși bine pe clanță, nu se închide bine. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu face nimic. Dacă îmi arăți unde îmi pot așeza lucrurile, atunci mă pot duce la bucătărie pentru a vedea dacă am tot ce-mi trebuie pentru cina din această seară.

— Ce limbaj profesional, domnișoară James, sunt impresionat.

Ridicându-și geanta, constată cu răceală:

— Sunt aici ca să-mi îndeplinesc sarcinile, domnule Grant, atâta tot.

— Da, admise el susținându-i privirea, atâta tot.

Era mult prea târziu ca să se întrebe dacă, doar pentru o clipă, auzise o urmă de regret în vocea lui adâncă.

* * *

— Miroase bine.

— Chiar așa?

Privind în sus, Mickey zâmbi rece în timp ce stomacul i se strângea. În ultimele ore, după strania lor conversație, ea stătuse cu atenția încordată, urmărindu-i fiecare mișcare prin apartament,

însă nu reușise să-și dea seama că el intrase în bucătărie înainte să-i vorbească. Își făcu de lucru cu prăjitura pe care o copsese deja și turnă amestecul pentru cremă într-o cratiță, mulțumită că mâinile îi erau sigure.

— Ce pregătești?

Intrând în încăpere, Keir i se alătură, urmărind cum crema pentru prăjitură fierbea pe foc. Era atât de aproape de ea încât îi simțea căldura corpului, o intimitate pe care n-o putea suporta. Forțându-se să se concentreze, scoase blatul auriu din tavă înainte de a-i da răspunsul.

— Pui și șuncă în aluat. Sper că o să-ți placă.

— De când prepari astfel de delicatese, Mickey?

Întrebarea lui o miră și îl privi rece când îi răspunse.

— De ce mă întrebi? Tu ești cel care deține dosarul cu informații despre mine, așa că știi cu siguranță răspunsul.

El oftă cu un oarecare regret.

— Da, ai dreptate, am multe informații despre tine, dar sunt numai simple fapte, nimic mai mult.

— Așadar, ce vrei să afli, mai multe detalii pentru a mă șantaja și mai bine?

— Nu, nicidecum. Sunt doar curios, mă întrebam cum ai reușit să pui bazele afacerii tale care acum merge foarte bine, zise el încet.

— Am reușit muncind cât mai mult; pregătind prânzuri în timpul zilei, cine festive seara și mese în weekenduri.

Dând cratița la o parte de pe foc pentru a se răcori, Mickey luă o cârpă și șterse aragazul pentru a-și găsi o ocupație.

— Cu siguranță ai gătit și pentru amici, prieteni... iubiți; oameni care au investit bani în afacerea ta, nu? o întrebă el sceptic.

— Nu, n-a investit nimeni și, chiar dacă ar fi vrut cineva s-o facă, nu l-aș fi lăsat.

Aruncând cârpa în chiuvetă cu destulă violență, Mickey îl privi în față roșind.

— Uite ce e, domnule Grant, am muncit mult pentru a ajunge unde sunt... să am ceea ce am. Nu am primit nimic pe degeaba și nu am cerut nimănui nimic, așa că lucrurile sunt clare.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Keir porni spre ea și-i luă mâinile în ale lui, strângându-le cu blândețe.

— E vorba numai de faptul că sunt obișnuit să cunosc un alt gen de femei, femei care iau totul de-a gata, nici una dintre ele nefiind nevoită să muncească pentru ceea ce are.

— Ei bine, eu nu sunt așa, zise Mickey în șoaptă. Știa că trebuie să se îndepărteze de el, de mângâierea lui fermă, dar nu reuși deoarece era un moment în care se înțelegeau excelent. Privindu-l, îi zâmbi blând. Dacă eram ca alte femei nu ar fi trebuit să muncesc din greu... așa că nu sunt ca ele.

— Nu, ești total diferită, dar ce e ciudat, Mickey, e că noi doi avem multe în comun.

— Chiar așa?

Vocea lui reușea s-o hipnotizeze.

— Da, amândoi am muncit pentru a realiza ceva în viață, nu-i așa?

— Da, șopti ea.

— Da. Suntem la fel, dar numai eu am ajuns la concluzia asta.

Urmă un moment de liniște adâncă, apoi Keir îi eliberă mâinile și ieși din bucătărie. Mickey se înfioră și introduse mâinile sub un jet de apă caldă pentru a se calma.

Oare el avea dreptate? Se asemănau? Aveau multe lucruri în comun? Dacă i-ar fi sugerat cineva asta cu o seară în urmă, ar fi negat, dar acum... acum răspunsul era foarte clar. Într-un fel, gândul de-a avea ceva în comun cu Keir Grant nu părea atât de înspăimântător, nu?

* * *

Ridicând tava grea de lemn, Mickey o așeză pe masă și începu să pună pe ea serviciul de cafea pentru dimineață și una din linguriţele de argint îi căzu pe podea. O ridică simțind o durere în ceafă. Era epuizată, mintal și fizic, dorind numai să ajungă cât mai repede în pat. Fusese tensionată întreaga seară și acum nu mai simțea nimic decât că viața se scursese din ea. Nu realizase cât de stranie va fi această seară și nici cât de mult o va deranja să-l vadă pe Keir Grant în compania invitatei lui.

— Domnișoară James!

Vocea aspră răbufni în încăpere și Mickey privi speriată în sus, spre Angela Baddley care ținea în mâinile subțiri o rochie de șifon verde.

— Da?

— Vreau să-mi fie călcată rochia... acum!

Tonul aspru răzbătu din nou și Mickey nu reuși decât să închidă gura căscată de uimire. Toată seara, femeia aceasta se purtase frumos și vocea ei caldă umpluse apartamentul, dar acum se terminase. Acum dulceața se topise, înlocuită de răutate și de o notă încăpățânată care obosea nervii întinși ai lui Mickey. Cu toate acestea, schimbarea nu avea nimic de-a face cu ea și aruncându-i un zâmbet rece, îi spuse politicoasă:

— Mă duc să caut mașina de călcat, domnișoară Baddley, dacă vrei să aștepți un minut.

Femeia nemulțumită vorbi din nou:

— Nu o voi călca eu, proasto, tu vei face asta. Uite! Întinzând faldurile largi de șifon care erau pline de dungi, Mickey rămase uimită de lungimea și amploarea lor. Studie confuză rochia; oare această femeie se aștepta ca ea să calce

rochiea o noapte întregă? Se părea că asta trebuie să facă, dar era șocată. Își îndreptă umerii și obrajii palizi i se colorară puțin.

— Îmi pare rău, dar dacă vrei să fie călcată trebuie să faci tu însăți acest lucru, zise ea așezându-se pe scaun.

— Cum îndrăznești?

Făcând un pas înainte, blonda o privea pe Mickey cu ochi plini de venin.

— Când spun că vreau ceva vorbesc serios și nu mă aștept ca o servitoare impertinentă să mă refuze. Acum începi s-o calci... și repede!

Mickey o opri cu un singur cuvânt, care reușea să-i exprime furia:

— Nu!

Din cauza nervozității uitase complet să fie politicoasă. Oh, simțise un aer de ostilitate sub masca de curtoazie a acestei femei, dar nimic nu o prevenise că va urma o asemenea scenă. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? Cum îndrăznea s-o trateze ca pe o servitoare? Nu avea de gând să accepte asta. Luând rochia și mototolind-o, o aruncă pe podeaua bucătăriei, la picioarele blondei enervate.

— De ce, servitoare...

Făcând câțiva pași, femeia se apropie și o pocni peste obraz. Mickey încremeni și se dezechilibră simțind o durere acută. Bucătăria se întunecase în fața ochilor ei înlăcrimați și prinse repede cu mâna colțul de lemn al mesei pentru a-și reveni din starea cumplită în care se afla. Ridică o mână și își mângâie obrazul fierbinte, constatând că pielea o durea tare. Respirând adânc, se întoarse spre atacatoarea ei pentru a-i studia figura schimonosită de răutate care făcea obrajii bine machiați ai Angelei Baddley să pară foarte urâți.

— Dacă ai vreo plângere, domnișoară Baddley, îți sugerez să mergi la domnul Grant. Sunt angajată aici ca menajeră și nu ca să suport proastele maniere ale oaspeților.

Îi era greu să vorbească, dar reușise s-o facă foarte rece și controlat, hotărâtă s-o dezarmeze pe femeia din fața ei. Nu fusese niciodată atât de nervoasă, atât de furioasă, dar nu arătă acest lucru, refuzând să decadă la nivelul acelei femei. Ridică mândră capul și ieși din cameră, ignorând figura schimonosită de furie a femeii.

Ajunsă în dormitorul ei, închise ușa și se rezemă de ea amintindu-și scena urâtă care tocmai se desfășurase. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva și era sigură că asta nu se va repeta. Nu mai avea de gând să rămână sub același acoperiș împreună cu acea femeie monstruoasă. Acum trebuia să-și facă bagajele și să plece, iar dacă Keir Grant va avea ceva de obiectat, cu atât mai rău. Fusese de acord să vină aici timp de trei weekenduri, dar nu să suporte comportamentul absurd al invitatelor lui!

Se dezlipi de ușă și traversă camera tremurând, apoi începu să-și strângă lucrurile pe care le aranjă frumos în geantă, într-un timp foarte scurt. Auzi vocile de pe hol, dar le ignoră, hotărâtă să nu mai aibă nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla în apartament.

Auzi o bătaie în ușă, dar Mickey n-o băgă în seamă pentru că era prea furioasă și îndurerată ca să poată vorbi.

— Domnișoară James, vreau să-ți vorbesc.

Vocea lui Keir era joasă și nervoasă, auzindu-se clar din hol, dar ea continuă să împacheteze. Lacrimile care îi străluceau în ochi începeau să-i curgă pe obraji și își dădu repede ochelarii jos pentru a le șterge. Își dorea numai să fie lăsată în pace și să scape din această situație cât mai repede posibil.

Ușa se deschise larg și Mickey se opri pentru a-l privi pe bărbatul înalt din prag.

— Ce naiba se întâmplă? Ce e în capul tău de ai impresia că te poți purta astfel cu invitata mea? Cum îndrăznești să faci așa ceva?

— Ce vrei să spui? Mickey îl privi surprinsă în timp ce inima îi bătea cu putere. Chiar și fără ochelari, putea zări figura lui înăsprită de furie.

— Asta!

El aruncă pe pat rochia verde, iar Mickey o privi instinctiv, îngrozită de ceea ce vedea. Ridică repede rochia și o ținu în fața ei urmărind petele de machiaj și rimel care îi stricaseră ornamentele scumpe. Ridicând capul îl privi mirată, întrebându-se ce naiba se întâmpla. Era privită cu răutate și milă, iar acest lucru o făcu să nu poată vorbi.

— Nu m-aș fi așteptat să te comporți astfel, domnișoară James. Ce sperai să câștigi stricând această rochie? Domnișoara Baddley plânge în camera ei, și nu e de mirare. Nu te-am rugat să vii aici pentru a-mi insulta oaspeții.

Vocea lui aspră ar fi intimidat-o în oricare altă situație, dar nu și acum. Era prea indignată.

Înconjură repede patul și îi dădu înapoi rochia.

— Dacă ți-a spus că eu am stricat-o, atunci a mințit. Singurul lucru pentru care s-a supărat prețioasa și prost crescuta domnișoară Baddley a fost faptul că am refuzat să calc această rochie când mi-a spus... nu, când mi-a ordonat să fac asta.

— Doar nu te aștepți să cred că a făcut singură acest lucru, nu? Haide, domnișoară James, drept cine mă iei, crezi că sunt prost? Nu, acesta a fost micul și urâtul tău plan pentru ca eu să-ți cer să pleci, dar nu va merge, m-ai auzit? Ori ai de gând să te supui înțelegerii noastre, ori totul cade și fotografiile ajung în ziare!

Ce rost mai avea? Mickey îi privi fix fața aspră, impasibilă și durerea o copleșea din ce în ce mai mult. Era clar că el n-o

crezuse, fiind convins că totul făcea parte dintr-un plan, așa că nu avea rost să încerce să-l convingă. Își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns și-i întoarse spatele, oprindu-se când el o strânse de umăr.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta? Vocea lui era joasă, dar aspră, încă sub impulsul furiei de mai devreme.

— Nimic.

Încercă să se îndepărteze, dar el o făcu să-l privească întorcând-o spre lumină pentru a-i studia obrazul alb cu urme verticale, roșii. Ridică un deget și le urmări conturul, oprindu-se când ea gemu de durere și Mickey simți cum trupul lui se încordează de supărare.

— Cine a făcut asta, Mickey?

El îi ridică bărbia cu blândețe și-i privi fața, însă ea refuză să răspundă pentru a nu-i mai oferi încă un motiv ca s-o facă mincinoasă.

— Angela a făcut asta? Răspunde-mi, Mickey, pentru că altfel te voi scutura de umeri până îți descleștezi dinții.

Ea reuși să încuviințeze și îl văzu cuprins de furie, cu fața frumoasă schimonosită de durere.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Mickey... atât de rău.

El o luă ușor în brațe și Mickey simți cu disperare că nu se poate controla. Lacrimile pe care încercase din răsputeri să le oprească îi curgeau acum pe obraji și trupul ei firav era scuturat de frisoane. Totul i se părea urât, iar această scenă umilitoare pusese capac îngrijorării și neliniștii în care trăise ultimele săptămâni, și acum simțea că nu mai poate lupta împotriva sentimentelor care o copleșeau.

— Oh, draga mea, nu plânge.

O așeză încet pe marginea patului și-i apăsă capul pe gâtul lui în timp ce-i mângâia părul, iar Mickey rămase uimită să descopere că

mâinile lui tremurau. Îl privi printre genele ude de lacrimi și se înfioră când îi văzu buzele crispate. Era supărat și nervos, însă care era cauza? Îl supărase comportarea Angelei sau ieșirea ei necontrolată, izbucnirea în plâns? Trebuia să afle.

— Îmi pare rău, murmură ea abia șoptit.

— De ce îți pare rău? Nu tu ai fost cea care s-a comportat urât. Ea se îndepărtă puțin și privi cămașa lui albă de mătase, pătată acum de lacrimile ei și se rușină.

— De obicei nu plâng pe umărul unui angajator.

Keir râse și ea se simți încălzită de blândețea lui, lăsandu-și capul pe umărul lui.

— Presupun că de obicei nu ești atacată de musafiri, nu?

— Nu.

— Ei bine, atunci să spunem că aceasta a fost o seară neobișnuită și să nu ne facem griji.

El începu din nou să-i mângâie ușor părul și Mickey se relaxă încet, încet, lipită de pieptul lui puternic. Ar fi trebuit să se ridice, să facă ceva, dar nu găsea energia necesară pentru asta. Se simțea bine în brațele lui care îi ofereau o senzație de siguranță. Închise ochii, lăsând durerea și furia să dispară sub mângâierile lui blânde, dorindu-și să rămână acolo pentru totdeauna.

— Ai adormit?

Întrebarea lui șoptită și ușor amuzată îi ajunse încet la ureche și Mickey se ridică repede, simțindu-se vinovată, dar negația care stătea pe buzele ei se opri când le întâlni pe ale lui. Pentru o secundă încremeniră amândoi, surprinși de această atingere neașteptată și de ceea ce simțeau în acel moment. Apoi, foarte încet, Keir se relaxă și începu s-o sărute blând, cu o tandrețe foarte ciudată și Mickey îi răspunse cu o pasiune pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

— Mickey?

Numele ei era rostit întrebător, cu o voce plină de fericire și ea îl privi știind că răspunsul e întipărit în ochii ei strălucitori. Suspinând încet, el se aplecă și o sărută din nou, însă nu blând ca prima dată, ci cu o intensitate atât de mare încât Mickey simți cum sângele îi clocotește. Rămase întâi surprinsă de puterea senzuală a buzelor lui hotărâte... dar apoi o cuprinse o dorință necunoscută și îl sărută cu disperare simțind cum el tremură la acest răspuns. O săruta din ce în ce mai pasionat și începu s-o mângâie pe spate, făcând-o să-și lipească trupul de al lui, până când simți bătăile inimii lui, la fel de repezi ca ale ei. Apoi nu mai există nimic în afară de el, de ea și de acest sărut, și-i înconjură gâtul cu brațele, lăsându-se purtată de valurile pasiunii.

— **Keir!** Keir, unde ești?

Vocea care striga din hol îi trezi la realitate și lumea deveni cea de dinainte. Mickey suspină îndepărtându-se și se ridică în picioare pentru a traversa camera spre fereastră, unde încercă să-și recapete controlul. Ce făcuse? La ce se gândise când îl lăsase s-o sărute și îi răspunsese astfel? O luase razna! Poate că acea palmă făcuse mai mult decât să-i usture obrazul; îi afectase și rațiunea. Trebuia să-și reamintească situația în care se afla și să-și urmeze drumul, controlându-și sentimentele prostești. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă o relație emoțională cu Keir Grant. Nu ar fi reușit să facă față.

— Keir... te aștept.

Vocea dulce se auzi în cameră și Mickey se întoarse încet spre el. Nu ar fi crezut niciodată că i-ar putea fi recunoscătoare pentru ceva acelei femei, dar acum era. Întreruperea aceasta o salvase de la a se face complet de râs. Făcu un efort pentru a sta în picioare și se deplasă prin cameră pentru a-și pune ochelarii, știind că fără ei nu putea reuși să vadă expresia întipărită pe fața lui.

Oare ce credea el, ce simțea? Era imposibil să spună dacă el regreta ceea ce făcuse sau sentimentele înflăcărate care descoperise că există între ei.

El se ridică repede și ajunse lângă Mickey, care lupta din răsputeri cu dorința. Ochii lui alergau pe fața ei roșie și ea realiză că și Keir lupta împotriva aceluiași sentiment, când văzu expresia lui furtunoasă. Urmă un moment de tăcere adâncă, apoi el îi întoarse spatele și ieși repede din cameră, închizând încet ușa în urma lui. Mickey simți un gol imens în inimă.

* * *

Mergând încet, Mickey se îndreptă spre bucătărie, știind că se afla în fața celui mai greu test din viața ei. Rămăsese trează o mare parte din noapte, gândindu-se la clipele petrecute în brațele lui Keir. De ce făcuse el asta? De ce o sărutase cu o pasiune atât de intensă? De ce ea îi răspunsese cu atâta fervoare? Nu putea înțelege, nici măcar nu se gândise că putea face așa ceva. Singurul mod în care putea trece peste următoarele ore până la plecarea ei, era să fie cât mai distantă, pentru că dacă o copleșeau din nou sentimentele, i-ar fi fost greu să treacă peste amintirea clipelor pasionate de aseară.

Dacă nu ar fi știut că-i oferă Angelei Baddley o imensă satisfacție, ar fi plecat imediat, dar nu o va lăsa niciodată pe acea femeie rea să creadă că a învins. Nu, trebuia să-și păstreze mândria și dacă era nevoie să dea ochii cu Keir în această dimineață, o va face cu... indiferență!

Intră cu bărbia ridicată în bucătărie și se opri pe loc în clipa în care-l văzu stând pe un scaun, cu o cană de cafea în mână. Urmă un moment de tăcere în care se priviră, după care el își coborî ochii spre cană.

— Îmi pare rău, n-am știut că ești aici, zise ea speriată. Voiam să pregătesc micul dejun.

— Nu te opri din cauza mea, spuse el pe un ton indiferent.

Ea ajunse lângă frigider și luă ce-i trebuia de acolo cu mâini tremurânde. Spera să nu-i mai întâlnească privirea pentru a-și construi o armură, dar asta nu se întâmplă.

— Mickey.

Vocea lui întrerupse tăcerea și ea se sperie, iar inima începu să-i bată într-un ritm nebunesc.

— Da? răspunse ea cu o voce stranie chiar și pentru propriile urechi.

— În legătură cu aseară... trebuie să vorbim.

— Nu cred că avem despre ce vorbi, spuse ea în șoaptă, dacă nu cumva despre rochia domnișoarei Baddley, pe care ți-am spus că nu eu am stricat-o.

— Nu-mi pasă de rochia aia blestemată și știi foarte bine asta! strigă el trântind cana pe masă și împrăștiind cafeaua din ea. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat mai târziu între noi.

Mickey se întoarse cu spatele la el, știind că nu-i poate susține privirile.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Mi-am dat seama că voiai doar să mă liniștești. Era singura explicație la care ajunsese în orele lungi ale nopții și instinctul îi spunea să se agațe de ea, mai ales acum. Dacă își imagina că fusese ceva mai mult, nu putea avea decât necazuri.

— Chiar așa? întrebă el pe un ton ironic.

— Da.

— Și asta a fost tot?

— Desigur. Ce altceva putea fi? zise ea întorcându-se spre el. Nu-mi poți spune că a fost o atracție neașteptată, nu?

— De ce nu?

— Deoarece, ca să fiu sinceră, nu pot crede. Știm amândoi ce gen de femei preferi și eu nu intru în acea categorie. Îi era greu să admită asta, ciudat de greu, dar Mickey știa că trebuie să facă față realității.

— Poate că m-am răzgândit, spuse el blând, dar ea refuză să-l creadă.

— Poate, dar eu nu te cred. Tu singur ai spus că ai totul planificat, fiecare punct a fost acordat cu strictețe, așa că nu văd de ce te-aș putea crede că te-ai răzgândit.

— După seara trecută, oricine ar fi fost forțat să-și reconsidere planurile, zise el în șoaptă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea studiindu-l.

— Ei bine, să fim sinceri, seara trebuia să se desfășoare în mod normal și apoi s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. După observațiile mele, Angela era aproape perfectă, dar totul s-a schimbat numai în câteva ore.

— Dar, Keir, asta încercam să-ți spun. Nu ai cum să selecționezi o candidată potrivită pentru relația pe care ți-o dorești. Sunt prea mulți factori implicați.

— Am început și eu să-mi dau seama, zise el îngrijorat.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit cu privire la întreaga idee? îl întrebă ea plină de speranță. Vrei să renunți la punctajele tale pentru a te ghida după instincte?

Răspunsul lui i se părea foarte important și Mickey îl aștepta cu sufletul la gură. Urmă o clipă de liniște, apoi el îi vorbi în șoaptă, cu o tristețe care o făcu să-și piardă toate speranțele care răsăriseră.

— Nu, Mickey, nu am cum să fac asta, nu mă pot lăsa influențat de sentimente.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și Mickey realiză că, în ciuda celor întâmplate între ei, a sentimentelor de netăgăduit pe care

le avuseseră, nimic nu se schimbase cu adevărat. Rămânea devotat acelui plan care probabil nu-l va duce decât la suferință.

Ea șopti lăsând ochii în jos.

— Ei bine, sper să meargă, Keir, spre binele tău, dar mă îndoiesc. Vezi tu, trebuie să te implici emoțional în aceste relații, să fii pregătit pentru orice, dar nu ești deloc pregătit pentru asta. Dacă nu ești atent, vei descoperi vă totul te ia prin surprindere și că ai putea rămâne tot singur și trist.

Cuvintele ei stăruiau în bucătărie, pluteau în aerul apăsător și ea îl văzu cum se înfioară. Apoi Keir se ridică și împinse cu bruschețe scaunul spre masă.

— Asta e părerea ta; eu tot mai cred că este singura modalitate de a aborda lucrurile, cel puțin pentru mine. Aici suntem diferiți, Mickey. Eu văd sentimentele ca pe niște opreliști în calea firească a lucrurilor, în timp ce pentru tine ele sunt vitale. Cu toate astea, nu lăsa nimic să te tulbure... oricum, după terminarea înțelegerii noastre, nu te va mai interesa ce se întâmplă, nu-i așa?

— Nu, răspunse ea, întorcându-i spatele pentru a-și ascunde ochii înlăcrimați. Ceea ce faci cu viața ta nu are nimic de-a face cu mine.

Gândul acesta o întrista într-un mod ciudat.

Capitolul 7

Făcând un pas înapoi, Mickey studie cu un ochi critic masa încărcată, înainte de a pune pe ea și platoul plin cu fursecuri de ciocolată care se asorta cu cel în care se aflau tartele delicioase.

— Asta e, cum ți se pare, Rob? Zâmbind, îi aruncă întrebarea peste umăr bărbatului care o aștepta plin de răbdare să-și termine treaba.

— Minunat, Mickey, mie mi se pare că arată foarte bine. Lasă-mă doar să potrivesc luminile și apoi voi începe să fac fotografiile.

Plecă repede de lângă masa mare și studie notițele de pe măsuța mică, felicitându-se, știind că merită. Fusese copleșită când i se solicitase acest lucru pentru suplimentul color și Mickey știa că e un pas important pentru cariera ei. Coloana cu rețete ocupa un mic spațiu în interiorul ziarului și o încurajase mult faptul că va apărea o broșură dedicată preparatelor ei culinare. Desigur, trebuia să muncească mult, făcuse multe planuri și pregătiri, dar merita din plin.

Nu avea de gând să refuze oferta. Avea de gând să ajungă pe cele mai înalte trepte în domeniul ei și știa foarte bine că fusese ajutată de mult noroc... nu se implicase prea mult până acum.

Plăcerea dispăru rapid când își trecu un deget peste obrazul stâng. Roșeața urâtă dispăruse și lăsase locul unor urme gălbui pe care le ascundea cu fond de ten în timpul zilei, dar care, când erau vizibile, o făceau să-și reamintească de seara pe care dorea foarte mult s-o uite, lucru pe care și-l impusese toată săptămâna, însă fără succes.

— Mickey!

Mickey tresări, vinovată, și reveni imediat la realitate. Se întoarse încet spre bărbatul care se afla în cealaltă parte a camerei, cu aparatul de fotografiat în mână și oftă încet. Dacă se lăsa cuprinsă de fantomele acelei nopți, atunci trebuia să aleagă timpul și locul potrivit.

— Îmi pare rău, Rob, murmură ea. Ce spuneai?

— Spuneam că sunt gata pentru următorul cadru, dacă ai făcut pregătirile necesare. Nu știu ce e cu petele de pe obrazul tău. Ce s-a întâmplat, iubito?

El își așeză aparatul performant pe marginea mesei și se apropie pentru a-i mângâia mâinile în timp ce-i privea îngrijorat fața obosită.

— Arăți ca naiba, Mickey.

— Ei bine, îți mulțumesc foarte mult! Exact de asta are nevoie o femeie pentru a-și ridica moralul.

Supărată, încercă să-și elibereze mâinile, dar Rob era mai puternic și refuza s-o lase în pace.

— Haide, doar știi că am spus asta numai pentru că-mi pasă de tine, murmură el blând și Mickey își simți ochii înlăcrimați din cauza grijii pe care o manifesta acest bărbat pentru ea.

Îl privi și făcu un efort să zâmbească în timp ce-i răspundea:

— Știu, am vrut să par dură. Sunt doar puțin obosită și prinsă în aceste activități suplimentare.

Ochii ei îl implorau să accepte aceste explicații fără alte întrebări și el îi eliberă mâinile, îndepărtându-se.

Luând un teanc de cutii curate din plastic, Mickey începu să adune mâncarea de pe masă. Chiar dacă acum se afla cu spatele la el, știa că Rob o studiază atent și ea suspină, dorindu-și să fi luat lecții de actorie în locul cursurilor de gătit. El știa că ceva e în neregulă și ar fi vrut să-i spună despre ce era vorba, dar nu putea. Dacă-i destăinuia totul, s-ar fi aflat în pericol și nu-i putea spune numai o parte din adevăr, pentru că nu știa să mintă. Nu, cel mai bine era să termine cât mai repede ședința de fotografii și să-l alunge pe Rob pentru a putea să-și ordoneze gândurile. Oricum, mai rămăseseră numai două weekenduri... dacă va supraviețui în acest timp!

Concentrându-se asupra muncii ei, curăță repede masa și aranjă pe ea un alt set de farfurii aranjate minunat. Făcând un pas înapoi îl privi pe Rob care studia totul și râse când îi văzu expresia înfometată.

— Cum arată?

— Excelent. Abia aștept să gust din plăcinta aceea, sunt hămesit. Zâmbind, își îndreptă un deget spre tarta cu cremă de ciocolată și Mickey chicoti.

— Și eu care credeam că din cauza mea arăți așa. Sunt dezamăgită, îl tachină ea veselă.

— Oh, sigur că da, iubito, așa e, numai că prioritățile sunt altele... mai întâi mâncarea și apoi tu. Râzând, el o trase în brațe și Mickey îi cuprinse cu mâinile mijlocul pentru a-i răspunde, întrebându-se de ce apropierea lui nu o impresiona. Ținea la Rob, dar în cele câteva ocazii când o sărutate nu simțise acea pasiune care se născuse sub buzele fierbinți ale lui Keir Grant. De ce Keir o făcea să-l dorească din moment ce nu-l cunoștea prea bine și, cu sigu-

rană, nici nu-l plăcea? Era o problemă pe care trebuia s-o rezolve până la sfârșitul săptămânii, dar nu reușea. Probabil că totul se datora momentului respectiv sau vârstei la care ajunsese; poate că ajunsese la acele clipe din viață în care sentimentele și emoțiile încep să te copleșească, fără a mai putea fi ținute în frâu. Probabil că ar reacționa la fel la sărutul oricărui bărbat... chiar și dacă ar fi vorba de Rob.

Ea ridică delicat capul și privi tentant ochii lui gri, atât de aproape de ai ei, apoi așteptă... dar nu prea mult. Amuzamentul dispăru repede din ochii lui, fiind înlocuit de sentimente profunde și el se aplecă pentru a o săruta ușor, ezitând la început și apoi din ce în ce mai pasionat, când văzu acceptarea ei.

Mickey îl lăsă s-o sărute câteva minute și îi răspunse în timp ce regretele puneau stăpânire pe ea. Nu simțea nimic, nimic din ardoarea pe care o așteptase și își aminti repede de singurul bărbat care o făcea să simtă astfel... bărbatul nepotrivit.

— Oh, scuzați-mă. V-am întrerupt?

Vocea care venea de la ușă o făcu să se îndepărteze de Rob și Mickey se întoarse în acea direcție pentru a privi surprinsă figura mică și grăsună a lui Alistair Graham. Pe fața lui era o expresie ciudată, o oarecare neliniște, care dispăru atât de repede încât Mickey credea că se înșelase. Oricum, nu de expresia lui trebuia să se teamă, ci de scopul pentru care venise aici. În cei trei ani de când lucra la ziar, vorbise cu acest bărbat de puține ori, cel mai mult în ultimele săptămâni. Trebuia să existe un motiv pentru vizita lui și ea avea impresia că știe despre ce e vorba. De ce naiba îl sunase tocmai pe Alistair în acea zi? Fusese nebună. Însă nu putea repara nimic din ce făcuse și acum trebuia să suporte consecințele...

— Alistair, ce te aduce aici? Cred că nu voiai să vezi cum vor arăta pozele pentru supliment... sunt sigură că acest lucru nu merită să fie menționat în coloanele tale, nu-i așa?

— Cu greu, cu toate că sunt întotdeauna interesat de activitățile colegilor mei, răspunse el încet și Mickey se întreba ce semnificație aveau cuvintele lui. Știa ceva, bănuia ceva? Îi era greu să-și dea seama. Oricum, un lucru era sigur, trebuia să aibă mare grijă, pentru orice eventualitate.

Pășind în cameră, Alistair privi aranjamentul de pe masă și se opri când întâlni ochii lui Rob.

— Sunt surprins că fotografiezi așa ceva, Bryant. Credeam că e mult mai prejos decât standardele tale.

Vocea lui avea un ton provocator care-l făcu pe Rob să roșească ușor și Mickey făcu un pas înainte pentru a liniști spiritele. Între cei doi bărbați nu existase niciodată simpatie; Rob văzuse partea urâtă a muncii lui Alistair și nu putea aprecia pe cineva care scormonea viețile oamenilor. Oricum, văzând îngrijorarea lui Mickey, îl ignoră și se întoarse pentru a-și aranja reflectoarele; iar ea oftă ușurată înainte de a vorbi.

— Rob a fost foarte amabil când a acceptat să-mi facă această favoare. Știe cât de important este acest proiect pentru mine și sunt încântată că-și dedică timpul liber bucătăriei mele. Acum, Alistair, nu vreau să te gonesc, dar avem multă treabă. Nu vreau ca preparatele să se topească sub căldura luminilor.

— Ah, da, desigur. De fapt, pentru asta am venit, răspunse Alistair, întorcându-se spre ea.

— Cum?

— Preparatele... de asta am venit. Ți-am promis că îți fac cinste pentru pontul despre Keir Grant și am vrut să te sun când m-am gândit că e mai bine să vin personal să te ivit la prânz. Meriți din plin.

— Chiar așa?

— Desigur. Am senzația că voi descoperi o poveste interesantă, Mickey, numai dacă aș reuși s-o găsesc, și îți sunt recunoscător pentru informații. Așa că trebuie să mă lași să te invit la prânz pentru a-ți arăta cât apreciez acest lucru.

— Oh, nu, Alistair... nu... nu e nevoie. Era îngrozită și nu găsea nici o scuză plauzibilă pentru a-l refuza.

— Nu voi accepta un refuz. Te aștept la ora unu, la restaurantul Owl, Mickey. La revedere.

El ieși în viteză pe ușă și ea rămase încremenită, suspinând.

— Keir Grant? zise în șoaptă Rob.

Numele acela o înfiora. Ce făcuse? Ce făcuse când își începuse tirada de întrebări și-l rugase pe Alistair să-i ofere răspunsurile?

* * *

Restaurantul acela era frumos, elegant și micuț, decorat cu pomișori artizanali și fântâni arteziene. Gândindu-se la toate acestea, Mickey începu să tremure îngrozită. Alistair Graham era bine cunoscut pentru manierele lui și reputația că avea buzunare mari și brațe scurte în afaceri, iar dacă plătea masa într-un restaurant atât de scump, însemna că nu dorea numai să-i mulțumească pentru ce-i spusese. Nu, Alistair urmărea mult mai multe, dar va avea grijă ca el să nu afle nimic.

— Ce se întâmplă, Mickey, ce vrea Alistair de la tine? Ce a vrut să spună cu pontul pe care i l-ai vândut? Grant înseamnă mult pentru el dacă îți oferă un prânz acolo.

Cuvintele lui Rob îi întăriră convingerile, dar nu putea admite nimic pentru a nu-i arăta cât de îngrijorată este. El fusese foarte

tăcut de când plecase Alistair și Mickey încercase să găsească replicile potrivite în ora care trecuse. Trebuia să găsească niște răspunsuri satisfăcătoare.

Acum se aflau în mașină și se întoarse repede spre el pentru a-i răspunde liniștită:

— L-am întâlnit pe Grant în avionul care m-a adus din America. Am stat chiar lângă el, dar nu mi-am dat seama de unde-l cunosc, așa că l-am sunat pe Alistair ca să aflu cine este. Alistair nu știa că el a venit în Anglia și a fost încântat de informația pe care i-am dat-o... asta a fost tot.

— Oh, nu mă păcăli, iubito, trebuie să fie mai mult decât atât. Ai devenit îngrijorată când Alistair i-a pomenit numele. Rob porni motorul și urmă o pauză în conversație care o enervă și mai mult. Căută cu disperare o explicație pentru îngrijorarea ei.

— Ei bine, a fost mai mult decât o simplă întâlnire. Nu am căzut de acord cu domnul Grant asupra unui lucru, dar nu i-am spus acest lucru lui Alistair pentru ca el să nu facă săpături. Oare o va crede? Mickey așteptă răspunsul lui cu respirația întretăiată.

— Oh, asta era? Ciudat, eu am crezut că sunt mult mai multe la mijloc.

— Oh, haide Rob, ce ar putea fi? Abia dacă îl cunosc pe acel bărbat. Auzise tonul lui neîncrezător, dar îl ignoră pentru a nu-i mai oferi și alte explicații.

Rob o bătu ușor pe umăr în timp ce-i privea figura neliniștită.

— Nu știu exact ce s-a întâmplat, Mickey, dar e ceva la mijloc și vreau să-mi promiți un lucru.

— Ce? întrebă ea în șoaptă.

— Că vei fi foarte atentă. Am auzit și eu despre Keir Grant și, ca să fiu sincer, nu erau lucruri bune. Nu e un bărbat pe care-l poți înșela. E periculos, Mickey... foarte, foarte periculos.

— Știu, șopti ea. Știu.

Pentru o clipă o cuprinse dorința de a-i spune totul lui Rob, dar își reveni repede. Intrase singură în această încurcătură și tot așa trebuia să scape din ea. Oricum nu avea de ce să-și facă griji și nici să se înfioare de teamă: Keir îi promisese fotografiile după ce îndeplinea partea ei din aranjament și până acum nu avusese motive să se îndoiască de sinceritatea lui. Avea la fel de multe de pierdut ca și ea dacă aranjamentul devenea public.

Aplecându-se, sărută ușor obrazul lui Rob, lăsându-l s-o țină puțin în brațe înainte de a porni la drum.

— Îți mulțumesc, Rob, pentru grija ta și pentru că mă conduci la restaurant. Te voi suna mâine ca să aranjăm următoarea ședință de fotografii.

Știa că el dorea să-i pună o mie de întrebări, dar, ca să fie sinceră cu ea însăși, n-ar mai fi reușit să-i ofere răspunsuri liniștitoare. Ieșind repede din mașină, porni pe trotuar și se întoarse pentru a-i face cu mâna lui Rob, care pleca.

— Ei bine, ce supriză!

Vocea joasă și adâncă o făcu să-și piardă echilibrul. Mickey se întoarse și-l privi pe bărbatul înalt care stătea rezemat de unul dintre stâlpii de piatră ai terasei.

— **Tu**?

— Eu, replică el pe un ton ciudat de aspru.

Plecând de lângă stâlp, coborî scările pentru a ajunge lângă ea și Mickey realiză că e foarte furios... dar de ce? Ce era atât de grav încât să-i strângă buzele și să aducă străluciri întunecate în ochii lui care urmăreau mașina lui Rob? Confuzia o făcu să se enerveze teribil.

— Ce... ce cauți aici?

Vocea ei caldă rupse vraja care îl stăpânea și el îi privi buzele înainte de a răspunde.

— Alistair Graham m-a sunat pentru a mă ruga să iau prânzul cu el.

Alistair! Alistair îl invitase și pe el la prânz, dar ei nu-i spusese. Le întinsese o cursă și ea fusese atât de proastă încât se prinsese în ea. Ce naiba trebuia să facă?

— Mi-am dat seama că și tu te afli aici din același motiv.

— Da, reuși ea să răspundă printre buzele strânse. Dacă nu ar fi fost atât de ametită și terorizată, ar fi reușit să găsească o soluție pentru a ieși din această situație. Însă, în acest moment, nu mai putea gândi limpede.

— Ei bine, se pare că domnul Graham al tău bănuiește ceva, un lucru legat de noi amândoi, nu-i așa?

— Da.

— Și tu nu i-ai spus nimic?

— Nu... în afară de faptul că te-am întâlnit în avionul care m-a adus acasă. Știa că nu avea cum să nege asta, dar nu avea de gând să-i spună mai multe.

— Înțeleg. Ei bine, se pare că domnul Graham umblă după o poveste, așa că hai să mergem, domnișoară James... să nu-l dezamăgim.

Făcând un pas înainte, o apucă încurajator de cot, dar Mickey refuză să se miște, înfigându-se în călcâie și rezistând eforturilor lui.

— Ce vrei să spui cu „să nu-l dezamăgim"?

— Oh, nimic din ce te-ar afecta pe tine... crede-mă, îi răspunse el sincer.

— Să te cred? Glumești, zise ea făcând o mișcare rapidă și eliberându-și brațul. Uite ce e, domnule Grant, suntem băgați amândoi în treaba asta și vreau să știu ce intenționezi să-i spui, continuă ea privindu-l fix.

— Ca să fiu sincer, cât mai puțin posibil și absolut nimic despre înțelegerea noastră.

Realizând că nu se vor mișca din loc până când nu-i va oferi o explicație, el se rezemă din nou de peretele de piatră și continuă:

— Mickey, știu foarte bine ce fel de om este Graham, am întâlnit mulți ca el în decursul anilor, așa că nu ai de ce să-ți faci griji că-i voi spune mai multe decât vreau eu să știe.

— Mm...

— Mickey, n-am de gând să-ți fac rău, crede-mă.

Îl credea, cu toate că era ciudat. Rămaseră unul lângă altul, ținându-se de mână și făcând un schimb invizibil de sentimente, după care ea se desprinse de mâinile lui și începu să urce scările, iar el o urmă repede. O depăși și-i deschise larg ușa, zâmbindu-i încurajator înainte de-a o lua de braț pentru a intra împreună. Simțind că Mickey tremură, se aplecă și-i șopti la ureche:

— Nu-ți face griji, totul va fi bine. Îți promit.

Privindu-l, Mickey îi zâmbi ușor drept mulțumire, fiind nevoită să admită în sinea ei că numai atingerea lui o făcuse să tremure, și nu temerile pe care le avea.

— Vai, vai, ce surpriză... Keir și micuța lui „menajeră"!

Tonul amuzat avu un efect straniu și părea un jet de apă rece aruncat peste ea. Mickey o privi oripilată pe femeia care se afla foarte aproape de ea.

— Angela, ce mai faci? întrebă Keir nepăsător.

— Oh, bine, mulțumesc, Keir. Și tu, domnișoară James, cum te simți astăzi?

Tonul Angelei Baddley era zeflemitor și ochii ei fixau obrazul palid al lui Mickey, dar aceasta refuză să-i dea satisfacție și-i răspunse cu răceală:

— Foarte bine, mulțumesc, domnișoară Baddley.

Groaza o paraliza încet, încet, dar știa că nu trebuie să arate acest lucru. Trebuia să-și reamintească faptul că aici se afla și Alistair, care îi aștepta... și care, probabil, îi urmărea!

Conștientă de faptul că primul ei atac fusese ignorat, femeia continuă. Privind fața lui Mickey cu o îngrijorare prefăcută, spuse cu grijă:

— Credeam că acest loc e mult mai presus de aspirațiile tale, domnișoară James. Vreau să spun, nu te simți stânjenită de tot acest lux? Ridicând o mână grațioasă, arătă foaierul frumos decorat cu mobilă veche și tapiserii scumpe, iar Mickey intră în alertă. Nu avea de gând să accepte aceste insulte din partea unei femei prefăcute. O fixă cu mândrie pe Angela și ignoră murmurul îngrijorat al lui Keir.

— De fapt, nu mă simt deloc stingherită în acest local, domnișoară Baddley, dar se vede clar că tu ești. Îmi imaginez că toți clienții acestui restaurant sunt persoane manierate... ceea ce nu se poate spune și despre tine.

— De ce, tu... Furioasă, blonda făcu un pas înainte, dar Mickey ridică o mână ca s-o oprească.

— Nu, domnișoară Baddley, te sfătuiesc să nu încerci din nou figura aceea. Poate că ai reușit o dată, dar nu-ți va mai merge. Chiar dacă nu ridică deloc vocea, hotărârea din tonul ei o puse la punct pe cealaltă femeie.

— Keir, doar n-o lași să mă trateze în acest fel, nu-i așa? îi ceru ea privindu-l rugător, dar el oftă indiferent și o privi pe Mickey plin de admirație.

— Ei bine, Angela, tu ai început.

— Așadar, continui să-i iei apărarea?

— Ți-am vorbit cu sinceritate după incidentul acela și nu găsesc nici un motiv întemeiat ca să mă răzgândesc. Acum, te rog să ne scuzi, pentru că altfel vom întârzia la o întâlnire.

Vocea lui rece o făcu pe Angela să se înroșească în timp ce se strâmba și în momentul în care el îi întoarse spatele, ea îl opri apucându-i brațul cu o mână. Cu coada ochiului, Mickey văzu cum erau urmăriți de câteva persoane și se rugă disperată să nu urmeze o scenă.

— Să nu crezi că scapi atât de ușor! M-ai auzit? Nu am de gând să fiu o proastă în fața ta și a târâturii pe care o numești „menajeră". Vei regreta asta, Keir Grant, și ea la fel. Vocea plină de răutate a femeii o făcu pe Mickey să se înfioare și rămase încremenită lângă Keir.

— Te-am auzit, Angela, ca și cea mai mare parte a persoanelor din acest restaurant, dar acum ascultă-mă tu pe mine. Dacă mai ridici vreun deget împotriva lui Mickey, totul va deveni problema mea de a te distruge... ai înțeles?

Nu era nici un dubiu că vorbea serios și Mickey era uimită. Apoi Keir o luă de braț și o conduse până în fața barului, ignorând privirile curioase ale celor aflați la mesele apropiate de locul scenei. Numai din rigiditatea brațului lui își putea da seama de furia care îl stăpânea.

Întoarse încet capul și privi peste umăr, dar n-o mai zări pe blonda înaltă și oftă ușurată că incidentul luase sfârșit. Amenințările Angelei fuseseră probabil numai bravadă, rezultatul mândriei rănite și al furiei nestăpânite, însă, totuși, nu-i plăcea faptul că avea acum un dușman atât de înverșunat.

Capitolul 8

Alistair se afla la o masă retrasă, de lângă fereastră, și Mickey simți o ciudată satisfacție când văzu neplăcerea cauzată de faptul că ei traversau împreună salonul. Era clar, așa cum crezuse și ea, că el nu-i spusese în mod deliberat de prezența lui Keir, deoarece dorea să fie în avantaj surprinzând-o. Oricum, nu se putea citi nimic pe fața lui atunci când Mickey făcu prezentările, înainte de a se retrage un pas în timp ce bărbații își dădeau mâinile cu prietenie, cu toate că ea îi vedea mai mult ca pe doi bătăuși care se încălzeau pentru luptă.

Se așezară cu toții la masă, conversând politicos și Mickey era încordată din cauza nervozității. Își aducea mereu aminte de cuvintele aspre ale Angelei, dar motivul real pentru care se afla aici o trezi repede la realitate. Ce va spune Alistair? Ce fel de întrebări le va pune și ce răspunsuri aștepta? Nu era un prost și ea nu era sigură că Keir va reuși să-l păcălească, dar ea? Nu știa să mintă, așa că habar nu avea cum va reuși să nu dezvăluie nimic din ciudata lor relație.

Panica începuse să pună stăpânire pe ea și o făcea să tremure în timp ce-și lua paharul pentru a sorbi din vinul alb și rece. Privind în sus, întâlni ochii lui Keir, care îi transmiteau un mesaj tăcut. „Ai

încredere în mine", îi spusese el în fața restaurantului și ea știa că avea încredere în el, chiar dacă acest lucru i se părea straniu. Îl credea și se ruga ca el să reușească să-i scoată pe amândoi din această situație delicată.

Îndreptându-și atenția spre bărbatul mai în vârstă, Keir îl fixă cu hotărâre și Mickey realiză că prima rundă era pe punctul de a începe.

— Trebuie să spun că am fost surprins, și mai mult decât intrigat de telefonul pe care mi l-ați dat de dimineață, domnule Graham; nu mi-am dat seama că știe cineva de faptul că mă aflu în Anglia, în afară de câțiva prieteni foarte discreți. Cum ați aflat?

Era întrebarea la care se gândise Mickey încă de când se așezaseră la masă.

— Mickey mi-a spus, însă indirect, răspunse el deranjat.

— Indirect? Îmi pare rău, dar nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Mickey simți privirile lui albastre, dar refuză să le întâlnească, privind tot în pahar, ca și când găsise bule de aur în lichidul rece.

— Evident că ați impresionat-o pe parcursul zborului, domnule Grant, dar habar nu avea cine sunteți. M-a sunat pe mine ca să mă întrebe dacă știu ceva despre dumneavoastră.

— Înțeleg. Înseamnă că nu m-ai recunoscut, Mickey?

Era imposibil să ignore întrebarea lui directă și ochii ei îi întâlniră pe ai lui când răspunse cu sinceritate:

— Nu, habar nu aveam cine ești când ne-am întâlnit în avion.

— Dar ai aflat mai târziu, zise el încet, cu o oarecare răceală, ca și când ar fi considerat curiozitatea ei drept exagerată.

— Oh, da, replică ea încercând să se apere de ceea ce sugera el. Am aflat totul mult mai târziu. În nici un caz nu-și va cere scuze pentru felul în care acționase, pentru curiozitatea ei, când numai comportamentul lui răutăcios o făcuse să urmeze această cale.

— Totul despre mine... mm, sunt flatat că am generat un asemenea interes, zise el zeflemitor și ea privi repede în altă parte pentru că obrajii îi erau roșii de neliniște. Știa că fusese normal să arate un asemenea interes pentru el deoarece o atrăsese, dar nu dorea să recunoască acest lucru.

— De fapt, cred că Mickey a exagerat când a spus că a aflat totul despre dumnevoastră, domnule Grant. Ca să fiu sincer, nici eu nu știu prea multe despre dumneavoastră. Se pare că sunteți un bărbat misterios.

Vocea lui Alistair îi atrase imediat atenția lui Mickey și o făcu să-și amintească exact cine era dușmanul, cel puțin pentru moment.

— Nu sunt un bărbat misterios, domnule Graham, vă pot asigura de asta... sunt numai o persoană căreia nu-i place să se amestece nimeni în treburile lui personale. Rezemându-se de spătarul scaunului, Keir susținu privirile lui Alistair.

— Ei bine, e clar că ați reușit. Haideți să fim sinceri, domnule Grant, din clipa în care Mickey mi-a menționat prezența dumneavoastră, am făcut multe săpături, dar nu am găsit absolut nimic despre viața dumneavoastră de dinainte de a pune bazele companiei K.G. E destul de mult de-atunci, desigur, dar sunt hotărât să aflu tot ce pot.

— Înțeleg. Ei bine, ce anume vreți să știți?

— Oh, doar niște detalii obișnuite, plus câteva idei despre planurile de viitor pentru companie și personale. Se pare că aveți mai multe prietene drăguțe, însă, din câte știu, nu v-ați căsătorit niciodată, nu?

— Nu.

— Ați avut vreun motiv?

— Nimic neobișnuit, încă nu am găsit persoana potrivită, însă voi avea grijă de asta.

Voi avea grijă de asta! Mickey reuși să nu repete uimitoarele lui cuvinte. Dacă Alistair ar avea vreo idee despre ceea ce voia Keir să spună, atunci ar scrie imediat povestea anului!

— Înțeleg, dar cred că v-ați făcut deja niște planuri, nu?

— Oh, da, domnule Graham, de fapt aș putea spune că totul va fi aranjat când voi găsi femeia potrivită. Acum, ca să ne întoarcem la subiect, ce anume doriți să aflați? Keir conducea conversația liniștit și Mickey descoperi că putea respira normal. Până acum interviul descursese bine și spera că experiența lui va da roade și când Alistair va începe să exercite presiuni.

— Ei bine, haideți s-o luăm de la început. Unde v-ați născut, familia și așa mai departe. Se pare că nu ați divulgat niciodată aceste lucruri.

— Și credeți că asta îi va interesa pe cititorii ziarului? Keir se îndoia, însă Alistair se grăbi să-l asigure:

— Da, sigur că da.

— Ei bine, dacă sunteți atât de curios, domnule Graham, nu găsesc nimic interesant de povestit despre copilăria mea. Am crescut ca majoritatea copiilor născuți într-un cartier mărginaș din San Francisco. Tatăl meu asigura veniturile familiei muncind în docuri, dar, în majoritatea cazurilor venea băut acasă. Mama mea a făcut tot ce a putut, dar nu ne-a fost ușor. Am fost doi copii la părinți, eu și o soră mai mică, și presupun că acest lucru a doborât-o în final pe mama. A fugit cu un alt bărbat când eu aveam treisprezece ani și n-o pot învinovăți. Apoi... ei bine, totul a depins de mine.

Vocea lui era lipsită de emoție și Mickey realiză că își dorea să afle foarte multe despre băiețelul părăsit care a devenit bărbat.

— Dar ce ai făcut? Cum te-ai descurcat? întrebă ea în șoaptă, punând coatele pe masă pentru a-i studia mai bine fața.

— În orice fel am putut. A trebuit să renunț la școală. Tata a început să bea din ce în ce mai mult și trebuia să existe o persoană

care să aibă grijă de Karen. Am făcut orice pentru a câștiga bani ca să-și urmeze studiile și apoi... ei bine, apoi și-a găsit o slujbă departe de orașul natal, tata a murit și eu am fost eliberat de orice responsabilitate.

Când vorbi de sora lui, vocea adâncă avea ceva ciudat și Mickey își dori să știe mai multe. Unde era ea acum? O mai vizita? Oare ea realizase la câte renunțase fratele ei pentru a o sprijini? Multe întrebări îi stăteau pe buze, dar se stăpâni când îi văzu figura, dându-și seama că nu trebuia să-i mai pună vreo întrebare, nu în fața lui Alistair.

— Apoi am lucrat ca muncitor în docuri. Nu găseam altceva ca tânăr care nu-și terminase nici măcar școala și am muncit din greu, economisind fiecare bănuț până când am reușit să-mi cumpăr o barcă.

— Și așa ați avut prima șansă de a salva pe cineva, nu-i așa? îl întrerupse Alistair. Am citit rapoarte despre asta și, din câte mi-am dat seama, a fost o operațiune destul de dificilă.

Vocea lui era mai mult decât respectuoasă și asta o surprinse pe Mickey. Alistair îi judeca destul de aspru pe oameni și numai câteva persoane se bucurau de admirația lui; faptul că Keir Grant se afla în această elită o uimea.

Keir făcu o pauză în care umplu paharele cu vin, ca și când căuta răspunsul potrivit. Când vorbi, tonul lui era normal, dar arăta o oarecare emoție pe care Mickey o simțea clocotind în inima lui.

— Presupun că puteți spune despre această primă operațiune că a fost primul lucru norocos din viața mea. Am auzit la radioemițător că o navă s-a lovit de stâncile aflate la câțiva kilometri est de locul pe unde navigam. Nu știu ce m-a făcut să mă îndrept într-acolo... Dumnezeu știe, nu era o vreme frumoasă și n-avea rost să mă aventurez în valurile mari, dar asta am făcut. La locul accidentului se aflau deja multe echipaje și a trebuit să stăm la distanță, însă am

putut vedea că abordaseră lucrurile prost. Nu aveau cum să urnească nava din loc, era prea bine înfiptă în stânci și nu puteau s-o tragă din locul în care se aflau. Am rămas acolo timp de două zile, urmărind operațiunile prin radio până când s-a hotărât să se facă tot posibilul pentru a salva măcar încărcătura. În acel moment am transmis companiei planul meu și propunerea de a conduce operațiunea. Au crezut că sunt nebun și au refuzat să mă asculte, dar am reușit să-i conving în final.

— Dar sunt sigură că a fost foarte periculos, nu-i așa? Vreau să spun că dacă greșeai, pierdeai totul: vasul tău, echipajul... viața! Aplecându-se, Mickey îl privi întrebându-se dacă mai exista vreun bărbat care să ia o asemenea decizie.

— Puteam, dar n-am pierdut nimic. Oh, nu mă înțelege greșit, a fost cea mai grea hotărâre pe care am luat-o vreodată, miza era mare, dar am câștigat.

— Nu știu cum ai reușit. Cuvintele ei erau șoptite, un murmur mai mult pentru sine decât pentru bărbatul din fața ei, dar el o auzi și-i zâmbi sumbru înainte de a spune liniștit:

— Da, probabil că nu știi, dar habar nu ai cum e să fi un nimeni, să nu ai nimic. Eu știu... am fost în situația aceea și nu mi-a plăcut. Aceea a fost șansa mea de a ieși din anonimat... șansa de a câștiga o avere.

— Și ați câștigat.

Vocea lui Alistair întrerupse ceea ce devenise o conversație între patru ochi și o făcu pe Mickey să încremenească, amintindu-și unde se aflau. Se lăsase impresionată de povestirea lui și nu se mai concentrase asupra situației delicate în care se afla.

— Da, am fost plătit foarte bine; cu ceea ce am câștigat am pus bazele companiei de salvare și am muncit din greu timp de mai multi ani de zile pentru a deveni cea mai mare companie de acest gen din lume.

Vocea lui avea un ton satisfăcut, care o făcu pe Mickey să-l aprecieze. Construise singur o companie de miliarde de dolari, din nimic... un lucru pe care nu-l putea realiza orice bărbat.

Chelnerul veni pentru a le lua comanda și Mickey văzu neliniștea pe care o simțea Alistair din cauza acestei întreruperi. Dobândise deja destule informații despre Keir, dar era departe de a fi mulțumit. Nimic din ceea ce-i spusese acesta până acum nu justifica vizita lui în Anglia și tocmai acest lucru intriga mintea curioasă a lui Alistair.

Chelnerul plecă și Alistair se aplecă zâmbind spre tânărul bărbat, nelăsând să se vadă nimic din curiozitatea care îl măcina.

— Ei bine, m-ați ajutat foarte mult, domnule Grant, mi-ați oferit multe detalii pe care nu le cunoșteam, dar sunt foarte interesat de motivele pentru care vă aflați acum în Anglia.

— Afaceri, îi răspunse scurt Keir.

— Vă pot întreba ce fel de afaceri?

— Afaceri navale, desigur. Uite ce e, domnule Graham, am sentimentul că știți deja anumite amănunte.

— Ei bine, n-aș putea spune asta. Să zicem numai că am anumite bănuieli în legătură cu un mare eveniment, replică Alistair cu grijă și Mickey se întrebă cât de suspicios era. Își împreună degetele în poală. Următoarele minute erau cruciale.

— Aveți dreptate, se întâmplă ceva, dar e un lucru confidențial. Ascultați, domnule Graham, vă voi furniza anumite informații numai dacă mă asigurați că nu le dezvăluiți până când nu aveți permisiunea mea. Ați înțeles?

— Da, desigur... e foarte bine, dacă îmi oferiți exclusivitatea.

Alistair își dăduse acordul fără a ezita. Aplecându-se, îl privi atent pe bărbatul de lângă el și Mickey simți sum i se oprește respirația când se întrebă ce avea de gând să-i spună Keir.

— Ați auzit de compania navală Lancaster, nu-i așa? spuse în șoaptă Keir.

— Da... cine n-a azuit de ea? întrebă sec Alistair.

— Eu, de exemplu, interveni Mickey pentru a liniști atmosfera.

— N-ai auzit de ei? Ei bine, ca să-ți explic, compania Lancaster e una dintre cele mai mari corporații navale din lume. Are resurse imense. Vreți să spuneți că veți face afaceri cu ei? întrebă Alistair întorcându-se spre Keir pentru a-l privi surprins când acesta încuviință. Cum asta? Credeam că John Lancaster are controlul total al companiei.

— Așa este... în acest moment. Oricum, a venit timpul ca el să renunțe la anumite responsabilități și eu negociez pentru parteneriat.

— Înțeleg, și asta va fi...?

— În câteva săptămâni și numai dacă nu intervine ceva. După întâlnire, mă voi asigura ca dumneata să obții exclusivitatea informațiilor.

Alistair zâmbi mulțumit înainte de a ridica paharul pentru a toasta fericit. Mickey i se alătură, respirând ușurată. El avea o știre pe care o considera importantă și era mulțumit că reușise să obțină exclusivitatea!

***

O oră mai târziu, Mickey stătea pe marginea terasei privind satisfăcută peluza frumos tunsă. Alistair era tot înăuntru, plătind nota și rămăsese împreună cu Keir. Privindu-l, îi zâmbi cald, ușurată că interviul decursese normal.

— Totul a fost bine... te-ai descurtat de minune cu Alistair și l-ai lăsat să se creadă fericit.

— Sper.

Vocea lui nu era la fel de veselă ca a ei și o făcu să se înfioare.

— Înseamnă că nu știi dacă te-a crezut? îl întrebă ea.

— Oh, ba da, a crezut tot ce i-am spus în legătură cu afacerea. Oricum, i-am spus adevărul. Însă acest domn Graham al tău nu e un prost, și, ca să fiu sincer, cred că bănuiește încă ceva.

— Nu este „domnul Graham al meu" și cred că greșești. Ce poate să știe?

— E o întrebare bună și una la care probabil ești în măsură să-mi răspunzi. Ce naiba i-ai mai spus? o chestionă el cu asprime.

— Eu? Nu i-am spus nimic, absolut nimic, îl asigură ea, nervoasă.

— În afară de faptul că am venit în Anglia, fapt care l-a făcut curios? Haide, Mickey, trebuie să-i fi spus mai mult decât atât.

— Nu i-am spus nimic. Crede-mă, Keir. L-am sunat doar ca să-l întreb cine ești și, ei bine... a fost de-ajuns.

— De-ajuns? A fost prea mult. Dumnezeule, femeie, cum ai putut fi atât de proastă încât să-l contactezi tocmai pe Graham?

— Proastă, eu? Uite ce e, șobolan rău și șantajist! Dacă nu ai fi apărut la mine acasă în acea dimineață și dacă nu m-ai fi șantajat, nu l-aș fi sunat niciodată. Mulțumirea ei dispăruse, fiind înlocuită de irascibilitate. Dacă vrei să învinovățești pe cineva pentru toate astea, încearcă să te privești în oglindă și îl vei vedea pe făptaș.

— Și presupun că tu nu ai nimic de-a face cu toate astea, că ești complet nevinovată, ca toate femeile, de altfel. Vocea lui era sarcastică, însă Mickey era prea furioasă ca să-l audă.

— Sigur că da. Tu ești cel care are colecția de fotografii, Keir Grant, cel care m-a făcut să acționez astfel. Ca să fiu sinceră, nu l-aș fi întrebat niciodată pe Alistair despre tine.

— Probabil că am recurs până la urmă la șantaj, domnișoară James, dar tu ai fost cea care m-a împins la asta.

— Eu? Clătină din cap și scăpă de degetele lui, tremurând de nervi.

— Da, tu. Chiar dacă atingerea fizică dispăruse, el continua să o fixeze cu ochii. Hai să fim sinceri, da? M-ai făcut să te șantajez când m-ai spionat în avion. Dacă nu te-ai fi amestecat în treburile mele, nu s-ar fi întâmplat nimic, nu? Singură te-ai băgat în bucluc, nu-i așa?

O privea supărat și Mickey nu-l putea contrazice. Desigur, avea dreptate, foarte mare dreptate... dar nu voia să recunoască asta. Dacă n-ar fi fost atât de curioasă, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ei bine? spuse el cu asprime și ea realiză, privindu-l, că nu are cum să scape fără a-i da un răspuns.

— Da... dar... începu ea, fiind întreruptă brusc.

— Nici un dar. Dacă nu-ți vârai nasul în treburile mele, ne-am fi continuat liniștiți viața, nu crezi?

— Ba da, îi aruncă ea printre dinții încleștați. Dacă mai aștepta ceva, vreo scuză din partea ei, putea aștepta la nesfârșit! Întorcându-i spatele, ea se îndreptă furioasă spre parcarea goală. El era cel mai detestabil bărbat, cel mai nesuferit...

— Oh, haide, Mickey, lasă asta, n-ai de ce să te înfurii.

Vocea lui caldă devenise ironică acum și deloc supărată, așa cum fusese mai înainte, era evident că dorea să aplaneze acest conflict și ea reuși să nu-și muște buzele. De ce întotdeauna când dorea să scape de el, Keir intervenea pentru a o opri? Era sigură că exista o cale pentru a-l face să dispară.

Pentru o clipă se gândi la toate posibilitățile, una mai încântătoare decât alta!

— Ei bine, ce alegi atunci... otrava sau spânzurătoarea?

Întrebarea lui amuzată o făcu să tresară și-l privi îngrozită. Oare i se citea totul pe față? Așa trebuia să fie; oricum, nu mai avea de gând să-l lase s-o tulbure. Abordând un zâmbet fals, îi răspunse pe un ton dulceag:

— Se pare că te tentează amândouă, dragă domnule Grant. Personal cred că meriți ceva mai bun, mai deosebit... ceva care te va face să oferi un punctaj perfect!

Îi întoarse spatele și coborî treptele auzind cum Keir râde apreciator.

***

Mickey suspină de plăcere când ajunse în cada plină cu apă parfumată. Își puse un prosop sub ceafă și închise ochii, simțind că începe să se relaxeze.

Ce zi! I se părea ciudat că n-o luase razna. Totuși, se terminase, cel puțin acum; în ciuda cuvintelor pe care i le spusese Keir în parcare, era convinsă că Alistair fusese mulțumit de povestea pe care o aflase. Probabil că ar fi trebuit să accepte s-o conducă acasă numai pentru a verifica, dar stătuse prea mult în compania lui și a lui Grant, încât preferase să mintă că Rob promisese că vine s-o ia.

Țârâitul telefonului din dormitorul ei o trezi la realitate și ieși cu greu din apa care o relaxa. Învelindu-se într-un prosop, trecu repede prin hol și lăsă urme ude pe carpetă.

— Bună, sunt Michaela James.

Prinse unul din colțurile prosopului și își șterse repede părul ud, tremurând ușor când picăturile se scurseră pe umerii ei.

— Mickey, Keir la telefon.

Surprinzătorul anunț o făcu să tresară și rămase fără cuvinte cu receptorul la ureche.

— Alo, mai ești acolo?

— Da, îmi pare rău, abia am ieșit din baie și mă ștergeam cu prosopul.

— Ce privelişte, murmură el făcând-o să se înfierbânte. Ai ajuns bine acasă? Te-a condus prietenul tău?

El accentuă puţin cuvântul „prieten“ şi acest lucru o enervă, făcând-o să-i răspundă cam aspru.

— Rob, numele lui este Rob, şi da, după cum auzi, am ajuns cu bine acasă.

— El se mai află acolo? Vocea lui era răutăcoasă şi ea îi răspunse repede.

— Nu, sigur că nu! Doar ţi-am spus că eram în baie. De ce? Mickey privi perplexă receptorul pe care-l ţinea în mână, întrebându-se de ce naiba o chestiona în legătură cu asta. Nu era treaba lui dacă Rob sau încă o duzină de bărbaţi se aflau lângă ea; era casa ei, nu-i aşa? Gândul acesta o trezi din visare şi iritarea pe care o simţise pe parcursul prânzului reveni în forţă. De ce vrei să ştii cine este aici? Doar nu plănuieşti să-mi faci o mică vizită, împreună cu un fotograf, nu-i aşa?

— Nicidecum. Am deja o minunată colecţie de fotografii... ar fi o pierdere de timp. Nu, eram doar curios, replică el liniştit.

— Ei bine, ştii foarte bine unde te duce curiozitatea, nu-i aşa, domnule Grant? zise ea repede şi auzi râsul lui, asemănător cu cel pe care-l auzise la plecarea din restaurant.

— Ştiu, într-adevăr.

— Şi?

— Şi te rog să-mi accepţi scuzele pentru... interesul meu. Ah, uitam să-ţi spun ceva. În ceea ce mă priveşte, poţi împărţi baia cu cine doreşti şi, după cum ai spus, asta nu e treaba nimănui.

În minte i se învârteau zeci de răspunsuri, dar Mickey se luptă cu ele, preferând să-i vorbească pe tonul pe care-l merita. Să împartă baia, într-adevăr!

— Uite ce e, Keir, stau aici şi am îngheţat deja, aşa că ai face mai bine să-mi spui de ce m-ai sunat, îi ceru ea nervoasă.

— Da, desigur. Toate urmele de ironie dispăruseră din vocea lui, înlocuite de un ton profesional, de care Mickey era mulțumită. Putea face față acestui Keir Grant cu alură de afacerist mult mai bine decât străinului fermecător care se arăta uneori.

— Trebuie să mă întorc în America pentru câteva zile, poate o săptămână, ceea ce înseamnă că următorul weekend e anulat. Putem să reluăm aranjamentul săptămâna următoare, sau ești ocupată?

— Nu, e-n regulă, nu-i nici o problemă. Când pleci? îl întrebă ea politicos, fericită că acum se afla pe un teren mai sigur.

— În seara asta, peste o oră. S-ar putea să întârzii la întoarcere, așa că îl voi anunța pe portar de venirea ta, dar dacă vrei să scrii numărul meu de telefon, vei putea lua legătura cu mine în caz că intervine ceva. Cel care îți va răspunde știe întotdeauna cum să ia legătura cu mine. Notezi?

— Stai puțin. Punând receptorul pe umăr, Mickey luă stiloul de pe birou și deschise carnetul de lângă telefon. Poți să mi-l spui. Scrise repede numărul pe colțul unei pagini.

— L-ai scris?

— Da, mulțumesc. Din punctul ei de vedere, era puțin probabil că va avea nevoie să-l sune, dar presupunea că era mai bine să aibă numărul.

— Bine, ne vedem atunci... și, Mickey...

— Ce este?

— Încearcă să nu-mi duci prea mult dorul, da?

— Oh, nu-ți face griji, nu există nici un pericol să se întâmple asta, îi aruncă ea surprinsă și puse receptorul în furcă. Luând agenda, privi numărul lui și o lipi de inima ei. Îi va fi dor de el! Glumea... nu-i așa?

Capitolul 9

Dumnezeule, cât de obosit era! rezemându-se de spătarul banchetei din taxi, Keir închise ochii și își reaminti evenimentele din ultimele săptămâni. Avusese loc o operațiune mare, probabil cea mai importantă din istoria companiei și avusese succes pe plan financiar. Chiar dacă îl costase enorm să trimită trei echipe, profiturile fuseseră considerabile și era satisfăcut că treaba mersese bine, însă acest lucru nu putea alunga oboseala care îl moleșise complet.

Taxiul trecu de porți și ajunse în fața clădirii unde locuia, și se strădui să deschidă ochii în timp ce căuta în buzunar bani pentru a plăti cursa. Coborî repede din taxi și respiră aerul răcoros de septembrie, bucuros că ajunsese în sfârșit acasă. Acum avea nevoie numai de puțină liniște, de câteva ore în care să se relaxeze. Urcă repede și ajunse la ușa apartamentului, de unde auzi muzică. Se îndreptă repede spre bucătărie și rămase în pragul ușii.

Urcată pe un scaun, Mickey încerca să ia un platou de pe raftul de sus al dulapului, dar nu avea succes. Mâinile ei nu ajungeau

până acolo și ea se opri mormăind o înjurătură. Avea nevoie de un scaun mai înalt și privi repede în jur, rămânând surprinsă să-l vadă pe bărbatul înalt care o privea tăcut. Pentru o clipă uită unde se află și făcu un pas înapoi, suspinând alarmată când piciorul îi căzu în gol.

— Mickey ! El se mișcă repede și o prinse chiar înainte de a cădea ca o plăcintă pe podea.

— Ohhh!

— A fost o prostie să faci așa ceva. Te puteai răni destul de rău!

Vocea lui controlată o uimea și încercă să scape de îmbrățișarea lui, dar el nu-i dădu drumul. Ea îl privi neliniștită.

— Dacă nu veneai pe furiș... Cuvintele i se opriră când văzu îngrijorarea de pe fața lui.

— M-ai speriat foarte rău, iubito.

— Chiar așa? Vocea ei era o șoaptă dulce care răspundea blândeții lui. Îmi pare rău.

— Ești sigură? Cred că ar fi mai bine să-mi arăți asta.

Încet, cu grijă, ochii lui treceau peste fața ei palidă, atât de strălucitori încât respirația ei se opri. Apoi el se aplecă ușor și-i sărută părul, obrajii, bărbia, cu buzele fierbinți care o făceau să nu poată rezista atingerilor lor seducătoare.Trupul lui masiv era lipit de al ei, parfumul masculin îi intra în nări, făcând-o să nu se mai poată controla și să aștepte nerăbdătoare sărutul lui care o umplea de ardoare.

Întorcându-și repede capul, încercă să pună capăt acestei torturi care o amețea, dar văzu cu coada ochiului biletul scris de ea și rămas lipit pe frigider de la vizita Angelei. Acest lucru o făcu să revină la realitate, să-și amintească motivul pentru care se afla aici și să se smulgă din brațele lui. Rămase cu spatele la el pentru a nu-i vedea

figura probabil uimită. Începuse să-și piardă complet controlul sub mângâierile lui și acest lucru o făcea să simtă plăcere în brațele lui și să accepte tot ce îi oferea el.

Urmă un moment de tăcere adâncă, interminabilă, apoi auzi pașii lui care se îndreptau spre ușă, unde se opriră, și ea își ținu respirația pentru a auzi cuvintele lui aspre rostite cu răutate.

— Îmi pare rău, Mickey. N-am vrut să te supăr. Eu... eu... La naiba, mi-a fost dor de tine!

Cuvintele lui erau uimitoare și o făcură să încremenească. Îi fusese dor de ea! Acest bărbat rece, controlat și puternic spunea că-i fusese dor de ea! Sângele îi fierbea și inima îi bătea cu putere când se întoarse zâmbindu-i fercită.

— Keir...

Bucătăria era goală... el plecase și ea realiză supărată că tocmai pierduse clipa prețioasă; prima și probabil singura șansă pe care-o avusese să treacă de armura lui pentru a ajunge la bărbatul care se afla înăuntru. Regreta amarnic ratarea și îi dădură lacrimile în timp ce privea biletul de pe frigider. Nu avea nevoie să-l citească, știa prea bine ce scrisese acolo cu cerneală roșie: zero. Aceasta era nota pe care i-o dăduse ea Angelei, dar acum acest punctaj era valabil și pentru ea.

***

După o oră de frământări, Mickey știa că nu are cum să petreacă tot weekendul fără a avea o explicație despre comportamentul lui ciudat de mai devreme. Nu putea face față emoțiilor pentru a fi o bucătăreasă perfectă, când cuvintele lui surprinzătoare îi reveneau

ca un ecou în urechi. Adunându-și tot curajul care-i mai rămăsese, se grăbi să iasă din cameră și ajunse la ușa biroului, oprindu-se o clipă înainte de a bate.

— Da?

Respirând adânc pentru a se liniști, intră repede și privi muntele de foi aranjate pe biroul lui în timp ce simțea cum teama începe s-o terorizeze. În timp ce ea stătuse îngrijorată și panicată în bucătărie, el lucrase liniștit. Nu părea o acțiune normală din partea unui bărbat care tocmai îi făcuse o asemenea mărturisire... poate că se înșelase și că auzise greșit cuvintele lui, poate...

— Da, ce s-a întâmplat? Sunt foarte ocupat.

Dezinteresul rece din vocea lui era tot ce-i trebuia pentru a rezolva misterul și reuși să vorbească pe un ton liniștit, întrebându-l calmă:

— Keir, în legătură cu ce mi-ai spus mai devreme în bucătărie, ai vorbit serios?

— Ce am spus?

Nu avea de gând să-i ușureze situația, însă Mickey refuză să-l asculte și continuă:

— Când mi-ai spus că ți-a fost dor de mine... așa a fost?

Urmă o clipă de liniște, după care el vorbi pe un ton calm și puțin ironic:

— Sigur că mi-a fost dor de tine; oricum, trebuie să-ți amintești unde am fost în această săptămână.

— Unde ai fost... ce vrei să spui? Îngheță treptat și corpul începu să-i tremure.

— Oh, haide, nu ești chiar atât de naivă, Mickey, nu pot crede asta. M-am aflat la bordul unui vas de salvare în ultimele zile, împreună cu un echipaj format numai din bărbați. Sunt un om normal și sănătos care, desigur, a simțit lipsa unei femei...

— Și s-a întâmplat ca eu să-ți fiu la îndemână, cel mai apropiat corp pe care-l puteai strânge în brațe! Asta a fost?

Gheața se topea sub flăcările furiei care o mistuia. Dumnezeule, ce proastă fusese! În timp ce stătea în bucătărie imaginându-și că lui îi fusese dor de ea, adevărul era că el ar fi strâns în brațe prima femeie pe care-o întâlnea.

— La ce te gândești? Ridicându-se, Keir traversă camera și își turnă un pahar de whisky, sorbind lichidul chihlimbariu în timp ce o privea și Mickey se simți dezgustată.

— La ce mă gândesc? Îți voi spune ce gândesc... cred că ești un șobolan! Data viitoare când vei avea nevoie de „compania" unei femei, du-te și găsește-o pe una dintre prietenele tale pentru a te juca și lasă-mă pe mine în pace... ai auzit?

Țipetele ei făceau geamurile să zbârnâie, dar lui Mickey nu-i păsa. Se întoarse pe călcâie fără a mai aștepta vreun cuvânt, ieși din cameră și trânti cu putere ușa în urma ei, auzind totuși sunetul paharului de whisky pe care el îl aruncase cu forță în perete.

Ajunse repede în bucătărie, respirând greu, iar supărarea o sufoca. Dintre toți oamenii stupizi, dintre toți imbecilii, ea era cea mai proastă. Habar nu avea ce crezuse că înseamnă cuvintele lui, dar el nu le dăduse interpretarea pe care o înțelesese ea. Însă era bine... foarte, foarte bine. În ultimele săptămâni se zbătuse să găsească o denumire pentru „relația" lor specială și începuse să-și imagineze lucruri care nu existau în realitate. Lăsase atracția fizică pe care o simțeau unul față de celălalt să devină un lucru mai important decât era în realitae. Nu, în loc să fie supărată pe el, ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare; el adusese relația dintre ei în limitele prezente și de acum încolo se va

mulțumi să rămână unde-i era locul. În continuare, toate relațiile cu șantajistul american vor fi reci și cât mai indiferente posibil.

Calmă, foarte demnă, Mickey se întoarse și bătu la ușa biroului înainte de-a intra. Keir stătea la fereastră, cu spatele la ea, și Mickey își drese vocea cu delicatețe pentru a-l înștiința de prezența ei.

— Da, ce este, Mickey ?

Vocea lui tulburată o sperie... nu era rece, ci lipsită de sentimente, și porni îngrijorată spre el. Nici o emoție, nici un sentiment... asta se hotărâse să-i arate și asta va face de acum încolo.

— Am venit să aflu mai multe detalii despre invitata ta. Mi-e teamă că încă nu mi-ai spus nimic despre ea.

Tonul profesional al vocii ei era perfect, făcându-l să înțeleagă clar felul în care se hotărâse să se poarte, fără a oferi vreo explicație despre scena precedentă și simți cum roșește de plăcere când văzu surpriza de pe fața lui. Era clar că se așteptase ca ea să se întoarcă pentru a spune mai multe despre ceea ce se întâmplase în bucătărie, dar se înșelase. Din punctul ei de vedere nu se întâmplase nimic între ei. Îl privi calmă cum traversa camera pentru a se așeza la birou și îi era greu să-și ascundă amuzamentul în fața dezamăgirii lui. Dacă avea impresia că o putea dezarma lăsând-o să stea în picioare, putea să lase lucrurile așa, deoarece nu-i păsa.

Privind în jur, se așeză pe unul dintre scaunele de lângă ușă, refuzând să rămână în picioare în fața biroului lui, ca o școlăriță care aștepta să fie certată. Pantofii ei călcaseră pe ceva ascuțit de pe covor și se aplecă ridicând cu grijă câteva cioburi de pahar pe care le aruncă în coșul de gunoi.

— Mi-am scăpat paharul din mână, zise el în șoaptă și Mickey făcu un mare efort pentru a nu ridica decât o sprânceană spre

petele de whisky ce murdăriseră tapetul satinat. Cum putea cineva să „scape“ un pahar de perete, nu înțelegea. Totuși, asta era problema lui și ea își reluă locul fără a face vreun comentariu, cu toate că se abținu foarte greu. Îi va fi dificil să rămână impasibilă în fața lui pe tot parcursul acestor zile, dacă el continua cu minciunile.

Realizând spre ce se îndreaptă gândurile ei, Keir îi dădu o foaie de hârtie și spuse ferm:

— Cred că de aici vei afla tot ce vrei să știi. Mickey abia reuși să nu chicotească. Tot ce dorea să știe era scris acolo: oaspetele era Jennifer Lancaster, o blondă cu ochi albaștri în vârstă de douăzeci și cinci de ani, care era clar că avea un punctaj apropiat de cel al Angelei. Oare el chiar credea că o va putea caracteriza pe această femeie citind cifrele înșirate acolo? Așa se părea, dar dacă nu doreau să repete acel fiasco, ea trebuia să știe mai multe înainte de a se hotărî cum să organizeze weekendul.

— Ei bine?

Privind în sus, Mickey uită să-și ferească ochii de ai lui. Oricum, se pare că nu avusese prea mult succes cu felul în care se hotărâse să se comporte.

— Se pare că nu ești mulțumită, nu? Ce vrei să mai știi despre ea? întrebă el cu asprime.

— Ca să fiu sinceră, multe. Ce fel de persoană este, care sunt pasiunile ei, ce o interesează? Dacă vrei să te ajut trebuie să-mi dezvălui mai multe lucruri decât un simplu punctaj.

Pentru o clipă avu impresia că el nu-i va răspunde, dar Keir se răzgândi și se rezemă mai bine de spătarul scaunului când spuse:

— Din câte știu este o femeie caldă, are mulți prieteni și e implicată în câteva proiecte comunitare. Face parte din multe comitete: la casele de orfani, la spitale... lucruri de genul ăsta.

— Asta înseamnă că nu are o slujbă, nu?

— Nu, e fata lui John Lancaster, magnatul vapoarelor. Nu are de ce să muncească.

— John Lancaster? Numele îi spunea ceva și își reaminti repede în ce împrejurări îl auzise. Nu cumva ai vorbit despre el la prânz? Nu el este cel care va negocia asocierea cu tine?

— Ba da.

— Așadar, o alianță cu fiica lui ar fi...

— Numai un atu, Mickey. Nimic mai mult. Nu am lăsat niciodată sentimentele să-mi influențeze munca, sau invers, și n-am intenția s-o fac acum. Dacă o voi alege pe Jennifer va fi numai pentru că o consider perfectă pentru a-mi deveni soție, și nu pentru vreun alt motiv.

— Desigur.

Nu avea nevoie să audă convingerea din vocea lui pentru a-l crede; era clar că sentimentele aveau un rol secundar în viața acestui bărbat și ar fi o prostie să se gândească la faptul că i-ar influența deciziile.

— Acum, ca hobby-uri, cred că aveți ceva în comun. Jennifer e o bucătăreasă bună, și din câte am aflat îi place să gătească.

— Oh, asta e bine, dar nu crezi că asta mă face să nu am ce căuta aici? Dacă e o bucătăreasă atât de bună, poate va dori să-ți gătească ea însăși, nu?

— Nu, i-am explicat diferit lucrurile. În curând va fi ziua ei și i-am spus că o așteaptă o surpriză în acest weekend... tu.

— Eu? Mickey se sperie.

— Da, tu. M-am gândit că o poți învăța multe pe Jennifer; vor fi două zile în care va afla tot felul de secrete și, în același timp, tu îi poți face o caracterizare precisă.

— Și tu crezi că ea va crede? Va crede că pentru asta sunt eu aici? Se îndoia că ideea lui era bună; era sigură că o femeie care avea averea lui Jennifer Lancaster aștepta un cadou mult mai impresionant decât câteva lecții de gătit.

— Sigur că va crede și va fi încântată. Trebuie să-ți amintești, Mickey, că ea n-are nici un motiv să se îndoiască de ceva, nu mă vede într-un mod atât de detestabil cum mă vezi tu. Jennifer va crede tot ce-i voi spune, fără a cere explicații.

— Mm... mormăi ea și își mușcă buza pentru a nu comenta cuvintele lui. Biata fată era cam prostuță dacă nu se îndoia de acest șobolan cu două fețe!

— Așa că mergi pe calea asta, dă-i câteva lecții, vrei?

De ce nu? Dacă el credea că va merge, ce rost avea să-l oprească? Ridicându-se, își aranjă rochia verde pe curbele frumoase ale trupului și încuviință.

— Da, voi face asta dacă tu crezi că merge. Oricum, nu aș putea înrăutăți lucrurile, ca data trecută, nu? Și când totul va fi spus și rezolvat, ne vom apropia de sfârșitul înțelegerii noastre, nu-i așa?

Plecă încet din cameră, întrebându-se de ce acest gând nu o făcea să se simtă mai bine, așa cum ar fi trebuit!

Capitolul 10

— **Michaela James!** Cea care scrie pentru ziarul **Recorder!** Oh, Keir, de ce nu mi-ai spus cine va fi aici?

— Pentru că nu ar mai fi fost o surpriză, Jennifer. Înseamnă că ești încântată?

— Încântată? E minunat! Rețetele ei sunt fantastice, de fapt cumpăr acel ziar numai pentru ele. Oh, nu înțeleg cum ai reușit să aranjezi asta pentru mine, Keir. Când ai întâlnit-o?

— Acum câteva săptămâni, răspunse el calm, cu o expresie ciudată în ochii albaștri.

— Ei bine, mi se pare extraordinar. E cel mai minunat cadou pe care mi-l puteai face.

Ridicându-se, Jennifer îl îmbrățișă scurt înainte de a ieși în hol.

Mickey făcea ultimele pregătiri când intrară ei și după ce aranjă și ultimul șervet de damasc, se întoarse pentru a-i privi. Keir o ținea de un cot pe blonda înaltă și nu văzu expresia ei amuzată. Jennifer era o copie fidelă a Angelei și, pentru o clipă, Mickey se întrebă dacă el nu se săturase de această combinație și dacă nu-și dorea o roșcată sau o brunetă.

Cu toate astea, nu trebuia să se intereseze de gusturile lui și porni spre ei zâmbind politicos în timp ce murmura:

— Bună seara.

— Domnișoară James. Oh, sunt atât de fericită să vă cunosc!

Bucuria din vocea blondei o uimi pe Mickey și-l privi repede pe Keir pentru a cere o explicație.

— I-am spus lui Jennifer despre „surpriză“ și s-a dovedit a fi una dintre cele mai mari admiratoare ale tale. Mi-a vorbit foarte frumos despre tine, e încântată să te cunoască.

Tonul lui era sec, după cum observă Mickey și realiză cu un nod în gât că el abia reușea să admită că există cineva în lumea asta care o găsea interesantă și deșteaptă. Îi întinse mâna lui Jennifer Lancaster și o strânse cu o căldură mai mare decât intenționase.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnișoară Lancaster.

— Oh, te rog, spune-mi Jennifer, replică ea repede și-i strânse mâna cu bucurie.

Ajungând mai aproape de ea, Mickey realiză că era mai frumoasă decât crezuse, avea o piele sidefie, ochi albaștri plin de căldură și, din fericire, nimic din ostilitatea veninoasă a Angelei.

— Nici nu-ți pot spune cât de fericită am fost când Keir mi-a spus ce mi-a pregătit. Cum a reușit să te convingă?

— Poate fi foarte insistent când vrea neapărat ceva, replică ușor Mickey, cu o ironie care fusese cu siguranță auzită de bărbatul din apropiere.

— Oh, ai descoperit și tu asta? replică Jennifer râzând. E o parte integrantă a farmecului lui, nu crezi?

— Mm, presupun că se poate numi așa, zise ea cu asprime. Farmec, într-adevăr! Din punctul ei de vedere, bărbatul acesta avea farmecul șarpelui cu clopoței care abia așteaptă să te omoare! Oricum, acum nu era momentul să se gândească la punctele lui rele, lista era prea lungă. Ei bine, te voi lăsa să te

aranjezi, Jennifer, în timp ce eu voi continua pregătirea cinei. Cred că vom începe lecțiile mâine, înainte de prânz, murmură ea politicos.

— Oh, trebuie să aștept atât de mult? Ca să fiu sinceră, Mickey, ar fi un sacrilegiu să risipim toate aceste ore. Ce-ar fi să încep să te ajut chiar acum?

— Ei bine... Neștiind ce să facă, Mickey îl privi pe Keir pentru a-i cere un sfat, dar el nici nu le băga în seamă. Se hotărî să fie de acord. Dacă nu-i va plăcea asta, nu era problema ei, nu?

— Sigur că mă poți ajuta dacă vrei, Jennifer, dar trebuie să-ți spun că nu voi pregăti nimic spectaculos în această seară. Vino în bucătărie când ești gata.

— Oh, sunt gata.

Ridicând mânecile rochiei scumpe, Jennifer se apropie de aragaz.

— Nu te superi, nu, dragule? îl întrebă ea pe Keir, care rămase liniștit, ascultând conversația lor.

— Nu, sigur că nu. Distracție plăcută, replică el și ceva din acea voce adâncă o făcu pe Mickey să se întoarcă pentru a-l privi. Trebuia să fie mulțumit că ele se înțelegeau atât de bine, nu? Cu cât găsea mai repede persoana potrivită pentru el, cu atât va scăpa mai repede de prezența lui și el de a ei. Atunci, de ce era sigură că în ochii lui era tristețe și nu bucurie? Acest lucru o îngrijora și se grăbi să se apuce de treabă pentru a nu se mai gândi, temându-se că va afla răspunsul.

***

— E minunat, Jennifer, l-ai prăjit perfect. Acum, dacă desparți peștele în două și îi scoți oasele, va fi aproape gata.

Cele două femei munceau împreună de mai bine de o oră, și Mickey, care la început fusese neliniștită, rămase impresionată de abilitatea și entuziasmul lui Jennifer și începu s-o învețe câteva trucuri speciale care aveau darul de a transforma un meniu simplu într-unul grandios. Rețeta pentru pește era unul dintre ele: puțin sos proaspăt, ouă și unt, niște mirodenii picante pentru a nu-l face prea greu. Ridică grijulie tigaia grea de pe aragaz și se asigură că totul era bine făcut.

Jennifer aranjase deja peștele pe un platou mare, foarte frumos și, la indicațiile lui Mickey, turnă sosul peste el și apoi ornă totul cu pătrunjel proaspăt.

— E încântător. Îl pot duce eu pe masă? Ridicând platoul, Jennifer porni încet spre sufragerie și-l așeză pe masă, după care se opri pentru a studia felul în care era aranjată aceasta. Când se întoarse lângă Mickey era uimită și avea o sprânceană ridicată. O privea pe profesoara ei care aranja salata pe un platou ale cărui margini erau ornate cu crochete calde, frumos mirositoare.

— De ce sunt numai două tacâmuri pe masă, Mickey? Pleci undeva?

— De ce? Nu, dar credeam că vreți să rămâneți singuri.

— Oh, deloc! În nici un caz nu te voi lăsa să mănânci la bucătărie. Nu fi ridicolă! Trebuie să mănânci cu noi... nu-i așa, Keir?

Jennifer privi peste umărul ei, către bărbatul care rămăsese în pragul ușii, ascultând.

— Sigur că da, murmură el și Mikey își dori să audă măcar puțin din nota lui ironică. Oricum, nu avea de gând să accepte invitația; una era să se joace de-a profesoara, și alta să se prefacă în fața lor că totul e în ordine.

Ridicând capul îl privi hotărâtă pe bărbatul din spatele ei și replică:

— Mulțumesc, dar prefer să nu fac asta. Sunt sigură că aveți multe de discutat între patru ochi.

— Nu are rost să protestezi, pentru că nu vom accepta un refuz, nu-i așa, dragule? Acum, odihnește-te puțin pe un scaun în timp ce eu voi mai așeza un tacâm. Găsesc totul aici?

— E... eu... da, în dulapul de lângă frigider.

Nu prea mai putea face nimic, în afară de o scenă, așa că se așeză încet pe un scaun și își scoase șorțul care-i acoperea frumoasa rochie verde, îngrijorată de faptul că Keir se așezase deja pe scaunul din fața ei. Privindu-l cu ochi plini de scuze, îi șopti:

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

— Uită de asta, Mickey. Nu are nici o importanță.

Keir luă farfuriile și Mickey se hotărî să-l urmeze în sufragerie, ținând cont de cuvintele lui și nelăsând acest eveniment neașteptat s-o supere. Începu să surâdă.

— Ce e atât de amuzant?

Întrebarea îi atrase atenția spre bărbatul de lângă ea și îl privi amuzată ieșind din bucătărie.

— Mă întreb ce-ar spune Angela dacă ar vedea-o pe angajata ta stând la masa mare din sufragerie.

Figura lui deveni mai blândă în timp ce o studia, dar mai păstra încă amintirea neplăcută a invitatei lui.

— Ca să fiu sincer, nu mă interesează ce crede Angela.

— Asta înseamnă că ai eliminat-o deja?

— Am eliminat-o din clipa în care te-a lovit, Mickey. Chiar atunci.

— Înseamnă că nu mai ai nevoie de părerea mea, nu?

— Pentru a o scoate din competiție? Nu. Ca să fiu sincer, am fost de acord cu nota pe care i-ai dat-o, cu toate că n-ai fost prea explicită, replică el în timp ce-și amintea biletul scris cu cerneală roșie, pe care ea îl lipise pe frigider, un mare zero. Voi fi la fel de fericit dacă și data viitoare îmi vei furniza nota la fel de discret.

— Desigur. De fapt, intenționam să-ți las un bilet pe birou, dar când m-am dus acolo am găsit-o pe Angela, așa că l-am lipit pe frigider.

— Ce căuta Angela în biroul meu? El era tulburat, dar Mickey nu-l putea lămuri.

— Nu știu exact. Spunea ceva de o comandă la taxi, dar n-am auzit-o folosind telefonul.

— E ciudat, știa că o voi conduce eu acasă. Pe fața lui se putea citi o oarecare supărare, dar se controlă la intrarea în sufragerie a lui Jennifer.

— Gata, cred că am adus tot. Cum e peștele?

Jennifer așează repede tacâmul pe masă și se așează pentru a se servi.

— Delicios. Ești o bucătăreasă bună, Mickey, zise Keir.

Complimentul era sincer și ea era plăcut impresionată că-l auzea spunând asta. Dar nu putea să-și aroge singură tot meritul, așa că spuse zâmbind.

— De fapt, Jennifer l-a pregătit aproape singură.

— Aiurea! Tot ce-am făcut a fost să-ți urmez instrucțiunile, Mickey. Ca să fiu sinceră, Keir, ea a făcut ca totul să pară foarte simplu și sunt sigură că dacă ai de gând să mănânci decent trebuie să iei câteva lecții de la ea.

— Mm, pare o idee interesantă. Ce zici de asta, Mickey? Crezi că aș fi un elev bun? Ce notă mi-ai da?

Mickey îl privi peste masă și realiză că gândul lui nu era la mâncare. Urmă un moment de tăcere și camera îngheță în așteptarea răspunsului, lăsându-le timp să vorbească din priviri.

Un geamăt de durere o făcu pe Mickey s-o privească pe femeia de lângă ea care avea ochii măriți din cauza convulsiilor.

— Repede, Keir, adu niște apă. I-a rămas ceva în gât. Se grăbi să ocolească masa și o bătu pe ceafă.

— E un os, un os de pește. Biata Jennifer abia putea vorbi printre accesele de sufocare și Mickey o auzi cu greu.

— Ce s-a întâmplat?

Cu paharul în mână, Keir ajunse lângă frumoasa blondă și i-l oferi.

— Un os de pește, răspunse Mickey în locul ei.

— Un os de pește! La naiba, femeie, nu știi că trebuie să scoți toate oasele când gătești pește?! Neliniștea îi făcea vocea aspră și o privi atât de supărat încât Mickey nu încercă să-i explice că Jennifer făcuse asta. Era prea îngrijorată pentru Jennifer care avea dureri și-l ignoră total, aplecându-se spre ea.

— Înghite apa încet. Vezi dacă osul se mișcă din loc.

Ținând paharul cu apă la buzele lui Jennifer, o urmări cum înghite cu greutate, dar era clar din lacrimile care apăruseră în ochii ei albaștri că remediul acesta nu avusese succes. Chiar dacă acum nu mai era speriată, Jennifer avea dureri. Îl privi pe Keir cu ochi la fel de îngrijorați ca ai lui și Mickey hotărî repede.

— Vrei să scoți mașina sport din garaj? Cred că e mai bine s-o ducem la spital. Nu trebuie să riscăm nimic, osul poate să se înfigă și mai tare.

— Desigur, și eu cred că e cea mai bună soluție.

Furia lui de mai devreme dispăruse, dar privi figura neliniștită a lui Mickey cu ochi plini de răceală. Știa că o învinuiește pe ea pentru acest accident, dar îl lăsă în pace; oricum tot o învinuia mereu de câte ceva așa că nu era un lucru nou sau ciudat.

— Oh, nu... Jennifer încercă să protesteze, dar nu reuși decât să-i convingă și mai mult că trebuie s-o ducă la spital și Mickey se grăbi să găsească niște jachete în timp ce Keir își punea haina.

— Așteaptă aici. Vorbim mai târziu.

Nici te rog, nici mulțumesc. Îi dădea ordine și pleca fără a mai privi înapoi. Ea rămase pe trepte privind mașina care se îndepărta.

Cum îndrăznea să-i dea ordine ca unui lacheu? Îl va aștepta, dar numai pentru a-i spune ce credea despre comportamentul lui și intră în clădire ajungând repede în apartament și trântind ușa cu piciorul.

Dacă o va mai întreba ce notă îi dădea... sigur că i-o va oferi! Chiar și un zero ar fi prea mult!

***

Căscând, Mickey se trezi din somn și încercă să se întindă, dar gâtul și umerii o dureau foarte rău. Camera era întunecată și se ridică pentru a ajunge la veioza din apropiere, fericită că măcar lumina îi putea alunga temerile.

Îi era frig, în ciuda faptului că se schimbase într-o rochie de casă din velur și începu să-și frece energic brațele cu mâinile pentru a-și pune sângele în mișcare. Avea nevoie de o cană fierbinte de ceai pentru a se încălzi și a-l putea înfrunta pe blestematul de american, care, judecând după ora înaintată, trebuia să se întoarcă.

Ridicându-se, porni spre ușă, dar se opri când auzi voci pe hol și realiză că probabil de aceea se trezise. Probabil că se întorseseră, Jennifer era bine, și se liniști în timp ce se grăbi s-o vadă pe biata femeie. Lui Keir Grant nu avea să-i spună decât lucruri neplăcute.

Deschise ușa larg și Mickey se opri o clipă pentru a se întreba de ce nu aprinseseră lumina pe hol, dar, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, se trezi într-un coșmar, ca și când nici nu se trezise din somn.

— Cine e?

— Dumnezeu știe, dar nu sta așa, prinde-o înainte să țipe!

Două voci, doi oameni, două umbre negre în întuneric... doi străini. Mickey făcu câțiva pași înapoi, căutând să se sprijine de ceva, simțindu-se slăbită și terorizată.

— Oh, nu, nu vei face asta. Prinde-o, Terry, se duce la telefon!

Una din siluete ajunse lângă ea și-o prinse cu putere, nedându-i drumul când protestă printre degetele încleștate pe buzele ei.

— Lasă-mă în pace!

Încercă să scape de brațele acelui bărbat, dar el o strângea atât de tare încât ei îi venea să urle de durere. Forțând-o să meargă înapoi, o împinse cu brutalitate pe canapea și scoase firul telefonului din priză înainte de a traversa camera pentru a discuta cu însoțitorul lui.

— Ce facem acum?

Vocea era tânără, speriată, și Mickey își întoarse privirile spre cel care vorbea, realizând că după statură și constituție, nu era decât un băiețandru.

— Vom face exact ce ne-am planificat, asta vom face... doar că acum ne vom și distra, nu-i așa, dragă?

Stomacul lui Mickey se contractă în timp ce înțelegea sensul acelor cuvinte. Ochii i se măriră îngroziți când celălalt bărbat se îndreptă spre ea și se așeză pe canapea foarte aproape încât îi simțea mirosul de sudoare și mizerie. Îi cercetă repede fața căutând disperată un semn care să-i dea speranța că el nu vorbise serios, dar nu vedea decât ochii lui înflăcărați care o priveau ca pe un animal încolțit și ea realiză că nu-i poate oferi nimic care să-l facă să se răzgândească.

Dar trebuia să încerce, să facă ceva, să-și pună creierul amorțit în mișcare pentru a găsi o cale de scăpare.

— Ce vrei? Vocea ei era atât de stranie încât îi fu greu s-o recunoască.

— Să vreau? Ei bine, nu prea multe, dragă. Ceva bani, niște bijuterii... puțină distracție. Aplecându-se, își îndreptă mâna spre nasturii rochiei și îi descheie pentru a privi decolteul prin care se vedea pielea ei mătăsoasă, cu o expresie care pe Mickey o îngrozi.

Mickey deschise gura și încercă să țipe, dar nu reuși să scoată decât un sunet abia auzit pentru că mâna lui aspră îi acoperea deja gura. Aplecându-și capul, el începu să-i vorbească pe un ton molatic, care o înfricoșa și mai mult.

— Dacă țipi acum, acesta va fi ultimul sunet pe care îl vei scoate.

Apoi simți ceva rece și tare pe pielea fină a gâtului ei și începu să tremure de frică.

— Acum, Terry, du-te și vezi ce găsești în timp ce eu o voi cunoaște mai bine pe tânăra doamnă, ordonă el fără a-și lua ochii de la pieptul ei descoperit. Mickey se strădui să nu se miște, să nu-și apuce marginile rochiei pentru a se acoperi, pentru a nu-l forța să folosească lama ascuțită de metal.

— Dar...

— Fă ce ți-am spus! Și nu te grăbi, fiule... ai destul timp.

Tânărul ieși supărat din cameră și Mickey simți că-și pierde orice speranță. Acum rămăsese singură cu acel monstru și realiză dintr-o dată că ar fi preferat ca el să folosească acel cuțit ascuțit, decât să-și pună planul în aplicare. Dacă ar putea găsi ceva care să-l oprească... să facă ceva, dar îi era imposibil să gândească, așa cum trupul îi era încremenit de groază.

El se apropie mai mult, punându-i cuțitul pe obraz și vârându-și mâna în decolteul ei și zgâriindu-i sânii cu mâinile lui aspre. Lacrimi disperate curgeau pe obrajii ei la această atingere brutală.

— Mickey! Ce naiba faci cu ușa deschisă?

Keir stătea în pragul ușii, cu fața supărată și ochii i se îndreptară uimiți spre scena care se desfășura în fața lui: lacrimi, teroare, mâinile unui bărbat pe trupul ei, cuțitul... o furie sălbatică îi cuprinse trăsăturile și Mickey realiză că nu-l văzuse niciodată în asemenea hal.

— Las-o în pace! Vocea lui era joasă, rece, și ea îl simți pe monstru ezitând. Se văzu o mișcare în hol, băiatul era acolo, o siluetă subțire în lumina candelabrului, și Mickey simți că-i revine curajul pentru a țipa cu toată puterea:

— Keir! Ai grijă!

El se dădu instinctiv la o parte, evitând la timp lovitura îndreptată spre capul lui, dar căzând în genunchi din cauză că-i nimerise umărul. Băiatul se dădu înapoi pentru a-l lovi cu picioarele și Mickey se simți mai liberă pentru o clipă. Lovi mâna bărbatului care-i ținea cuțitul lângă față și traversă camera pentru a-i trage un picior băiatului, care se rostogoli pe hol și se izbi de un perete, atât de violent încât abia reuși să mai respire.

— Dumnezeule, femeie, ce faci? Keir o privea uimit din genunchi, foarte uluit de perfecțiunea loviturii ei. Ea surâse înfierbântată.

— Am centura neagră la judo... abia mi-am amintit.

Cineva se mișcă în cameră și amândoi îl priviră pe celălalt musafir nepoftit care era acum în picioare și strângea cu disperare cuțitul în mână. Keir se ridică încet și se pregăti pentru un atac asemănător cu cel al felinelor.

— Al tău sau al meu? îl întrebă politicoasă Mickey, neluându-și ochii de la bărbatul speriat de apariția lui Keir.

— Oh, al meu, te rog lasă-mă pe mine.

Vocea lui adâncă, era tulburată, dezvăluindu-i sentimentele așa cum nu ar fi reușit s-o facă o mie de cuvinte. Stând nemișcată, Mickey îl privi atent cum îl încolțește pe acel bărbat.

Urmă un moment de adevărat box american, se auzi zgomotul oaselor rupte și apoi liniște, iar Mickey nu îndrăznea să verifice cine este învingătorul.

Auzi prin cameră pași care se îndreptau spre ea și ridică repede capul pentru a întâlni tulburată doi ochi albaștri... bucuria ei nu avea margini.

Capitolul 11

— Și se va face bine, cu siguranță?

— Sigur că da, domnule Grant, a fost numai speriată, atâta tot. Nu este rănită fizic. Din ceea ce mi-ați spus, ați ajuns tocmai la timp pentru a o salva de la... ei bine, pentru ca planurile hoților să nu meargă mai departe.

Keir își încleștă dinții reamintindu-și ce s-ar fi putut întâmpla dacă ajungea puțin mai târziu.

— Ei bine, am fost jos pentru a vedea ce face portarul. A fost norocos... dacă poți spune asta văzându-i capul spart! Dar, ca să fim sinceri, în momentul în care cei doi au intrat pe ușile deschise, nu a putut face prea multe. Poliția a constatat ce căutau hoții?

Keir oftă, nerăbdător să plece și răspunse repede:

— Bani, cărți de credit, bijuterii... ca de obicei.

— Mm, înțeleg. Simțind că era prea insistent, doctorul se îndreptă spre ușă, adăugând: Nu uitați, sunați-mă dacă aveți impresia că aveți nevoie de mine, dar i-am dat deja un calmant, așa că va adormi și se va simți mai bine.

— Desigur. Mulțumesc, doctore.

Keir îl conduse afară și închise repede ușa. Nu era nici un semn că aceasta fusese forțată, așa că se părea că Mickey nu închisese ușa cum trebuie când se întorsese în apartament.

— Keir?

Mickey îl striga din dormitor și părea îngrozită, iar Keir se grăbi s-o liniștească.

— Totul e-n regulă, iubito, sunt aici.

Trecu repede prin hol și încercă să-și stăpânească emoțiile înainte de a intra în cameră. Mickey stătea rezemată de un teanc de perne și părul negru îi înconjura cu buclele lui fața ca de alabastru. Ochii ei erau imenși și umbriți de amintirea atacatorilor, iar Keir simți o mare dorință de-a o strânge în brațe și a-i goni pentru totdeauna acea amintire.

— Au plecat cu toții? întrebă ea liniștită, chiar prea liniștită, își spuse el studiindu-i fața.

— Da.

Ajungând aproape de ea, o privi îngrijorat. Calmul ei nu era natural, ci mai degrabă rezultatul șocului. Acest lucru îl neliniști.

— Presupun că poliția se va întoarce de dimineață.

— Da, vor ca tu să dai o declarație.

— Da, am auzit, răspunse ea dezinteresată.

Chiar și prin ușa închisă a dormitorului, Mickey auzise refuzul furios al lui Keir care le spunea polițiștilor că nu-i va lăsa s-o deranjeze în această seară. Căută cu disperare să spună ceva pentru a nu se mai gândi la ceea ce simțea.

— Ce face Jennifer? Au reușit să-i scoată osul?

— E bine, sau va fi după ce se va odihni în această noapte. Din fericire osul nu era prea tare înfipt și nu le-a fost greu să-l scoată, cu toate că am impresia că ea nu va putea cânta în baie câteva zile.

— Nu, sunt sigură. Mickey făcu un efort imens pentru a zâmbi slab și-i întâlni ochii, înainte ca el să-și ferească repede fața de privirile ei.

— Mi-a explicat, de asemenea, că am greșit când te-am învinuit pentru acel accident, deoarece ea a fost cea care a pregătit peștele pentru a fi adus la masă, așa că se pare că-ți datorez scuze, Mickey.

— N-are importanță, murmură ea încet.

Se întâmplaseră atât de multe în ultimele ore, încât nu se mai putea gândi la acel incident și furia îi dispăruse complet. Cu toate astea, fusese drăguț din partea lui Jennifer să recunoască faptul că ea era singura vinovată. Îi spuse cu sinceritate:

— E o fată bună, Keir. Îmi place foarte mult de ea. Oh, știu că nu pot spune asta pentru că am stat prea puțin împreună cu ea, dar am găsit-o foarte plăcută, și foarte frumoasă. Sunt sigură că vei găsi cu greu o persoană mai potrivită decât Jennifer Lancaster.

— Da, sunt sigur că ai dreptate, răspunse el întâlnindu-i privirea și Mickey se întrebă de ce constatarea lui îi provoca atâta durere.

Jennifer era tot ce-și dorea el: era calmă, frumoasă, fermecătoare, bună și prietenoasă... soția perfectă. Găsirea ei trebuia să fie răspunsul la toate speranțele și visele lui, sfârșitul înțelegerii care o ținea legată de Keir Grant. Dar, într-un fel ciudat, durerea îi copleșea inima și nu bucuria, și Mickey privi repede în altă parte, înainte ca el să-i poată citi sentimentele, dar era prea târziu.

— Ce s-a întâmplat, Mickey? Te simți bine? Keir se așeză repede pe marginea patului și o privi intens. Ești sigură că nu ești rănită? Acel bărbat nu a... nu a...

— Nu, n-am nimic, răspunse ea repede. Nu avea cum să-i explice durerea ei.

— Ești sigură? Aplecându-se, Keir îi luă mâinile reci și le mângâie blând.

— Da, șopti ea.

— Mickey, uită-te la mine, iubito, spuse el blând.

— Nu pot.

— De ce?

Urmă o tăcere lungă în care luptă cu sentimentele care o copleșeau din ce în ce mai mult și îi dădu un răspuns pe care el l-ar putea înțelege.

— Eu... eu... oh, Keir! Mă simt atât de murdară, atât de rușinată!

Cuvintele o înecau și Keir oftă adânc în timp ce o lua în brațe pentru a o strânge cu putere, ca și când ar fi dorit să-i smulgă durerea din inimă.

Plânse mult timp, respirând adânc, scuturată de frisoane și, în tot acest timp el o ținu în brațe fără să spună nimic. Apoi încet, încet, suspinele dispărură și Keir ridică o mână pentru a-i mângâia încet părul, îndepărtându-l cu blândețe de pe obrajii ei umezi și înfierbântați. Mickey rămase uimită când simți că el tremură și dori să-i privească fața tulburată.

— Keir, șopti ea, ce este?

— Ce este? Oh, Dumnezeule, Mickey, când l-am văzut ce îți făcea am vrut să-l omor.

Cuvintele lui erau sincere și când Mickey îl privi, văzu că toată masca lui se spulberase, lăsându-l extrem de vulnerabil. Ea îl îmbrățișă pentru a-i oferi același confort pe care-l găsise ea în brațele lui, dorind să-i ia durerea, așa cum încercase el.

Gândul acesta îi dădu puterea și curajul de a înfrunta problemele legate de starea emoțională în care se aflau amândoi. Dar nu mai conta nimic, nimic în afară de faptul că el era aici și suferea, iar ea întoarse capul pentru a-și lipi buzele de ale lui.

Răspunsul lui veni imediat, spontan și sentimentele îi ieșiră la iveală fără a le mai putea controla. Ea îl săruta și el îi răspundea, iar sărutul armonios îi pasiona din ce în ce mai mult. El o lăsă ușor pe

teancul de perne și începu să-i sărute însistent obrajii, bărbia, ochii și părul, ca și când dorea să-i acopere fiecare milimetru al pielii cu săruturi. Mâinile lui îi mângâiau gâtul și umerii, și Mickey simți cum se înfierbântă la fiecare atingere a lui. Sărutările și mângâierile lui o ardeau și o făceau să-și arcuiască trupul fără rușine, pentru a ajunge din ce în ce mai aproape de al lui.

Apoi, dintr-o dată, în mod ciudat, toate aceste senzații începură să dispară, fiind înlocuite de o epuizare totală care-i făcea brațele, capul și întreg corpul să fie greu, ca și când încerca să înoate în ape foarte adânci. Încă mai putea simți atingerea mâinilor lui, dar îi era imposibil să-i mai răspundă, imposibil să-și mai țină ochii deschiși.

— Mickey, iubito, ce s-a întâmplat? Simțind oboseala trupului ei, Keir se ridică puțin și îngrijorarea îl făcu să pară disperat. Scumpa mea, revino-ți. Te simți bine? Mickey, vorbește-mi! La naiba!

Trăgând-o spre el, îi apăsă capul pe umărul lui în timp ce privea ochii ei închiși, nevenindu-i să creadă că sărutările lui produseseră o asemenea reacție.

Forțându-se să deschisă ochii, Mickey îl privi în timp ce-i zâmbea adormită.

— Îmi pare rău, nu-mi pot ține ochii deschiși. Cred că de vină e pastila pe care mi-a dat-o doctorul. Îmi pare rău, mormăi ea înainte de a închide din nou ochii.

Privind fața ei liniștită, Keir chicoti ușor, știind că abia după câteva ore o va mai putea săruta pe Frumoasa Adormită.

* * *

Câteva ore mai târziu, Mickey se trezi în lumina slabă care trecea prin draperii, simțindu-se ciudat de mulțumită și fericită. Cele câteva ore de somn îi făcuseră bine.

Se întinse alene sub căldura cuverturilor și trupul ei se lipi de ceva, iar ea îngheță în timp ce inima îi bătea disperată. Întinse încet mâna pentru a explora ceea ce nu îndrăznea să privească și fu prinsă repede în brațe bine cunoscute.

— Bună dimineața.

Vocea lui Keir se auzi de pe pernă și ea întoarse capul pentru a privi ochii lui albaștri, întrebându-se de ce i se părea atât de normal să-l găsească întins lângă ea.

— Bună dimineața.

Pentru o clipă se priviră fix și Mickey simți cum roșește când îi văzu expresia feței. O privea cu mare tandrețe, arătându-i cât de mult ține la ea.

Întinzând mâna, își plimbă un deget de-a lungul obrazului ei înainte de a urmări linia buzelor. Mickey simți cum inima începe să-i bată cu putere și cum sângele i se transformă în lavă fierbinte.

— Nu-ți amintești ce făceam azi-noapte înainte ca tu să adormi? o întrebă el cu blândețe.

— Ba da, șopti ea, îngrijorată că ar putea vorbi prea tare și vraja s-ar putea risipi, împreună cu el.

— Ei bine, unul dintre principiile mele respectate cu strictețe, domnișoară James, este că nu las niciodată un lucru neterminat.

— Chiar așa? Ei bine, cred că e un lucru bun.

— Bine. Aplecându-se spre ea, se opri gândindu-se la ceva și apoi zâmbi. Știi, cred că acesta este probabil primul moment din relația noastră în care ești de acord cu mine.

— Da? Mișcându-se ușor ajunse mai aproape de el, simțind cum trupul lui tresare la această atingere. Ridică o mână și-i mângâie obrajii, simțindu-i barba în palma fină. Probabil, domnule Grant, ar fi trebuit să pui întrebările altfel.

— Mm, așa crezi? Întorcând capul, îi sărută palma și atingerea lui îi trezi imediat simțurile. Ei bine, domnișoară James, ce zici de următoarea? Pot să te sărut?

— Da, te rog.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, mai întâi ușor, urmărind conturul gurii ei până când Mickey simți că explodează de dorință. Apoi el o sărută puternic, apăsat, ca și când era cuprins de o pasiune sălbatică ce îl făcea să tremure la fel ca aseară.

Mâinile lui treceau repede peste trupul ei și îi provocau o reacție furtunoasă care îi trezea pasiunea, făcând-o să se agațe cu disperare de el. Apoi Keir îi îndepărtă repede cămașa de noapte și privi o clipă sânii ei frumoși care arătau foarte palizi în lumina dimineții.

— Ești atât de frumoasă, atât de frumoasă, murmură el cu o voce tremurândă. Își aplecă ușor capul și îi sărută pe fiecare în parte, transmițând văpăi în trupul ei. Clătinându-și capul pe perne, ea îi șoptea neîncetat numele, într-o agonie plină de ardoare. Ridicând mâinile, începu să-i mângâie ușor spatele, simțind cum mușchii lui se încordează, făcându-l să se apropie din ce în ce mai mult de ea.

Apoi totul deveni mișcare, atingere, senzație; trup lângă trup, până în momentul în care trebuia să devină o singură ființă, dar ea îl simți ezitând în clipa când el realiză pentru prima dată că ea nu se oferise niciodată unui bărbat.

— Mickey?

Încercând din răsputeri să se controleze, Keir o privi în ochi, incapabil să găsească un alt cuvânt potrivit pentru a se exprima. Ea își ridică șoldurile pentru a-i oferi încuviințarea. Pentru o clipă simți numai durere, mușchii i se încleștară, pentru ca apoi să se relaxeze. Agățându-se de Keir, se trezi în mijlocul unui extaz pe culmile căruia numai el o putea aduce. Simți cum tot trupul îi tremură de fericire.

Mai târziu, privind capul lui care se odihnea pe umărul ei, știa că nu mai putea nega ceea ce simte, că nu mai putea ascunde

nimic și că nu va reuși niciodată să-și schimbe sentimentele... îl iubea, acum și pentru totdeauna. Îl iubea pe americanul care o șantaja!

* * *

Stând la biroul lui, Keir privi hârtiile înșirate pe suprafața de mahon lustruit a acestuia. Trecu repede cu privirea de la documentele lui la fotografiile îmbrățișărilor lor pasionate și se simți din nou cuprins de dorință. Cu toate că făcuse dragoste cu Mickey ore întregi, încă mai vroia s-o țină în brațe, simțind o dorință insațiabilă să-i mângâie trupul minunat; strânse pozele și le puse în plicul lor încercând să-și astâmpere pasiunea.

Se uită o clipă la plic și apoi scoase una dintre fotografii pentru a o așeza în sertarul de sus al biroului. Luând pachetul ieși din cameră și se îndreptă spre bucătărie, unde Mickey spăla vasele. Punând ușor plicul pe masă, o cuprinse repede în brațe, ținând-o cu spatele lipit de trupul lui.

— Oh!

Mickey se speriase, dar simțind barba lui pe obrazul ei se relaxă imediat și se sprijini de corpul lui puternic. Întorcând capul, îl sărută ușor pe gât și pulsul lui se acceleră imediat la atingerea ei.

— Câtă treabă mai ai? o întrebă el în șoaptă.

— Termin în câteva minute... de ce?

— Ei bine, mi se pare o pierdere de timp să te am aici și să te las să-ți petreci tot timpul în bucătărie. Ca să fiu sincer, avem multe lucruri încântătoare de făcut în loc de spălatul vaselor, murmură el mângâindu-i gâtul și simțind răspunsul ei înfiorat.

— Keir Grant, ți-ai dat seama că te gândești numai la un singur lucru?

— Mmmm... Sărută ușor gâtul și umerii ei până când Mickey simți cum i se înmoaie genunchii.

— Keir, oprește-te, șopti ea încercând să se agațe cu disperare de ultima urmă de rațiune care-i mai rămăsese.

— De ce aș face asta? Au trecut ani de când te-am sărutat și poliția ne-a deranjat toată dimineața. Cred că merit o recompensă pentru răbdarea mea.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută ușor și se îndepărtă repede pentru că pasiunea o asedia din nou. Traversând bucătăria, se așeză pe un scaun și începu să-și privească mâinile care se odihneau pe marginea mesei, căutând vorbele prin care să-i explice ceea ce simțea și a-i pune întrebările la care dorea să afle răspunsuri.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Rezemându-se de dulap, Keir o studie calm.

— Keir... uite, totul s-a întâmplat atât de repede, a fost atât de neașteptat, și eu...

— Regreți ceva, îți dorești să nu se fi întâmplat?

Tonul lui era rece și ochii albaștri înghețați, iar ea se grăbi să-l asigure:

— Nu, e singurul lucru pe care nu-l regret... nu regret nimic. Îl privi stăruitor, ca el să-i poată vedea ochii sinceri. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să strice noile și prețioasele sentimente care-i legau, printr-o neînțelegere prostească.

— Îmi pare bine.

El luă un scaun și se așeză în fața ei, mângâindu-i mâna subțire.

— Spune-mi ce te deranjează, atunci, Mickey, zise el în șoaptă și blândețea tonului lui îi dădu curajul de a continua.

— Vreau să știu ce se va întâmpla în continuare. Dacă pentru tine a fost numai o simplă aventură, aș vrea să-mi spui asta.

Furtuna din ochii ei căprui îl impresionă și se aplecă pentru a-i săruta buzele înainte de a vorbi.

— Mickey, nu mă pricep la cuvinte și nu-mi pot exprima prea bine sentimentele, dar îți pot spune că ceea ce am trăit noi împreună a fost cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată și nu am de gând să-l pierd.

— Nu?

— Nu. Nu ești o aventură pentru mine, Mickey, ești o ființă deosebită. Știu că relația noastră nu a început prea bine, dar vreau să te fac să uiți tot ce a fost neplăcut. Cred că asta te va ajuta.

Împingând plicul pe masă, Keir puse mâna ei peste el și o acoperi cu a lui, după care spuse:

— Vreau ca tu să ai aceste fotografii... eu nu mai am nevoie de ele.

Privind plicul, ochii lui Mickey se umplură de lacrimi de fericire, realizând cât de mult se schimbaseră sentimentele lui față de ea. Acum n-o mai privea ca pe o amenințare, era o persoană în care putea avea încredere și poate, doar poate, în viitorul apropiat această încredere se va transforma în ce își dorea cel mai mult... în dragoste.

Petrecură restul zilei într-o atmosferă plăcută și fericită pe care Mickey știa că și-o va aminti mereu. Keir era foarte atent, refuzând s-o lase să muncească prea mult și Mickey realiză că-i place să fie alintată.

Capitolul 12

Lumină difuză, muzică încântătoare, bărbatul pe care-l iubea... ce-și mai putea dori o femeie? Nimic mai mult, în afară de încă zece minute în care visul să se termine.

Mormăind, Mickey se întoarse pe partea cealaltă și apăsă cu o mână butonul radioului pentru a pune capăt vocii ascuțite care o trezea din visare. Avusese de făcut două demonstrații de pregătire a cinei care se terminaseră târziu și astfel se încheiase și seria de fotografii, simțindu-se epuizată. Dar totuși, existau unele compensații, cu toate că se trezise atât de devreme. Keir venea s-o ia la ora nouă și dacă nu cobora din pat nu va reuși să fie gata până atunci. Dând cuvertura la o parte, se ridică și plecă spre baie.

Douăzeci de minute mai târziu terminase dușul, se îmbrăcase și își alungase somnul, aflându-se acum în bucătărie șI pregătind un ceai, gândindu-se la săptămâna care trecuse; șapte zile scurte care îi schimbaseră complet viața. Se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt încât se ciupise de multe ori ca să se asigure că nu visează, că nu-și imagina nimic din felul în care se dezvolta relația lor în care pasiunea minunată îi făcea să fie foarte apropiați unul de altul.

Însă nu, nu visa. Trebuia numai să închidă ochii pentru a-l vedea pe Keir în sute de ipostaze, impresionant și real. Îl vedea râzând în parcul însorit și sărutând-o sub copaci cu tandrețe; aplecându-se spre ea cu o figură serioasă când îi explica ceva despre afacerile lui; îmbrățișând-o cu putere într-una din serile fericite; iubind-o cu tandrețe, dar nu și spunându-i cuvintele pentru care ea ar fi dat orice să le audă. Numai dacă i-ar spune c-o iubește și ce planuri are în legătură cu relația lor, atunci i-ar fi fost mult mai bine. Pentru ea era simplu: îl iubea mai mult decât crezuse că va putea iubi vreodată și dorea să-și petreacă tot restul vieții împreună cu el, ca soția lui. Era adevărat că de câte ori îi vorbea sau făcea planuri, ea era inclusă mereu, ca și când făcea parte din viitorul lui, dar ar fi fost altceva să-l audă spunându-i asta clar. Niciodată nu-i vorbise despre căsătorie sau despre o legătură mai stabilă. De ce nu-i spunea nici că abandonase proiectul lui, deși nici nu-i cerea să mai verifice o candidată în weekendul următor. Se îndoia că ar mai putea face față la asta, datorită sentimentelor pe care le avea acum pentru el. Probabil că făcea o prostie așteptând o declarație de dragoste din partea lui atât de devreme, nu trecuse decât o săptămână de când relația lor devenise serioasă. Oricum, după tot ce-i spusese și după cum se comportase Keir, deducea că iubirea e un sentiment nou pentru el, un lucru pe care abia acum îl întâlnea și încerca să se acomodeze.

Țârâitul telefonului îi alungă gândurile și luă apa de pe foc pentru că fierbea deja, iar apoi se grăbi să răspundă, întrebându-se cine ar putea-o suna atât de devreme dacă nu Keir. Acest gând îi făcu pulsul să se accelereze și ridică receptorul așteptând să audă vocea lui adâncă.

— Mickey?

Vocea era diferită, mai subțire ca a lui Keir, și nu reuși s-o recunoască.

— Da, cine e?

— Alistair.

Alistair! Numele acesta o făcu să se înfioare și simți cum tremură din tot corpul. Ce naiba dorea Alistair la o oră atât de matinală?

— Alistair, ce surpri...

— Să lăsăm politețurile, da, Mickey? Vreau să știu ce naiba pui la cale.

Era profund uimită de brutalitatea lui și de acea voce supărată care o lăsă fără replică.

— Ei bine? insistă el. Ceva era în neregulă, dar ea habar nu avea ce-l supărase. Nu mai vorbise cu el de când luaseră prânzul împreună cu Keir, în urmă cu câteva săptămâni.

— Îmi pare rău, Alistair, dar mi-e teamă că nu știu despre ce vorbești, spuse ea cu hotărâre.

— Oh, haide, iubito, nu face pe inocenta cu mine. Mi-ai promis că îmi vei spune tot ce știi. Am crezut că loialitatea pentru ziarul la care lucrezi te va opri să furnizezi povestea altui cotidian, de exemplu **Chronicle.**

Vocea lui plină de răutate o agasa și fu tentată de a-i închide telefonul, dar trebuia să afle despre ce vorbește pentru că era convinsă că lui nu-i plăcuse ceea ce citise acolo și că o învinovățea pe ea pentru asta.

— Alistair, crede-mă că habar n-am despre ce vorbești, așa că te rog să-mi spui totul. Se chinui să-i vorbească liniștit și cu grijă, cu toate că-i era foarte greu. Urmă un moment de ezitare, ca și când el își cântărea cuvintele, apoi îi răspunse pe cel mai agresiv ton al lui.

— A apărut un articol în **Chronicle,** azi dimineață, despre prietenul tău, Keir Grant, despre felul cum folosea niște punctaje pentru a-și alege soția perfectă. Vrei să-mi spui că nu tu le-ai vândut pontul?

Cuvintele se auziseră foarte clar și stăruiau sâcâitoare în mintea ei; Mickey se agăță cu mâna liberă de spătarul celui mai apropiat scaun când camera începu să se învârtească cu ea. Nu putea fi adevărat, conversația aceasta era doar un coșmar! Se agăță de această speranță și încercă să se convingă că așa era. Era sigură că dacă nu se mișcă, dacă nu vorbește și dacă nu respiră, totul va dispărea și se va trezi din acest vis oribil.

— Mickey, Mickey! Ce s-a întâmplat... Mickey? Vocea lui Alistair era îngrijorată acum, dar ea nu auzi, în timp ce încerca din răsputeri să revină la presupusa ei realitate. După câteva minute, el întrerupse legătura și o lăsă singură în liniștea care-o înconjura.

Nu știa cât timp rămăsese acolo nemișcată, dar trecu destul până când auzi tonul din receptor, care îi deblocă mintea înspăimântată. Puse încet receptorul în furcă și se îndreptă spre fereastră cu picioarele tremurânde, unde încercă să gândească și să înțeleagă ceea ce i se spusese.

Cum descoperise acel ziar toate detaliile? Cine le spusese? Cine văzuse notițele lui Keir și le transformase într-o poveste îngrozitoare? Ea credea că existau numai doi oameni care știau asta, Keir și... ea. Ce se va întâmpla când Keir va auzi? Va crede și el, ca și Alistair, că ea e vinovată?

Gândul acesta o înspăimântă și Mickey știa că nu avea timp de pierdut; trebuia să ajungă la Keir, să-i vorbească, să-l facă s-o creadă că n-ar fi făcut niciodată așa ceva... dar putea? Încrederea nu era pentru el decât un sentiment nou și foarte fragil care putea fi distrus imediat. Dacă nu-l va putea face s-o creadă? Dacă acea puțină și prețioasă încredere pe care i-o arătase când îi dăduse pozele înapoi se risipise deja? Însă trebuia să încerce să-l facă s-o creadă că-l iubește prea mult pentru a-l răni.

Alergă repede spre ușa de la intrare, dar telefonul sună din nou înainte ca ea să ajungă acolo. Știa din instinct cine o suna. Ridică receptorul și așteptă să audă vocea lui, pentru a trăi un nou coșmar.

— De ce, Mickey, de ce ai făcut asta? Nu era furios, numai atât de trist încât o făcu să lăcrimeze.

— Keir, nu eu le-am spus, nu eu.

— Oh, haide, Mickey, ce rost mai are să minți acum? Chiar dacă faptele nu vorbesc de la sine, am fost la ziar și ei mi-au spus că informațiile au venit de la tine.

Cuvintele lui îi tăiară respirația și o loviră asemenea unui pumn.

— Nu eu le-am spus, Keir, sincer, nu eu, nu eu. Se îndoia că el o asculta.

— Am avut încredere în tine, Mickey, știi asta, nu? Am avut cu adevărat încredere în tine, erai prima femeie onestă pe care o cunoșteam, dar m-am înșelat, nu-i așa? Ești la fel ca celelalte, ți-au aflat prețul și te-au putut cumpăra. Ei bine, sper că a meritat, Mickey, sper că te-au plătit bine. Sper că a fost o sumă mai mare decât treizeci de arginți.

El întrerupse legătura și în acel moment Mickey se simți zdrobită de durere.

Cum putea crede că ea a făcut un lucru atât de oribil, după tot ce trăiseră împreună în săptămâna care trecuse? Cum putea crede că era capabilă de o asemenea răutate și că banii o cumpăraseră? Era sigură că el știe cât de mult îl iubește, că ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-l rănească. Da, undeva în inima lui trebuia să știe că era o greșeală, că ea nu era în stare să facă așa ceva. Problema lui era că încăpățânarea nu-l lăsa să se gândească la asta, dar ea îl va obliga; îl va face s-o asculte, să caute să descopere cine vânduse această poveste ziarului și cine îi folosise numele drept acoperire.

Luându-și cheile, fugi până la mașină și porni cu viteză spre blocul lui, ca și cum toți demonii se aflau pe urmele ei. Opri la baza

treptelor de la intrare și ajunse înăuntru alergând. Ajunse la ușa apartamentului cu respirația întretăiată și începu să bată cu disperare, ascultând ecoul bufniturilor în holul gol. Era stăpânită de o furie sălbatică. Cum îndrăznea s-o ignore, cum îndrăznea să refuze să-i răspundă după ce-și riscase viața pentru a ajunge aici în cel mai scurt timp?

Ridicând clapeta pe unde se primea corespondența începu să țipe:

— Keir, deschide ușa asta blestemată!

Urmă o liniște care îi încordă și mai mult nervii. Apoi auzi o voce în spatele ei și se sperie cumplit.

— A plecat.

— Cum? Întorcându-se, Mickey îl privi pe portarul care abia coborâse din lift.

— Domnul Grant... a plecat cu puțin timp înainte. Ați alergat pe lângă mine și nu am apucat să vă spun.

— Ce vrei să spui? E plecat la cumpărături? Teroarea rece și ascuțită punea stăpânire pe ea și o făcea să se simtă slabă, dar reuși să-și păstreze controlul.

— Oh, nu, s-a întors acasă, în America. A plecat... oh, acum douăzeci de minute sau mai mult, părea destul de grăbit, dacă pot spune așa, probabil dorea să prindă avionul care pleacă la ora zece. Bărbatul își privi ceasul înainte să constate: Nu, nu mai aveți cum să-l prindeți, a plecat deja.

Mickey știa că portarul are dreptate.

* * *

Nu putea dormi, era ora trei dimineața, se simțea epuizată fizic și mental, dar nu reușea să-și închidă pleoapele. De câte ori încercase să închidă ochii și să-și elibereze mintea, aceleași cuvinte i se

învârteau prin cap făcând-o să se trezească; el a plecat, el a plecat... îi repeta mereu vocea ei interioară. Dădu cuvertura la o parte și se îndreptă spre bucătărie.

Deschise frigiderul și luă laptele pentru a-l încălzi, zâmbind amar. Lapte cald, vechiul remediu pentru insomnii... se îndoia că-i va fi de folos. În ultimele trei zile care trecuseră de la plecarea lui Keir, sentimentele o copleșeau, durerea se amesteca încet cu deznădejdea, apoi supărarea și din nou tristețea.

Dacă el ar fi așteptat, dacă ar fi avut destulă încredere în ea ca să rămână acolo pentru a-i putea explica, pentru a-l face să creadă că e nevinovată. Dar el nu făcuse asta și era în zadar să-și dorească altceva. Mickey știa din instinct că dacă ar fi avut șansa de a-l putea convinge, ar fi reușit, l-ar fi făcut să realizeze cât de mult îl iubea și cât de mult o iubea și el. La naiba! Însă acum el era foarte departe, nu-l putea găsi și nu avea cum să-i vorbească...

Ochii ei se îndreptară spre telefon și încercă să facă ceea ce-i trecuse prin minte în ultimele zile. Îl va suna încontinuu până când el va fi de acord s-o asculte, până când îl va convinge care era adevărul. Îl iubea și nu avea de gând să-l lase să dispară din viața ei, fără a face tot posibilul să-l păstreze.

Ajunse înapoi în dormitor și căută cu disperare printre hârtiile de pe noptieră pentru a găsi foaia pe care scrisese numărul lui, dar nu reuși s-o găsească acolo. Trase sertarul și vărsă conținutul lui pe pat, căutând repede prin lenjerie până când îl găsi. Desfăcu încet bucata de hârtie și începu să tremure, cuprinsă de febră. Își rezemă capul de peretele rece și respiră adânc pentru a-și regăsi calmul pierdut. Ridicând receptorul, începu să formeze numerele cu atenție, așteptând să aibă legătura cu vreun străin.

Auzi mai multe interferențe și apoi țârâitul ciudat al unui telefon, iar Mickey simți cum îi transpiră palmele din cauza tensiunii.

Acum, când venise această clipă, mintea i se golise complet și toate cuvintele minunate pe care le pregătise dispăruseră. Oh, Dumnezeule, ce-i putea spune?

— Alo! Keir Grant la telefon.

Vocea lui adâncă, încântătoare, era atât de clară încât Mickey avu impresia că se află lângă el și lacrimile îi începețoșară ochii.

— Cine e?

Tonul lui era nerăbdător și Mickey știa că trebuie să răspundă, trebuia să găsească acele cuvinte care vor avea darul să-l convingă de adevăr. Deschise gura penru a-și începe fraza când auzi o voce feminină foarte aproape de receptor.

— Nu întârzia prea mult, Keir. Ți-am pregătit baia.

— Bine, vin imediat.

Vocea lui se îndepărtă când întoarse capul pentru a răspunde și Mickey și-l imagină dintr-o dată împreună cu o altă femeie care probabil își petrecea seara împreună cu el. Gândul acesta o copleși și durerea n-o lăsă să vorbească. Urmă o pauză și apoi el închise, iar Mickey puse ușor receptorul în furcă și coborî în bucătărie.

Sigurul gând care o menținuse pe linia de plutire în ultimele zile fusese că el o iubește. Dar acum, după ce auzise acea voce de femeie, nu mai era sigură. Ce putea face singur cu o femeie la ora șapte seara (atâta trebuia să fie acolo), cu o femeie care îi pregătea baia? Fusese o proastă când crezuse tot ce-i spusese el! Fusese numai o altă cucerire a lui, un alt trup de femeie?

Își punea sute de întrebări în timp ce simți mirosul de lapte ars din bucătărie. Întorcând capul, Mickey văzu cum lichidul alb curge pe aragaz. Își acoperi fața cu mâinile și frisoanele îi scuturau tot trupul; plângea pentru laptele stricat... și pentru dragostea ei pierdută.

Capitolul 13

Vremea frumoasă a verii târzii dispăru aproape peste noapte, înlocuită de o vreme rece, cu nori grei care oglindeau întocmai sentimentele din inima ei.

Când plecase Keir, Mickey fusese devastată, dar păstrase speranța că el se va reîntoarce într-o zi. Acum, cu amintirea acelui telefon, acea mică rază de soare se spulberase și fusese constrânsă să accepte că totul a fost un vis frumos și prostesc. Era clar că el n-o iubise niciodată. O folosise doar, se jucase cu sentimentele pe care ea i le oferise necondiționat. Faptul că-i dăduse fotografiile înapoi nu însemna nimic. Fusese o proastă când acceptase să se complice cu un om ca el, o proastă iresponsabilă; dar nu reușise să se stăpânească atunci când întreg trupul ei îl dorea așa cum nu dorise pe nimeni, niciodată.

Singurul mod în care se putea opri să se gândească la toate acestea era să muncească și își umplu zilele și serile cu asta până când ajunse la epuizare, un lucru pe care Rob îl observase privindu-i fața obosită.

Trecuseră zece zile de la plecarea lui Keir și de atunci ea nu dormise nici măcar zece ore, iar acest lucru se vedea din paloarea feței și tremurul mâinilor. Rob nu-i spusese nimic la început și când ridică supărat hârtiile de pe genunchii ei, îi prinse mâinile reci în ale lui.

— Spune-mi, Mickey, zise el blând și ea realiză că trebuie să i se destăinuiască.

Strângându-i mâinile, ea începu să-i vorbească, cu furie la început, iar apoi mai liniștită și uimită parcă de acest calm.

— Și Grant a crezut că tu ai făcut asta, că tu ai vândut povestea ziarului?

— Da, abia dacă reuși ea să șoptească.

— Atunci e un prost! Dumnezeule, Mickey, cum a putut crede așa ceva?

— Presupun că era logic; numai noi știam de acele planuri și când **Chronicle** a confirmat povestea, vina a căzut asupra mea.

— Nu mai căuta scuze pentru el, Mickey, spuse Rob cu asprime. Dacă te iubea ar fi știut că nu puteai face așa ceva.

Cuvintele lui susțineau ceea ce gândea ea și lacrimile începură să-i curgă necontrolate pe față. Dacă Keir ar fi iubit-o cu adevărat, dacă ar fi ținut la ea așa cum ținea ea, atunci ar fi avut încredere în ea, știind că n-ar fi făcut nimic ca să-l trădeze.

Rob o îmbrățișă și ea îl lăsă, simțind că e prea slabă ca să riposteze. Apoi el o îndepărtă ușor și îi mângâie obrazul cu un deget.

— Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să faci față situației, zise el blând și ea încuviință.

— Da, știu, dar încă mă mai doare. Îl iubesc, Rob, îl iubesc foarte mult.

Fața lui Rob deveni tristă și-i întoarse repede spatele, dar nu înainte ca ea să vadă asta și Mickey realiză un lucru pe care până acum îl bănuise doar: Rob o iubea. Ridică puțin capul în dorința de a-l liniști, dar renunță.

Nu-i putea oferi nimic, absolut nimic pentru a-l face să nu mai sufere atât de mult. Rob o iubea, iar ea era îndrăgostită de Keir... ce situație teribilă!

Camera era cuprinsă de liniște și Rob o privi fix, fără a-și arăta sentimentele.

— Ce vei face acum, iubito?

— Ce vrei să spui?

Mickey îl privi uimită, neînțelegând ce vrea să spună.

— Ei bine, ai de gând să lupți pentru a-l aduce înapoi?

— Să-l aduc înapoi? ...Nu, nu cred, răspunse ea râzând amar. După tot ce s-a întâmplat, se pare că nu a ținut niciodată la mine; totul a fost numai o iluzie.

Îi spusese totul lui Rob, în afară de telefonul ei disperat pe care-l dăduse acasă la Keir, lucru prea dureros pentru a fi menționat.

— Dar n-ai de gând să descoperi cine ți-a folosit numele? Nu vrei să știi cine a făcut asta?

— Nu m-am gândit niciodată, dar dacă tot ai adus vorba, da, aș vrea să știu cine mă urăște atât de mult încât să facă un astfel de lucru. Nervozitatea îi punea sângele în mișcare și o făcea să se trezească la viață. Toată durerea ei se concentra acum asupra persoanei care oferise povestea ziarului și acum își dorea cu adevărat să-i afle identitatea.

— Cum aș putea afla, Rob? Sunt sigură că dacă-i sun voi primi răspunsul care i-a fost dat și lui Keir.

— Mai sunt și alte căi... lasă-mă să dau câteva telefoane și vom vedea ce voi afla.

— Desigur. Poți face asta în timp ce pregătesc ceva de băut.

Trecu destul timp, în care el dădu mai multe telefoane, înainte de a se întoarce în bucătărie.

— Ei bine?

— Nu există nici o dovadă, desigur, dar se zvonește că e implicată o anume Angela Baddley. Numele acesta îți spune ceva?

Mickey încuviință, incapabilă să vorbească în timp ce în minte avea mai multe imagini: Angela stând la biroul lui Keir în acea dimineață; Angela la restaurant, aruncându-le amenințări de răzbunare; Angela era cea care o ura suficient de mult pentru a face asta. Totul se lega.

— Acum ai aflat, ai de gând să-i spui lui Keir? o întrebă Rob.

Urmă un moment de ezitare în care inima ei se umplu de speranță, înainte de a-și aminti totul și a răspunde:

— Nu. Vezi tu, Rob, ai avut dreptate mai devreme, dacă m-ar fi iubit nu ar fi fost nevoie să-i spună altcineva adevărul, nu? Știa că nu aș fi făcut niciodată vreun lucru care să-l rănească.

Angela învinsese, făcuse ceea ce spusese, dar Mickey nu găsea în inima ei puterea s-o urască. Poate că Angela aprinsese numai o scânteie, dar neîncrederea lui Keir a făcut focul să ardă cu vâlvătăi.

* * *

Era foarte obosit și iritat. Zborul fusese întârziat de două ori, o dată din cauza ceții din San Francisco, și acum nu se știa de ce nu putea ateriza. El nu dorise să facă această călătorie, dar fusese nevoit din cauză că se cerea o persoană competentă, un manager. Tot ce-și dorea acum era să ajungă cât mai repede în apartamentul lui. În ultimele săptămâni își ținuse cu greu firea, dar acum nervii lui nu mai rezistau și-i venea să urle. Trebuia să fie departe de lume cel puțin pentru câteva ore și să gândească, să se liniștească, să doarmă și, poate, să reușească să alunge neliniștea care pusese stăpânire pe el și-l stăpânea ziua și noaptea.

Trecu repede prin mulțime și ajunse la ieșire în timp ce căuta în buzunar pachetul de țigări, înjurând printre dinți când descoperi că e gol. Nu mai fumase de ani de zile, dar în ultimul timp începuse să aprindă țigară de la țigară, în încercarea inconștientă de a-și

liniști nervii. Nu avea cum să se liniștească în această seară dacă nu fuma o țigară și se îndreptă spre un magazin pentru a-și cumpăra o duzină de pachete. Când plăti, ochii lui căzură pe un poster lucios care era lipit pe perete și fața îi deveni lividă. Ezită puțin și apoi făcu un pas spre el pentru a atinge cu mâna hârtia lucioasă pe care era imprimată o figură cunoscută.

— Arată minunat, nu-i așa?

Vocea care venea chiar de lângă el îl făcu să se întoarcă pentru a privi un omuleț scund și bătrân.

— Soția mea a preparat multe dintre rețetele ei extraordinare. A fost fericită când a găsit acest poster în ziarul de ieri și a făcut o copie pentru a o trimite surorii sale. Am mai încercat să cumpăr, dar se vânduseră toate și se pare că am avut noroc să-l pot pune aici, nu-i așa? Doar ăsta mi-a mai rămas.

Aplecându-se, omulețul scoase un ziar de sub tejghea și Keir se feri ca și când hârtia împăturită l-ar fi mușcat.

— Uite! Am văzut prima...

— Îți dau zece dolari pe el zise repede Keir în timp ce scotea banii din portofel și-i arunca pe tejghea.

— Zece dolari! Pentru un ziar? Bărbatul îl privea ca pe un nebun și Keir supralicită:

— Douăzeci.

— S-a făcut.

Bătrânelul luă repede banii și-i ascunse în timp ce Keir se ducea la casă pentru a plăti restul cumpărăturilor. Traversă pardoseala de marmură și se așeză pe un scaun în sala de așteptare a aeroportului pentru a deschide la mijloc ziarul cu mâini care îi tremurau de emoție. Privi fix poza lui Mickey. Și încet, încet, un sentiment calm, plin de înțelegere îl cuprinse.

De săptămâni întregi, din acea dimineață în care deschisese ziarul și-și văzuse povestea acolo, încercase să și-o scoată pe Mickey

din minte, dar acum, văzând figura atât de bine cunoscută, știa că nu reușise. Nu avea cum să uite amintirile legate de ea și fusese un prost când crezuse asta, la fel de prost ca atunci când plecase precipitat din Londra. Trebuia să rămână acolo, s-o vadă, să-i vorbească și să afle exact ce a făcut-o să acționeze așa. Se simțea atât de rău și era iritat din singurul motiv că lăsase acea treabă neterminată... dar lucrurile nu vor rămâne așa mult timp. O va găsi pe domnișoara Michaela James și va vorbi cu ea, o va face să-i explice ce a fost în capul ei, iar dacă va fi nevoie o va obliga.

Deschise paginile ziarului și ajunse la coloana cu prezentarea ei, privind morocănos toate realizările lui Mickey din ultimul timp, după care zâmbi ușor. Se ridică, rupse paginile ziarului, îl aruncă la gunoi și se îndreptă spre ieșire.

Domnișoara Michaela James va mai avea ceva de rezolvat, un lucru fără nici o legătură cu mâncărurile ei!

* * *

— Ei bine, cred că asta e tot. Vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat. Mickey își îndreptă îngrijorată una dintre șuvițele negre de păr care îi cădeau pe față și le zâmbi celor două femei în vârstă.

— Oh, noi vă mulțumimm, domnișoară James, a fost o demonstrație atât de interesantă. Sufleul acesta e... ei bine, ce pot spune? Delicios!

— Mă bucur că v-a făcut plăcere să mă asistați.

Închizând portbagajul, Mickey se așeză pe scaunul de la volanul și strânse repede mâinile celor două femei, după care porni motorul. Dumnezeule, de obosită era! Demonstrația durase mai mult decât prevăzuse, dar îi fusese greu să plece când toți cei aflați acolo doriseră să-i pună întrebări. Acum totul se terminase și peste o jumătate de oră va ajunge acasă.

Se îndreptă încet spre stradă și aproape opri mașina când un taxi intră val-vârtej pe poartă. Acesta încetini pentru a trece pe lângă ea și Mickey îl privi curioasă, iar ochii i se măriră de groază când îl recunoscu pe bărbatul care stătea pe bancheta din spate. Capul i se învârtea și avu impresia că lumea se prăbușește.

— Mickey!

Vocea lui Keir n-o aduse la realitate și Mickey simți că leșină când stomacul i se strânse de emoție. Panica o făcu să apese pe accelerație și plecă în forță spre șosea. Inima îi bătea cu putere, gura i se uscase și se gândea la un singur lucru... trebuia să scape de el!

Era mulțumită că se afla printre mașinile din trafic și privea mereu în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă e urmărită, dar nu era nici un taxi în urma ei și acest lucru o îngrijoră. Lui nu-i stătea în fire s-o lase să scape atât de ușor, nu, cu siguranță... atunci ce naiba punea la cale?

Apoi adevărul o înmărmuri; de ce trebuia s-o urmeze cu viteză pentru a trezi suspiciunile polițiștilor când știa foarte bine unde locuiește și unde lucrează? O va găsi atunci când va dori. Era un gând care o enerva și mai mult și Mickey opri mașina pentru a se putea gândi cum să-l evite.

Desigur, fusese o prostie să fugă când îl văzuse, dar reacționase din instinct. Dacă ar fi știut adevăratul motiv pentru care venise el, atunci poate că s-ar fi descurcat. Totuși, de ce i-ar păsa? Plecase din viața ei în urmă cu două luni și, în nici un caz, nu-l va lăsa să se întoarcă, nu avea de gând să fie atât de proastă încât să-și piardă iarăși capul! Privi încă o dată în oglindă și intră din nou în trafic pentru a ajunge în oraș, foarte sigură de hotărârile ei. Se va ascunde cum va putea până la plecarea lui și el nu va reuși s-o găsească... niciodată!

* * *

— Vrei să spui că n-o poți găsi? La naiba, omule, nu putea să dispară; e o bucătăreasă, nu un criminal. Trebuie să fie undeva, caută mai bine!

Rezemându-se cu coatele de birou, Keir privi telefonul. Îi plătea acestui detectiv o avere pentru a o găsi pe Mickey și el ce-i oferea? Nimic! Din ceea ce-i spusese, ea dispăruse de pe fața pământului și dacă n-ar mai fi existat coloana ei din ziar, ar fi fost convins că i se întâmplase ceva. Dar nu, această femeie ciudată se ascundea de el și problema era că n-o putea găsi!

Traversă camera, își turnă un pahar de whisky și-l bău încet în timp ce privea pe fereastră. Încercase totul și pusese întrebări tuturor celor la care se gândise că-l pot ajuta: fusese la ea acasă, la mătușa ei, la ziar, la agenție, chiar și la prietenul ei blestemat, fotograful Rob, dar nu căpătase nici o informație despre locul unde se afla. Nimeni nu părea să știe unde se află, sau nimeni nu voia să-i dea această informație. Ar fi trebuit s-o urmărească în momentul în care o întâlnise. Atunci avusese șansa perfectă pentru a o face să-i explice totul; nu putea crede nici acum că fugise la vederea lui! Acum, ei bine, probabil că trebuia s-o dea în urmărire generală pentru a o găsi.

Gândul acesta îl supăra, dar își dădu seama care era singura soluție. Așezând paharul pe tavă, traversă camera, deschise sertarul de sus al biroului și scoase bucata dreptunghiulară de hârtie pe care o privi fix câteva secunde. Asta o va face să apară imediat, n-avea nici o îndoială, dar întrebarea era: oare îl va ierta vreodată?

Era o miză extrem de mare, dar își dădea seama că asta era singura soluție.

Capitolul 14

Oprind mașina, Mickey privi în jur pentru a vedea dacă se află cineva prin preajmă și se liniști când văzu că nu era nimeni pe acolo. Strada era goală și liniștită în lumina cenușie a dimineții și ea oftă ușurată când băgă mașina în garaj. Scoțând cheile din buzunar, ajunse la ușa din față și se opri când bucuria întoarcerii acasă o copleși.

Era fericiră că se întorsese aici, că-și revedea propriile lucruri și încuie repede ușa casei în urma ei. Timp de cinci zile se simțise ca o fugară, se mutase dintr-un hotel în altul, îngrozită de gândul de a sta în casa mătușii Ruth. Îl cunoștea foarte bine pe Keir și știa că e hotărât s-o găsească și cât detesta să fie păcălit. Până acum reușise să-l evite, dar stând singură în holul casei sale, se întrebă de ce această realizare nu-i dădea nici o satisfacție.

Alungând repede acest gând, adună scrisorile și ziarele de pe podea și le privi repede, mormăind supărată când văzu ediția de azi dimineață a ziarului **Chronicle.** Aruncă totul pe măsuța din hol, gândindu-se că va avea timp mai târziu să le răsfoiască și privi în jur oftând.

Într-o zi, într-o minunată zi când totul se va sfârși, va redecora holul, dându-i o alură modernă... într-o zi în care va avea timp.

Ajungând în bucătărie, își făcu un ceai, sorbind din el în timp ce se uita prin ziar la titluri și nu la ce scria în articole, până când o poză îi atrase atenția și se opri. Poza aceea alb-negru i se părea cunoscută și privi mai bine pagina ziarului înainte de a-și da seama ce vede și a începe să tremure.

Era un cuplu care se săruta, corpurile le erau strâns înlănțuite într-o îmbrățișare pasionată... poza ei și a lui Keir! Pentru o clipă nu mai reuși să vadă în fața ochilor din cauza groazei care o cuprinse și se chinui să se concentreze pentru a citi rândurile de dedesubt:

„Oare e adevărat? Un punctaj total de zece pentru Keir Grant și uimitoarea Michaela James, care pare mai pasionată de îmbrățișare decât de mâncărurile ei. Ah, ei bine, știți vorba: calea spre inima unui bărbat..."

Teroarea o făcea să tremure puternic. Cum a ajuns poza acolo? Cine le-o dăduse? Mai rău, câți oameni apucaseră s-o vadă? Ultima oară când o văzuse, această fotografie era în plic și Keir i-o dăduse ei.

O suspiciune oribilă o cuprinse, o suspiciune care o făcu să alerge până în dormitor pentru a deschide dulapul unde pusese fotografiile în urmă cu câteva săptămâni. Scoase plicul și împrăștie pozele pe pat, căutând-o pe cea care era tipărită în ziar.

Nu era acolo și Mickey își dădu seama acum de ce se întorsese el, știa ce planuri are. Îi promisese că va publica fotografiile dacă îl înșală și acum făcuse asta. Ajunseseră la același final urât și fusese o mare proastă când crezuse că totul va fi altfel. Acel Keir Grant pe care crezuse că-l iubește nu era decât un bărbat dezgustător, un

străin rău care făcea necazuri oricărei persoane care îi stătea în cale. O folosise de la început până la sfârșit... o folosise, n-o iubise niciodată. Luând fotografiile, le rupse în sute de bucăți.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în valuri fierbinți, usturătoare, dar ea nu le mai simțea, fiind copleșită de imensa durere pe care o simțea trăgând concluzia finală că el nu ținuse deloc la ea. Gândul acesta o întrista enorm și se transforma ușor într-o furie sălbatică; furie pentru prostia ei, pentru ce-i făcuse Keir, și realiză că nu mai putea trăi fără să-i spună ce gândea despre faptele lui.

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, se îndepărtă de pat și se opri la un gând ciudat; strânse bucățile fotografiilor și le puse înapoi în plicul lor. Ținea mult la ele, dar acum nu mai aveau nici o semnificație, la fel ca și bărbatul care i le dăduse. I le va da înapoi, îi va da toate bucățelele... i le va înapoia și va rupe orice legătură între ei.

Traficul dimineții era aglomerat și Mickey conduse foarte atent, nedorind să aibă un accident înainte de a-i vorbi lui Keir, înainte de a-i putea spune ce ființă mârșavă se dovedise a fi. Parcând mașina în fața blocului lui, intră și bătu la ușa apartamentului, fără a schița vreun zâmbet când aceasta se deschise repede.

— Mickey!

Uimit, Keir nu făcea decât s-o privească fix, trezindu-se abia când ea îi vorbi.

— Nu te voi întreba de ce ai făcut asta, Keir, nu mai are nici un rost... oricum, mă avertizaseși. Vreau doar să spun că n-am crezut niciodată că ai putea fi atât de rău încât să faci așa ceva. Ești demn de dispreț, Keir Grant, știi asta? Te disprețuiesc și e păcat, deoarece am crezut la un moment dat că ești bărbatul cu care doresc să-mi petrec întreaga viață, dar apoi am realizat cât de proastă sunt, nu-i așa? Acum, ei bine, sunt foarte bucuroasă că ai publicat acea

fotografie; înseamnă că totul s-a terminat. Ai făcut cel mai rău lucru posibil, așa că nu mai ai nimic de împărțit cu mine și mai vreau să-ți spun încă ceva... pleacă din viața mea, Keir, n-am nevoie de tine, pleacă pentru totdeauna!

Întorcându-se să plece, îi aruncă plicul și privi cum fragmentele de fotografii cad la picioarele lui ca niște confeti. Apoi, privindu-i încă o dată fața, constată cu tristețe:

— Le poți păstra și pe acestea, sunt la fel de neînsemnate ca tine.

Cuvintele ei îl uimeau prin tristețea și supărarea cu care erau exprimate și pentru o clipă nu reuși decât s-o urmărească plecând de-a lungul coridorului spre lift. Apoi își reveni: ea pleca, după tot ceea ce făcuse pentru a o regăsi și el stătea împietrit, privind-o!

— Mickey! Vino înapoi, mormăi el, dar ea îl ignoră și intră în lift apăsând butonul pentru parter. El făcu o cursă nebunească pe scări și ajunse jos fără să-i pese că purta numai un halat scurt pe care-l îmbrăcase după ce făcuse duș. Femeia asta blestemată voia să-l păcălească din nou!

Ieșind din lift, Mickey se îndreptă spre ieșire destul de ametită după ce furia dispăruse. Se simțea goală pe dinăuntru, ca și când cineva îi luase o parte din suflet și-l pusese la păstrare, și pentru o clipă se întrebă cum va reuși să trăiască fără Keir...

— Mickey, oprește-te!

Strigătul disperat o făcu să asculte și privi repede peste umăr la bărbatul înalt care ajunsese la baza scărilor. Realiză abia acum în ce era îmbrăcat... ceva foarte sumar, în orice caz. Halatul scurt, maroniu, se deschisese, dezvelindu-i pieptul bronzat și picioarele puternice, iar Mickey se înroși când le privi. Îi întoarse spatele, refuzând să se certe cu el în mijlocul holului, mai ales pentru că era aproape dezbrăcat.

— Am spus să te oprești.

Cum îndrăznea? Cine se credea ca să-i arunce ordine după tot ce-i spusese? Întorcându-se, îi strigă furioasă:

— Nu-mi pasă de ceea ce spui, și să nu îndrăznești să țipi la mine!

— Voi țipa dacă e nevoie, femeie încăpățânată. Vreau să-ți vorbesc. Întinse mâna și o apucă de umăr.

Mickey reacționă instinctiv, ca rezultat al anilor de antrenamente la judo și îl aruncă repede, urmărind îngrozită cum el cădea pe podea și rămânea nemișcat. Dumnezeule, ce făcuse? Oare îl omorâse? Căzând în genunchi, își trecu o mână pe obrazul lui, apoi pe gât pentru a vedea dacă mai are puls și se liniști când îl simți.

Aplecându-se, își puse capul pe pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era stinsă și tremura din cauza căzăturii și ea îi mângâie îngrozită obrazul.

— Taci... îți vei reveni într-o clipă. Încearcă să respiri normal. Ai... ai căzut.

— Am căzut... El începu să-și amintească ce se întâmplase și Mickey așteptă să-l vadă furios, dar acest lucru nu se întâmplă. Ridicându-se, o trase spre el și începu să râdă cu poftă.

— Diavolițo, tu m-ai aruncat la podea, nu-i așa?

Căzătura îl afectase mai mult decât crezuse ea din moment ce reacționa astfel și, trăgându-se înapoi, Mickey îl privi alarmată, inima începu să-i bată cu putere când văzu expresia ochilor lui albaștri, însă o ignoră repede. Trebuia să-l ducă la doctor; pardoseala era din marmură și el se lovise zdravăn. Era normal să se poarte atât de straniu.

— Uite ce e, Keir, cred că ar trebui...

— Oh! Un strigăt ascuțit se auzi din hol și o făcu să tresară și să se apropie de Keir ca pentru a-l proteja. Întorcând capul văzu două femei mai în vârstă care intrau pe ușă și își dădu seama după expresia lor, cum trebuia să fi arătat ei, întinși amândoi pe jos, o femeie și un bărbat aproape dezbrăcat. Roși de rușine și se îndepărtă repede de el, nepăsându-i că atunci când se ridicase îi atinsese bărbia cu cotul. Trebuia să plece.

— Mickey!

El părea atât de neajutorat zăcând acolo și ochii îi erau atât de tulburi, încât ea ezită o clipă. Era tot ce-și dorea Keir. Apucând-o de mână, se ridică încet, își strânse mai bine halatul care abia dacă-l mai acoperea și gândi repede. Cele două femei erau la lift, cu spatele la ei. Strângându-i cu putere degetele ei într-ale lui, îi spuse în șoaptă.

— Vrei să mă ajuți să ajung în apartament? Nu cred că ele ar vrea să împartă liftul cu mine.

Cum ar fi putut să-l refuze? Cu obrajii încă roșii de rușine, Mickey încuviință și-l lăsă să-și pună un braț pe umerii ei pentru a-l ajuta să urce pe scări. Deschise ușa apartamentului și îl conduse înăuntru, neștiind unde să-l ducă, când el îi spuse abia auzit:

— Cred că ar fi mai bine să mă întind, nu?

Părea încă slăbit și în loc să-l refuze, îl ajută să ajungă în dormitor și să se întindă pe patul imens. El închise ochii și își trecu o mână pe frunte ca și când l-ar fi durut capul, iar ea se aplecă neliniștită spre el.

— Keir, nu crezi că ar fi mai bine să chem doctorul?

Keir întinse o mână și o trase cu putere lângă el, lipindu-i trupul de al lui. Privindu-l, Mickey nu zări nici o urmă de durere în ochii lui înflăcărați și realiză că o păcălise... încă o dată.

— Lasă-mă în pace! La naiba, lasă-mă în pace!

Se zbătu încercând să scape din brațele lui, dar Keir n-avea de gând să-i dea drumul și o strângea din ce în ce mai tare ca s-o facă să nu se mai miște, iar ea realiză încetul cu încetul că mișcările ei provocau o reacție greșită. Îl privi cu ochii ei căprui, plini de lacrimi.

— Nu face asta, Keir, șopti ea pierdută.

— Ce să nu fac? El îi vorbea cu blândețe în timp ce-i scotea ochelarii pentru a-i săruta pleoapele închise și a nu mai vedea expresia lor, care îl îngrozea.

— Nu mă face să te doresc.

— Aș putea?

Privind-o, el îi așteptă răspunsul cu o încordare pe care ea n-o înțelegea și își întoarse capul, nesuportând să vadă triumful din ochii lui în timp ce-i răspundea:

— Da.

Cuvântul semăna mai mult cu un oftat. Aplecându-se spre ea, o sărută ușor pe buze. Mickey avu o ezitare, un moment în care-și aminti tot ce-i făcuse el și cât de mult îl ura, după care căzu sub vraja buzelor lui.

Sărutul era tandru, ciudat de afectuos și când se sfârși, Keir îi privi figura impresionată și spuse în șoaptă, ca și când făcuse o descoperire uimitoare:

— Te iubesc.

Cuvintele lui tăiară respirația lui Mickey și pentru o clipă nu reuși decât să-i privească surprinsă chipul atrăgător. O iubea! Chiar îi spusese c-o iubea... dar oare îl putea crede?

Îi studie cu atenție expresia, căutând cu disperare ceva care s-o asigure că speranțele ei erau întemeiate și găsi ceea ce căuta; găsi

ceva în linia molatecă a buzelor lui, în strălucirea ochilor lui albaștri. O iubea, îi mărturisise asta și acum nu se mai îndoia de el.

Îi cuprinse gâtul cu mâinile și îl trase spre ea pentru a-l săruta cu tandrețe. Cu toate că Mickey avea să-i pună sute de întrebări la care aștepta răspuns, în acest moment nu mai conta nici una. O iubea, sentimentul era reciproc, și ea simțea că își poate construi viața pe această mărturisire.

Îl săruta cu toată pasiunea pe care o păstrase în inima ei de-a lungul săptămânilor de singurătate și totul dispăru ca prin farmec, pentru a lăsa loc dragostei lor care se împlinea.

Făcură dragoste furtunos: mâini, buze, trupuri, atingeri... intense și disperate, ca și când aceasta era singura soluție ca durerea lor să dispară. Mickey îi striga numele și el îl striga pe al ei. Mai târziu, stând cu fața pe umărul lui, Keir știa că găsise tot ce căutase până acum și-i sărută cu adorație pleoapele.

Deschizând ochii, Mickey îl privi mult timp, apoi își ridică ușor capul și-i mângâie obrazul cu un deget în timp ce șoptea:

— Te iubesc, Keir, pentru totdeauna. Cuvintele ei îl emoționară profund și-i umplură ochii albaștri de lacrimi care-i erau străine. El o strânse cu putere în brațe și o ținu acolo fără să spună nimic, o legăna ușor în timp ce încerca să se controleze. Când vorbi, tonul îi era plin de dragoste.

— Nu merit să mă iubești, Mickey, după tot ce ți-am făcut.

Mickey realiză că venise vremea să discute, trebuia să clarifice vechile neînțelegeri și temeri care îi îndepărtaseră săptămâni întregi. Ridicându-se într-un cot, ea îl privi și șopti:

— Nu eu am oferit povestea ziarului, Keir.

— Știu, zise el privind-o intens.

— Știi! De unde? întrebă ea privindu-l uimită.

— Aseară mi-am dat seama. Stăteam aici și încercam să-mi ordonez gândurile, când am realizat că tu nu ai fi putut să faci un lucru atât de urât. Asta m-a pus pe gânduri. M-am întrebat: dacă n-ai făcut-o tu, atunci cine?

— Și ai reușit să afli? întrebă ea.

— Da, răspunse el supărat. Oh, da, o dată ce mi-am spus că am făcut o prostie gândindu-mă că tu m-ai trădat mi-am dat seama foarte repede cine a fost... Angela?

Mickey încuviință, prea impresionată pentru a putea vorbi.

Aplecându-se, el o sărută cu blândețe.

— Îmi pare rău, Mickey. Dacă aș fi fost mai rațional la momentul potrivit, aș fi știut că tu nu puteai face așa ceva, dar când am deschis ziarul și am văzut articolul, am simțit că înnebunesc. Vezi tu, iubito, toată viața am învățat să nu am încredere în nimeni, mai ales în femei, de aceea... El se opri, incapabil să-și găsească vorbele potrivite.

— De aceea a fost normal să crezi că eu te-am trădat, termină ea propoziția, nedorind să mai audă durerea din vocea lui.

— Da, așa este. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, dar n-am întâlnit pe nimeni care să-ți semene; o femeie bună, tandră, grijulie și toate astea nu pentru ce ar fi putut obține. Lucrul acesta m-a uimit.

Mickey îl mângâie ușor pe mână și simți cum el o strânge cu putere înainte de a continua.

— Toată viața am văzut femei care ar fi făcut orice pentru bani, începând cu mama mea. A plecat pentru că i s-a oferit ceva mai bun, el era un tip cu un venit mai mare decât avea tata și pe ea nici n-a interesat-o că ne părăsește, nu i-a păsat ce se va întâmpla cu noi. A avut o șansă și a profitat de ea. Și apoi mai e și Karen.

— Sora ta?

— Da, sora mea. El o strânse și mai tare de mână și Mickey se stăpâni cu greu să nu țipe de durere. Sora mea... sora de care am avut grijă atâția ani. Știi ce a făcut? Știi, Mickey?

— Nu.

— S-a vândut oricărui bărbat care a dorit-o. E prostituată, Mickey, o prostituată blestemată.

Cuvintele lui erau aspre și Mickey își rezemă capul de umărul lui, dorindu-și să găsească o cale de a-i alunga durerea. Rănile erau adânci, vechi, și, din vocea lui se simțea că și durerea era mare, dar Mickey știa că le poate vindeca, că poate alunga durerea prin dragostea ei. Îl sărută ușor pe umăr și simți cum mușchii lui se contractă la această atingere blândă.

— Acum totul s-a terminat, Keir. Eu nu te voi face să suferi. Te iubesc prea mult.

Vocea ei era caldă și sinceră, convingătoare și, privind-o, el zâmbi ca și când toată gheața care-i înconjurase inima în toți acei ani lungi de singurătate se topea.

— Da, știu că nu vei face asta. Îmi pare rău de poza apărută în ziar, dar eram disperat, Mickey. Am scormonit tot orașul și n-am putut să dau de tine.

— Da, am făcut o treabă bună, nu?

— Foarte bună, fu el de acord pe un ton supărat. Dar știam că acea poză te va face să vii imediat înapoi.

— De ce ai păstrat-o, Keir? Nu aveai destulă încredere în mine ca să mi le dai pe toate? În acele zile simțeai că ai încredere, dar apoi...

— Oh, nu, n-a fost așa. Ca să fiu sincer, după noaptea pe care am petrecut-o împreună știam că nu voi mai putea niciodată să

le folosesc împotriva ta. A fost doar un impuls, am vrut să am un lucru care să-mi amintească de tine atunci când nu te aflai aici.

Vocea lui era foarte sinceră și el zâmbi.

— Dacă am fi discutat mai devreme, nu s-ar fi întâmplat nimic din toatea astea, nu?

Își aminti dintr-o dată de telefonul pe care-l dăduse în America și de vocea feminină pe care-o auzise, iar gelozia puse stăpânire pe ea, făcând-o să spună repede.

— Te-am sunat într-o seară.

— În America? M-ai sunat? Dar...

— Ai răspuns, dar am auzit apoi o voce de femeie; spunea că ți-a pregătit baia... am crezut că ai găsit pe altcineva.

Îi dezvăluise totul și îl privea așteptând un răspuns, liniștindu-se când îl văzu zâmbind.

— Altcineva? Oh, Mickey, prostuțo, era menajera. Cum crezi că ar mai putea exista altcineva? Tu, doamnă, ești tare încăpățânată!

— Crezi? îl întrebă ea, tachinându-l.

— Știu asta. Oh, știu că m-ai atras încă de la început, dar am luptat împotriva acestui lucru. Când privesc înapoi, cred că am fost pe jumătate îndrăgostit de tine încă de la primul sărut. Acest lucru m-a debusolat total. M-ai făcut să fiu nehotărât, incapabil să iau o decizie... lucru ce nu mi se mai întâmplase până atunci. Tot ce știu e că m-ai făcut să mă simt apărat în preajma ta și vinovat ca naiba pentru toată neliniștea pe care ți-am cauzat-o.

— Bine, zise ea râzând. Meriți să suferi; mi-am făcut o mie de griji din cauza ta și din cauza a ceea ce începeam să simt pentru tine.

— Oh, am suferit, crede-mă, mai ales când l-am văzut pe tipul acela, Rob, care te-a adus cu mașina. Dumnezeu știe cum am reușit să nu-l lovesc când l-am văzut sărutându-te!

— Și eu care credeam că ești supărat pentru că am apărut din senin și că eram ultima persoană pe care doreai s-o vezi, șopti ea.

— Nici vorbă, zise el râzând oarecum ironic. Nu, eram bine prins în mrejele tale încă de atunci, dar eram prea încăpățânat ca să recunosc. Acum, nu mai am de gând să fac aceeași prostie. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci de lângă mine, Mickey. Vreau să ne căsătorim... dacă mă vrei și tu.

Vocea lui încânta urechile lui Mickey, care își dorise de foarte mult timp să-l audă spunându-i asta. Se lipi de trupul lui cald și îi mângâie ușor pieptul puternic.

— Oh, sigur că te vreau! Cred că e necesar din moment ce mătușa Ruth a văzut poza compromițătoare în ziar. Poate că e bătrână, dar poate fi foarte autoritară când vrea ceva.

Keir chicoti.

— Sper că ăsta nu e singurul motiv, iubito.

— Nu, nu este. Te iubesc, Keir, mai mult decât aș putea spune, dar ești sigur, foarte sigur, că eu sunt cea pe care o dorești?

Nu era nici un dubiu privind invitația din ochii ei și, zâmbind, Keir îi răspunse sărutându-i gâtul delicat, umerii și tot trupul înfierbântat. El o privi apoi adânc în ochi și spuse:

— Sunt sigur, Mickey, foarte sigur. Nu va mai exista nimeni în afară de tine. Am calculat punctajul final și e perfect. Și apoi o sărută cu pasiune.

Sfârșit